ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\309\Ed_McBain-Noc_kouzel_zbavená.pdb

PDB Name: Ed_McBain-Noc_kouzel_zbavená
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Noc kouzel zbavená

Ed McBain

(1)
Ti dva šli po ulici a krváceli. Nikdo si jich nevšímal. Takové už bylo město.
Vyšší z dvojice na sobě měl zkrvavený modrý župan. Půltucet zranění na obličeji, jež tvořily kříže, mokval krví. Ruce měl potřísněné. Pruhované kalhoty od pyžama byly pod lemem županu pocákány krví, která patrně vykapávala z otevřené rány v břiše, způsobené dýkou zaraženou až po rukojeť.
Menší osoba byla dívka - ačkoliv znetvořená tvář identifikaci značně ztěžovala - a měla jen noční košili s abstraktním vzorem a růžové domácí střevíčky s bambulkami na vysokém podpatku. Její košilka krvavě vyřvávala do nezvykle příjemné říjnové noci. Z prsou jí trčel sekáček na led se zakrvácenou rukojetí. Dlouhé vlasy měla slepeny krví do provázků, na holých nohách jasně červené krvavé skvrny, stejně jako na kotnících, hřbetech rukou a úzkém hrudníčku, nad sedlem noční košile.
Nemohlo jí být víc než dvanáct. Chlapec byl asi stejně starý,
Oba nesli nákupní tašky, na nichž lpěla krev stejně čerstvá jako jejich zranění. V taškách mohly být nedávno rozřezané části lidského těla. Snad ruka. Nebo hlava. Nebo byly nasáklé jejich vlastní krví.
Spěšně kráčeli ulicí, jakoby poháněni naléhavostí svých zranění.
"Zkusme to tady," řekl chlapec.
Ústa odhalila několik chybějících zubů. Když mluvil, objevily se černé mezery. Od dolního rtu k bradě mu stékal tenký rudý čůrek. Monokl na pravém oku přecházel z červené do černé, modré a rudofialové. Vypadalo to, že ho někdo těžce zbil, než mu vrazil dýku do břicha.
"Tadyhle?" zeptala se dívka.
Zastavili se před jedněmi dveřmi. Zběsile na ně zabušili.
Dveře se otevřely.
"Podaruješ nebo zalituješ!" vykřikli jednohlasně.
Bylo deset minut po čtvrté odpoledne. Byl předvečer svátku Všech svatých, byl Halloween.

Odpolední směna na 87. revíru měla odslouženo teprve deset minut.
"Halloween už není, co býval," řekl Andy Parker.
Seděl za svým psacím stolem ve služební místnosti, nohy na jeho desce a židli nebezpečně nakloněnou, jako by ji převažovalo podpažní pouzdro, které viselo na opěradle. Měl na sobě pomačkané kalhoty a nevyžehlené sportovní sako, nevyčištěné černé boty, špinavé bílé ponožky a sepranou obnošenou košili se skvrnami od jídla. Sestřih pocházel z učňovského holičství na Hlavní třídě. Tvář byla stíněna třídenním strniskem. Mluvil k Hawesovi a Brownovi, ale ti ho neposlouchali. To však Parkera nezbrzdilo.
"Teď už se to přesunulo na Ďábelskou noc," řekl a souhlasně pokýval nad svým postřehem.
Zbylí detektivové psali na strojích u svých stolů.
"Před lety," řekl Parker, "byl dnešní večer peklem, které děti rozpoutaly. Dneska máte všelijaké církevní tancovačky, společenské večírky v YMCA a YWCA, je tu všechno možné, aby dětičky nepřišly k úhoně. A tak si dětičky řeknou oukej, chce se po nás, abychom o Halloweenu nezlobily, a tak si uděláme jiný večer, abychom se mohly chovat jako správný parchanti. A tak vynaleznou Ďábelskou noc, povyrážejí okna a všude naházejí vajíčka."
Na druhém konci místnosti neustával klapot psacích strojů.
"Píšete chlapci knihy, nebo co?" zeptal se Parker.
Nikdo mu neodpověděl.
"V nejbližší době hodlám napsat knihu," prohlásil Parker. "Hodně policajtů píše knihy, a nadělají jmění. Mám spoustu zkušeností a možná bych moh napsat fantastickou knížku."
Hawes na chvíli zdvihl oči a pak se podrbal na zádech. Byl opálený a loupal se. Teprve v pondělí se vrátil z týdenní dovolené na Bermudách, ale jeho kůže měla dosud barvu jeho vlasů. Byl to velký rudovlasý muž s bílou lysinou na levém spánku, památkou po sečné ráně. Dosud neřekl Annie Rawlesové, že strávil několik velice útěšných hodin s dívkou, kterou potkal tam na světle růžových plážích.
"Třeba ten chlápek Wamburger z L. A" to taky býval polda," řekl Parker, "mám dojem, že sloužil v Hollywoodu. A teď

píše ty ohromné bestsellery, ne? A ten další chlápek, Kornitch, je píše taky, a to byl polda v New Yorku. Kdo nebyl u policajtů, nemůže o nich napsat věrohodnou knížku. V nejbližší době napíšu obrovskej nádhernej bestseller a pak si budu bahnit na jachtě u jižní Francie. Nahý buchty budou skákat z paluby, zatímco já si budu válet šunky."
"Zrovna jako teď," řekl Brown.
"Kecy, já už jsem se svou prací skončil," řekl Parker. "Tahle směna je po čertech klidná. Mimochodem, čí to byl nápad, nasadit extra chlapy?"
"Poručíkův."
"Jaký.to má smysl, aby sloužilo sedm lidí, když se nic neděje? A co se vůbec děje? A kde kruci jsou?"
"Jezdí po městě," řekl Hawes. "Vyhledávají tam venku potíže."
Pomyslel si, že ačkoli je jeho vztah k Annie volný, až jí řekne, co se dělo na Bermudách, bude mít potíže on. Měli své byty a občas se manželsky navštěvovali, jak to umožňují vězňům v Mexiku. Konečně, nabízel Annie, ať jede na Bermudy s ním, ne? Annie řekla, že až do února nemá dovolenou. Řekl jí, ať s tím něco udělá, ale ona tvrdila, že musí být celý týden u soudu. Taky řekla, že nenávidí Bermudy. A tak jel sám. Potkal to děvče, které provozovalo právní praxi v Atlantě. Naučila ho pár právnických kouzel.
"Tady je ticho, že by bylo slyšet špendlík spadnout," pronesl Parker. "To jsem mohl doma spát."
"Místo toho, abys spal tady," řekl Brown a odešel k automatu na sodovku.
Byl to mohutný svalnatý černoch, vysoký stotřiadevadesát centimetrů a metrák těžký. S nasupeným výrazem ve tváři si vzal z držáku papírový kelímek a zabodl prst do tlačítka. Nasupeně vypadal vždycky, i když se usmíval. Brown byl s to pouhým pohledem zkrotit ozbrojeného lupiče.
"Kdo spí?" řekl Parker. "Odpočívám, to je všechno. Už jsem se svou prací skončil."
"Proč leda nezačneš psát tu svou knihu?" zeptal se Hawes. "Moh bys napsat o tom, že Halloween už není, co býval," řekl Brown, zmačkal papírový kelímek a odebral se ke svému stolu.
"Taky že není," souhlasil Parker.
"Mohl bys napsat o tom, že o Halloweenu je tak mrtvo, že tvůj hrdina nemá do čeho píchnout," navrhl Hawes.
"Pravda pravdoucí," souhlasil Parker. "Telefon ani necinkl, co jsem přišel."
Podíval se na něj. Telefon nezazvonil.
"Vsadím se, že tě to hrozně žere," řekl Brown. "Nezvonící telefon."
"Žádná práce," řekl Hawes.
"Žádný vrahouni se sekerama," řekl Brown.
"Jednou jsem měl vraždu sekerou," vzpomněl si Parker. "Možná o tom napíšu."
"To už někdo napsal," řekl Hawes.
"Bude to obrovskej nádhernej bestseller."
"Tohle zrovna nebyl."
"Protože to asi nenapsal polda. Psaní bestsellerů o poldech, na to musí bejt polda."
"To bys musel vraždit sekerou, abys o tom mohl psát bestsellery," namítl Brown.
"Jasně," řekl Parker a znovu se zahleděl na telefon.
"Nemáš co dělat," řekl Hawes. "Proč se nejdeš oholit?"
"Pracuji na svém miamském zhýralém výzoru," vysvětlil Parker.
"Vypadáš jak vandrák," řekl Brown.
"Já jsem vandrák," prohlásil Parker.
"Musíš bejt vandrák, abys moh psát bestsellery o vandrácích," řekl Brown,
"Vyprávěj o tom Kennedymu," řekl Hawes.
"Teddymu? Nevěděl jsem, že píše knihy," podivil se Parker. "O čem píše? O senátorech?"
"Jdi se oholit," řekl Hawes.
"Nebo napiš knížku o nějakém holičovi," navrhl Brown.
"Nejsem přece holič," řekl Parker.
Opětně se zadíval na telefon.
"Už jste ho někdy viděli takhle tichej?" zeptal se.
"Já ho dokonce takhle tichej ještě neslyšel," řekl Brown.
"Já taky ne," řekl Parker. "Máme to tu jak placenou dovolenou."
"Jako vždycky," řekl Brown.
"Jednou jsem měl dámu udušenou umělým pyjem," řekl Parker. "Asi napíšu o tomhle. Měl jsem spoustu případů, o kterých bych moh napsat."
"Snad bys moh napsat i o tom, na kterém teď děláš," řekl Brown.
"Teď zrovna na žádném nedělám."
"Nekecej."
"Všechny jsem uzavřel. Pokud nezazvoní telefon, mám zabaleno."
"Třeba má poruchu," řekl Hawes.
"Myslíš?" řekl Parker, ale nepohnul se, aby zvedl sluchátko a přesvědčil se, jestli uslyší oznamovací tón.
"Nebo nikdo z grázlů venku zrovna nic nevyvádí," řekl Brown.
"Možná, že všichni grázlové odjeli na zimu na jih," řekl Hawes a znovu si vzpomněl na Bermudy a zapřemýšlel, jestli před Annie kápne božskou.
"To těžko," řekl Parker. "V tom počasí? Za celý svůj život nepamatuju takový říjen. Jednou jsem měl případ, kdy chlápek uškrtil svou ženu telefonní šňůrou. Vsadím se, že bych o tom dokázal napsat."

"Vsadím se, že bys to dokázal."
"Nejdřív ji praštil telefonem, až ztratila vědomí, a pak ji uškrtil tou šňůrou."
"Mohl bys to nazvat ‚Meziměstský hovor`," řekl Brown.
"To ne, vždyť stál vedle ní,"
"Tak tedy ‚Místní hovor`?"
"A co říkáš na ‚lituji, máte špatné číslo`?" otázal se Parker.
"Nic," řekl Hawes. "Nádhernej titul."
"Nebo bych moh napsat o tom chlapíkovi utopeném ve vaně. Utopila ho manželka. To byl krásnej případ!"
"Mohl bys to nazvat ‚Kapka vody`," řekl Brown.
"To není moc prodejný titul," namítl Parker. "Ona mu taky uřízla ptáka. Voda byla úplně rudá krví."
"Proč to udělala'?" zeptal se Brown, tentokrát s nelíčeným zájmem.
"Vyšíval s nějakou jinou flundrou. Manželka přišla domů, když se koupal, a strčila mu hlavu pod vodu: sbohem, Charlie. Pak mu to uřízne jeho vlastní břitvou a vyhodí z okna."
"Tu břitvu?"
"Ne, toho ptáka. Ten trefí nějakou stařenku, co se prochází po ulici. Rovnou do hlavy, a srazí jí z klobouku umělou květinu. Ona se sklání, aby květinu sebrala, a vidí na chodníku ptáka. Hned začne přemýšlet, koho by zažalovala. Zvedne to a běží s tím ke svému právníkovi. Utíká a svírá to v hrsti, a v celým městě nikdo ani nemrkl."
"Jednou jsem s Carellou dělal na případu," řekl Hawes, "kdy jeden chlápek druhému uříz ruce."
"Proč to dělal?"
"Taky z lásky."
"Tohle je láska?"
"Láska nebo peníze," řekl Hawes a ušklíbl se. "To jsou jediný dva důvody."
"Plus ti tví šílenci," řekl Brown.
"To už je z jiného soudku," řekl Parker. "Šílenci. Jednou jsem měl šílence, který zabil čtyři kněze, než jsme ho dostali. Ptáme se ho, proč zabíjí kněze. A on nám řekl, že jeho otec je kněz. Je to možný, jeho táta a kněz?"
"Jeho máma byla možná jeptiška," řekl Brown.
"Ne, jeho máma byla diplomovaná ošetřovatelka. Padesátka, ale oslňující. Peaches Muldoonová se jmenovala. Nezvyklý jméno, fakt, pocházela z Tennessee. Říkala mi, že její syn je určitě blázen, a byla ráda, že jsem ho chytil. Peaches Muldoonová. Rusovláska. Hotová závodní klisna."
"Kdo říkala, že je otec?"
"Její brácha," řekl Parker.
"Krásnej případ," řekl Hawes.
"To jo. Asi bych měl napsat právě o tomhle."
"Nejsi kněz."
"Někdy si tak připadám," řekl Parker. "Víš, jak dlouho už jsem neměl ženskou? Ani se neptej."
"Snad by ses měl poohlídnout po Peaches," navrhl Brown.
"Ta už bude nejspíš mrtvá," řekl Parker, vážně se tím nápadem zaobíraje. "To už bude možná deset let, co jsem měl tenhle případ."
"Dneska jí je šedesát," řekl Hawes.
"Jestli není mrtvá, tak jo. Ale šedesát není žádnej věk. Spal jsem se spoustou šedesátek. Mají haldy zkušeností, vědí, co dělají."
Znovu se zahleděl na telefon.
"Asi se přece jen půjdu oholit," řekl.

Ty dvě se vzájemně dobře znaly.
Annie Rawlesová byla detektiv první třídy a pracovala v oddělení násilných trestných činů.
Eileen Burkeová byla detektiv druhé třídy a pracovala ve zvláštní jednotce.
Byly u Annie v kanceláři a mluvily o vraždách. Hodiny na stěně ukazovaly šestnáct třicet.
"Proč tě do toho zatáhli?" zeptala se Eileen.
"Mám zkušenosti s volavkami," řekla Annie. "Zdá se mi, že v oddělení vražd začínají být zoufalí."
"Kdo to dostal?"
"Nějaký Alvarez ze Sedmdesátého druhého."
"Stalo se to v Calm's Point?"
"Ano."
"Všechny tři?"
"Všechny tři."
"Ve stejné oblasti revíru?"
"Na Canal Zone, dole u doků. Člověk by si myslel, že je v Houstonu."
"Tam jsem nikdy nebyla."
"Ani tam nejezdi."
Eileen se usmála.
Měřila stopětasedmdesát, měla dlouhé nohy, hezká prsa, nápadné boky, ohnivě rudé vlasy a zelené oči. Jizva na levé tváři už zmizela díky plastické chirurgii. Annie si však pomyslela, že vnitřní jizvy asi jen tak nezmizí.
"Nemusíš to brát," řekla, "vím, že je to narychlo."

"Pověz mi o tom trochu víc," řekla Eileen.
"Může to počkat do příštího pátku. Sakra, z vražd mi volali sotva před hodinou. Řekli mi, že Alvarez se nemůže pohnout z místa, že ten Španělák asi potřebuje podat pomocnou ruku. To jsou jejich slova, ne moje."
"Staré dobré oddělení vražd," pokývala znalecky. Eileen.
Přemýšlela, jestli o ní Annie v tomto směru pochybuje. Od té nehody nedělala na závažnějším případu. Když se tomu říká nehoda, líp se na to myslí. Nehoda může postihnout každého. Nehoda už se nemusí nezbytně opakovat. Nehoda není, když vám nějaký hňup rozřízne levou tvář a pak vás znásilní.
Annie ji pozorovala.
Oči barvy jílu měla zarámované brýlemi, které jí dodávaly školáckého vzhledu, černé vlasy zastřižené vzadu do klínu, štíhlou postavu a pevná okrouhlá prsa. Byla asi stejně stará jako Eileen a o něco menší. Tvrdá a vybroušená jako diamant. Annie dělávala v oddělení loupeží, kde vyřídila dva chlapy, kteří přepadli banku. Smetla je z povrchu zemského. Kdyby ji tehdy nevyděsili ti dva protřelí hejskové, měla by teď pochopení pro vystrašenou policejní volavku?
Stalo se mi to ve službě, říkala si Eileen, a už nejsem vystrašená.
Ale byla.
"Kdy se to stalo poprvé?" zeptala se.
"Desátého. V pátek v noci, za úplňku. Alvarez si myslel, že to udělal nějaký cvok. Podruhé se to stalo o týden později, sedmnáctého. A potřetí minulý pátek."
"Pokaždé páteční noc, co?"
"Až doteď."
"Takže dneska je pátek a na vraždách chtějí volavku."
"Alvarez chce. Mluvila jsem s ním hned po tom telefonátu. Byl pekelně energický, ale cítila jsem, že je v úzkých."
"Co si o tom myslí?"
"Ty to na Zone neznáš, co?"
"Ne."
"Pak jsi nerozuměla, když jsem mluvila o Houstonu."
"Asi ne."
"Je tam čtvrť, která sousedí s Ship Canal a je zamořená štětkami a narkomany. Nejodpornější zapadák, jaký jsem v životě viděla. A doky na Calm's Point Canal jsou těsně v závěsu."
"Byly to tedy štětky, ty oběti?"
"Ano. Štětky."
"Všechny tři?"
"Jedné bylo sotva šestnáct." Eileen přikývla.
"Čím vraždil?"
Annie zaváhala.
"Nožem," řekla.
Náhle se to Eileen všechno vrátilo.
Její ruka sáhla pro automatický Browning .380, zasunutý ve vysoké, botě. Nenuť mě, abych tě pořezal, revolver vyklouzl z pouzdra, dostal se do palebné pozice - on jí rozsekl tvář, a ta vzplála stopou náhlého ohně. Naráz upustila zbraň. Hodná holka, řekl. A rozřízl jí punčocháče a kalhotky. A...
A přiložil jí plochou stranu nože na... na...
"Tady taky chceš říznout?"
Zavrtěla hlavou.
Ne, prosím, pomyslela si.
Nesouvisle drmolila. Ne, prosím, a nakonec řekla nahlas: "Ne, prosím. Prosím. Už... mě neřežte. Prosím."
"Chceš, abych tě místo toho přeříznul?"
"Už mě neřežte."
Annie ji zaujatě pozorovala.
"Podřezal jim hrdla," řekla.
Eileen byla zalita studeným potem.
"Takže... myslím... chtějí po mně, abych hrála štětku, je to tak?" řekla.
"Přesně."
"Nová holka ve městě, co?"
"Tos' na to kápla."
"Budu šlapat chodník? Nebo vypracovali plán...?"
"Posadí tě do díry zvané Larryho bar. Na rohu Fairview a Čtvrté východní."
Eileen přikývla.
"Už dneska večer, co?"
"Začneš kolem osmé."
"To je brzo, není?"
"Chtějí mu poskytnout dostatek času."
"Kde se mám hlásit?"
"Na Sedmdesátém druhém. Můžeš se tam převléct."
"Do čeho? Šlapky dnes vypadají jako univerzitní studentky."

"Ne ty, které pracují na Canal Zone."
Eileen znovu přikývla.
"Zajistil mi Alvarez krytí?"
"Jednoho velkého silného chlapa. Jmenuje se..."
"Chci nejmíň dva."
"Já budu druhá," řekla Annie.
Eileen se na ni podívala
"Když mě budeš chtít."
Eileen neodpověděla.
"Nebojím se použít bouchačku," řekla Annie.
"Já vím, že ne."
"Cítila by ses líp, kdyby ten druhý byl chlap?"
"Neexistuje nic, s čím bych se cítila líp," řekla Eileen. "Jsem podělaná až za ušima. Mohla bys mi zajistit podporu ruské armády a pořád budu podělaná."
"Tak to neber," řekla Annie.
"A kdy se tedy mám přestat bát?" zeptala se Eileen.
V místnosti nastalo ticho.
"Na vraždách mě požádali, abych sehnala nejlepší volavku, jakou znám," řekla Annie měkce. "Vybrala jsem tebe."
"Mockrát děkuju," řekla Eileen.
Ale usmála se.
"Ty jsi ta nejlepší, víš?"
"Byla jsem."
"Jsi," řekla Annie.
"Ty lichometnice," řekla Eileen.
A znovu se usmála.
"Takže... je to na tobě," řekla Annie a podívala se na hodiny. "Ale musíš mi to říct hned. Chtějí, aby v osm bylo všechno připravené."
"Kdo je ten svalnatý chlápek'?"
"Jmenuje se Shanahan. Je irský jako Faddyho spodní prádlo, přes sto devadesát, nejmíň devadesát kilo. Nechtěla bych ho potkat v tmavé aleji, to mi věř."
"Já ano,"` řekla Eileen. "Ráda bych s ním strávila hodinku, než vyrazím do ulic. Může být na revíru v sedm?"
"Bereš to tedy?"
"Jen proto, že mi budeš dělat druhý stín," řekla Eileen a znovu se usmála.
Uvnitř se však chvěla.
"Ten chlap, který je zabil," řekla. "Mají nějakou představu, jak vypadá?"
"Alvarez říká, že má pár hlášek, které zřejmě souhlasí. Ale kdo ví, jak bude vypadat dneska večer? Jestli vůbec přijde."
"To je úžasné," řekla Eileen.
"Aspoň jedna věc je jistá."
"A to?"
"Předstírá, že hledá děvky."

Pila pronikla dřevem, pak masem a kostmi uprostřed dřevěné bedny, v níž ležela žena. Stopa, kterou pila zanechávala, se zalévala krví, jež následovala ostré zuby. Když vytáhl nástroj z přeříznuté bedny, byl zakrvácený. Podíval se na nástěnné hodiny. Sedmnáct nula pět. Pokýval hlavou v chmurném uspokojení.
A zdvihl rozpůlené víko.
Žena vystoupila zcela nedotčená a usmívala se a zdvihla ruce nad hlavu a publikum tleskalo a veselilo se.
"Děkuji vám, mnohokrát děkuji," řekl muž a uklonil se. Obecenstvo se skládalo převážně z chlapců a dívek mezi třináct a osmnáct, protože představení se konalo v budově střední školy na Severní jedenácté. Ředitel školy, pan Ellington, zářil spokojeností. Pozvat kouzelníka byl jeho nápad. Způsob, jak asi na hodinu zaměstnat a obšťastnit nepokojnou mládež, než vyrazí do ulic. Pronese ještě malou řeč, až skončí představení, což bude každou chvíli. Řekne jim všem, aby se odebrali domů, dali si dobrou večeři a pak si oblékli masky a vyšli oslavit bezpečný a rozumný Halloween u vědomí toho, že mezi právy, zaručenými demokracií, je svoboda shromažďování - jakou zažili třeba v dnešní podvečer - která se vztahuje i na ulice, ale nikoliv na provádění zlovolných lumpáren, to rozhodně ne. Tím svou řeč završí. Děti, vděčné za hodinové rozptýlení, se budou - jak doufal - řídit jeho pokyny. Nikdo ze studentů střední školy Hermana Rauchera nebude dnes večer účasten žádných vandalství. Ne.
Pozoroval, jak kouzelníkova asistentka stěhuje bednu z jeviště. Byla to dobře vyhlížející blondýnka, jíž podle Ellingtonova odhadu táhla třicítka. Měla na sobě oflitrovaný kostým, který dával vyniknout dlouhým, předlouhým nohám i bujnému poprsí. Ellington si povšiml, že většina chlapců v hledišti nemůže spustit oči z jejích dlouhých nohou a vystouplých bradavek smetanově bílých ňader. On sám měl zrovna poněkud špatný výhled. Byla až vzadu na jevišti a přivážela další velikou bednu. Postavila ji tentokrát vertikálně. Kouzelník - jmenoval se Sebastián Veliký s měl frak a cylindr. Začínalo patrně poslední číslo představení, jak ředitel doufal, chtěl ještě pronést svou malou řeč, a pak ať už jdou dětičky k čertu. Slíbil Estelle, že se u ní po cestě domů zastaví. Estelle byla dáma, u níž se zastavoval každou středu a pátek odpoledne, když si jeho žena myslela, že má pedagogické porady se sborem. Estelliny nohy nebyly tak dlouhé, ani prsa neměla tak opulentní jako tahle asistentka, a taky byla starší.

"Děkuji vám, děti," řekl Sebastián Veliký, "děkuji. Vím, že už jste celé nedočkavé, abyste mohly vyrazit do ulic a oslavit bezpečný a rozumný Halloween, takže vás už nebudu dlouho zdržovat. Ach, děkuji, Marie," řekl své asistentce.
Jmenuje se Marie, pomyslel si Ellington.
Rád by znal příjmení a rád by věděl, jestli je v telefonním seznamu.
"Vidíte tady takovou malinkou krabičku - no, ne zas tak malinkou, protože já jsem docela velký chlapík - do které za chvíli vstoupím... děkuji, Marie, můžete jít, velmi jste mi pomohla, zatleskáme všichni hezky Marii, děti."
Marie se široce rozkročila, zvedla ruce nad hlavu, nasadila zářivý úsměv, a děti aplaudovaly a ječely, zvláště chlapci, pak udělala roztomile dráždivý obrat a pyšně odkráčela na vysokých podpatcích z jeviště.
"A to bylo naposled, co jste dnes viděli Marii," řekl Sebastián.
Do prdele, pomyslel si Ellington.
"A za několik okamžiků uvidíte naposled také mě. Tak co udělám, děti. Vstoupím do této kabiny..."
Otevřel dveře na čelní stěně.
"...a poprosím vás, abyste počítaly do deseti... hezky nahlas... jedna, dvě, tři, čtyři atakdále - umíte přece počítat do deseti, ne?"
Z obecenstva se ozval smích.
"A já teď poprosím vašeho ředitele, pana Ellingtona, aby sem přišel -pane Ellingtone, šel byste sem, prosím - a až napočítáte deset, on otevře dveře kabiny a Sebastián Veliký bude pryč, děti, zmizím, děti, zaniknu, frrr! Takže... výborně, pane Ellingtone, už stojíte vedle kabiny, děkuji vám. To je skvělé." Kouzelník sejmul cylindr. Když byl jednou nohou vevnitř, řekl: "A teď už vám řeknu sbohem..."
Studenti propukli v potlesk a veselí.
"Děkuji vám, děkuji," řekl, "a znovu bych vás rád poprosil, abyste při oslavách Halloweenu dodrželi zásady bezpečnosti a byli rozumní. A teď už zavřu tyto dveře a chci, abyste počítali nahlas. Až se dostanete k deseti, pan Ellington otevře dveře a já budu pryč, nikoliv však zapomenut. Pane Ellingtone? Jste připraven?"
"Připraven," řekl Ellington a připadal si jako blbec.
"Sbohem, děti," řekl Sebastián a zavřel za sebou dveře.
"Jedna," začalo skandovat obecenstvo. "Dvě! Tři! Čtyři! Pět! Šest! Sedm! Osm! Devět! Deset!"
Ellington otevřel dveře kabiny. Sebastián Veliký skutečně zmizel.
Mládež začala tleskat.
Ellington zvedl ruce, aby si zjednal ticho.
Musel dětem říct, aby nezkoušely nikoho přeříznout vejpůl, protože to bylo jenom kouzlo.

Dodávka přirazila k obrubníku před obchodem s lihovinami na rohu Culverovy a Deváté. Velká žena za volantem měla světlé kudrny a padesátku na krku. Byla oblečena do modrých šatů s jemným bílým květinovým vzorkem. Přes ně měla natažen pletený svetr. Na předním sedadle vedle ní sedělo dítě. Další tři děti byly vzadu. Vypadaly tak na dvanáct třináct, ne víc.
Rozrazily dveře vozu. a vyskákaly ven.
"Dobře se bavte, děti," řekla blondýna za volantem.
Děti byly oblečené jako lupiči.
Černé kožené bundičky, džínsy a bílé tenisky, čepičky se štítky a černé masky přes oči. Všechny nesly nákupní tašky ozdobené malými oranžovými dýněmi. Všechny měly v ručičkách pistolky. Ve vzrušeně brebentícím hloučku přešly chodník a jedno z nich otevřelo dveře obchodu lihovinami. Hodiny na rohu ukazovaly sedmnáct patnáct. Majitel obchodu vzhlédl, jakmile se rozezněl dveřní zvonek.
"Podaruješ nebo zalituješ," vyjekly děti jednohlasně.
"Ale no tak, děti, jděte pryč," řekl netrpělivě majitel. "Tady se obchoduje."
A jedno z dětiček ho střelilo do hlavy.

Parker se oholil a vrátil se zpět do služební místnosti, kde se začal hrabat v kartotéce obsahující šanony se všemi úspěšně uzavřenými případy. V policejní práci neexistuje vyřešení. Případ nevyřešíte, ale uzavřete. Nebo zůstane otevřený, to znamená, že pachatel už je někde v Buenos Aires nebo v Nome na Aljašce, a vy už ho nikdy nechytíte.
Kartotéka otevřených případů byla hřbitovem policejního pátrání.
"Cítím se jako znovuzrozený," řekl Parker.
Ve skutečnosti vypadal jako ten samý starý Parker, až na to, že byl oholen.
"Muldoonová," řekl, "Muldoonová, kde jsi, Muldoonová?"
"Ty chceš vážně zavolat šedesátiletý bábě?" zeptal se Brown.
"Peaches Muldoonové, správně," řekl Parker. "Když byla zachovalá v padesáti, má zřejmě pořád všechno na správných místech. Kde je sakra ten šanon?"
"Mrkni se pod Věkovité sestřičky," poradil mu Hawes.
"Prober Vetché buchty," řekl Brown.
"Kecy, jen počkejte, až uvidíte její fotku," řekl Parker.
Hodiny ve služební místnosti ukazovaly sedmnáct třicet.
"Muldoon, tady je to," řekl Parker a vyndal z pořadače tlustý spis.
Zazvonil telefon.
"Kdo to vezme?" zeptal se Parker.
"Já myslel, že ty," řekl Brown.

"Já? Ne, ne. Řada je na tobě, Artie."
Brown si povzdechl a zvedl sluchátko.
"Osmdesátý sedmý revír," řekl. "Brown."
"Artie, tady je Dave zezdola."
Seržant Murchison z příjmu.
"Ano, Dave?"
"Právě se ozval Adam čtyři z rohu Culverovy a Deváté. Obchod s lihovinami, Adams, víno a lihoviny."
"No?"
"Mají tam vraždu."
"Dobrá," řekl Brown.
"Máš nějaké lidi venku, ne?"
"Ano."
"Koho? Můžeš se mi podívat?"
Brown sáhl přes stůl do služebního rozpisu.
"Kling a Carella jezdí spolu," řekl. "Meyer a Genero solo."
"Máš páru, v kterých oblastech?"
"Ne."
"Dobře, zkusím je sehnat."
"Buď na drátě."
"Budu."
Brown zavěsil.
"Co je?" zeptal se Hawes.
"Vražda na Culverově. To je v sousedství."
Telefon zazvonil znovu.
"Koukni na tuhle fotku," řekl Parker a došel k Brownovu stolu. "Už jsi někdy viděl takovou postavu?"
"Osmdesátý sedmý revír, Hawes."
"Vidíš ty kozy?" řekl Parker.
"Dobrý den, s kým mluvím, prosím?" zeptal se ženský hlas.
"S detektivem Hawesem."
"Ty nohy jsou bez konkurence." řekl Parker.
"Můj manžel zmizel," řekla žena.
"Ano, madam," řekl Hawes, "dejte mi prosím svoje číslo."
"Jmenuji se ..."
"Nejlepší bude, když zavoláte na Pohřešované osoby, madam," řekl Hawes. "Jsou speciálně zařízeni na ..."
"Zmizel tady, v tomhle okrsku," řekla žena.
"Stejně..."
"Vypadá tohle jako padesátiletá buchta?" ptal se Parker.
Telefon zazvonil znovu.
Vzal to Brown.
"Osmdesátý sedmý revír, Brown," řekl.
"Artie? Tady je Genero."
"Ano?"
"Artie, tomu nebudeš věřit."
"Čemu nebudu věřit?" zeptal se Brown.
Podíval se na Parkera, zakryl mikrofon a zašeptal: "Genero."
Parker protočil oči.
"Stalo se to znovu," řekl Genero.
"Jmenuji se Marie Sebastianiová," řekla žena v Hawesově telefonu. "Můj manžel je Sebastian Veliký."
Hawese zachvátil náhlý pocit, že mluví se štěnicí.
"Madam," řekl, "jestli váš manžel opravdu zmizel..."
"Jsem v té restauraci, víš?" řekl Genero. "Na rohu Culverovy a Šesté."
"A co?" řekl Brown.
"Kde měli včera to loupežné přepadení. Zastavil jsem se na kus řeči s majiteli."
"A co?" řekl Brown.
"Můj manžel je kouzelník," řekla Marie. "Říká si Sebastian Veliký. Zmizel."
Asi to bude dobrý kouzelník, pomyslel si Hawes.
"Vyšel jsem ven a podíval se do popelnice," řekl Genero. "Jestli tam někdo nevyhodil pistoli nebo něco."
"A co?" řekl Brown.
"Myslím tím, že doopravdy zmizel," řekla Marie. "Ztratil se. Vyšla jsem z té střední školy na ulici, kde nakládal auto, ale auto bylo pryč a Frank také. A všechna jeho kouzla byla rozházena po ulici jako..."
"Frank, madam?"
"Můj manžel. Frank Sebastiani. Sebastian Veliký."
"Stalo se to znovu, Artie," řekl Genero. "Málem jsem se poblil."
"Co se stalo znovu?"

"Možná jen odjel domů, madam," řekl Hawes.
"To ne, žijeme ve vedlejším státě, neodjel by beze mě. A ty jeho rekvizity byly po celé ulici. A byla to drahá kouzla.'"
"Co si o tom myslíte, madam?"
"Myslím, že někdo musel ukrást auto a bůhví, co udělal Frankovi."
"Artie?" řekl Genero. "Slyšíš mě?"
"Slyším tě," řekl Brown a vzdychl.
"Bylo to v jedné z popelnic, Artie."
"Co bylo v jedné z popelnic?"
"O kterou střední školu se jedná, madam?" zeptal se Hawes.
"Střední škola Hermana Rauchera. Na Severní jedenácté."
"A teď jste tam?"
"Ano. Volám z telefonního automatu."
"Zůstaňte tam," řekl Hawes, "někoho tam pošlu."
"Počkám tady venku," řekla Marie a zavěsila.
"Artie, měl bys sem radši přijet," řekl Genero. "Burgundská restaurace na rohu Culverovy a šesté."
"Co je to, co jsi našel v té..."
Ale Genero už zavěsil.
Brown sáhl do podpažního pouzdra.
Hawes si připjal pouzdro k opasku.
Parker zdvihl sluchátko.
"Peaches Muldoonová, už jdu," řekl.

Halloween, sedmnáct čtyřicet. Ulice už jsou téměř hodinu ponořeny do tmy, ve městě byl šestadvacátého října zrušen letní čas. V plném počtu vyrukovaly všechny ty příšerky, skřítci, ďáblové a netopýři s nákupními kabelami plnými cukroví, jdou ode dveří ke dveřím a ječí své "Podaruješ nebo zalituješ!" a modlí se, aby jim někdo nedal dárek v podobě břitvy s oboustranným ostřím.
Brown pohlédl na hodinky.
Asi touhle dobou vyráží i jeho žena Caroline s malou Connie. Jeho osmiletá dcera mu včera večer předvedla svůj kostým. Vypadala jako ta nejandělštější čarodějnice, jakou kdy viděl. Celý příští týden budou jíst cukroví. Jediní lidé, kteří vydělávali na Halloweenu, jsou cukráři a zubaři. Brown si zvolil špatné zaměstnání.
Rozhodl se, že k Burgundské restauraci na rohu Culverovy a Šesté dojde pěšky. Nebylo to daleko od policejní stanice a jeden polda - pokud Genera lze považovat za poldu - už tam byl.
Noc voněla.
Bože, tohle je říjen.
Stromy v parku měly dosud listí, které za světla oslňovalo žlutí, červení, oranží a hnědí, denní obloha byla ostře modrá, noční temně černá, posetá hvězdami. Ve městě, kde nedočkaví občané každého jara odkládali své svrchníky příliš brzy, vypadalo zcela běžně a příhodně, že nikdo dosud nepocítil potřebu se přiobléct. Svižně mířil ke Culverově ulici a musel se otočit za E. T který pospíchal s Frankensteinem po jednom a s Drakulou po druhém boku. Usmál se, zabočil na Culverovu a kráčel k Šesté.
Genero čekal na chodníku před restaurací. Byl bledý.
"Tak co je to?" zeptal se Brown.
Ale Genero už mířil do průchodu napravo od restaurace.
Popelnice stály po obou stranách jejího zadního vchodu, ozářené kuželem světla.
"Tohle," řekl Genero.
Brown zdvihl víko popelnice, na kterou Genero ukázal. Na zeleném igeliťáku tam ležela zakrvácená horní polovina lidského těla.
Torzo bylo v pase odděleno od zbytku těla.
Nemělo ruce.
Ani hlavu.
"Proč se tohle musí stát vždycky mně?" otázal se Genero Boha.

(2)
"Jednou jsem našel ruku v tašce letecké společnosti," řekl Genero.
"A nekecáš?" zeptal se Monoghan bez zájmu.
Monoghan byl policajt z oddělení vražd. Pracoval obvykle v tandemu se svým partnerem Monroem, ale dneska měli na Sedmdesátém osmém už dvě vraždy, pár bloků od sebe, a Monoghan byl tady, za restaurací na rohu Culverový a Šesté, zatímco Monroe vyšetřoval v obchodě lihovinami na rohu Culverovy a Deváté. Byla to škoda, Monoghan byl bez Monroea jako židovské pečivo bez uzeného lososa.
"Byla uříznutá v zápěstí," řekl Genero. "Málem jsem se poblil."
"Jo, člověk by se poblil, to jo," řekl Monoghan.
Díval se při tom do popelnice, kde stále odpočívalo zakrvácené torzo na zeleném igelitovém pytli.
"Není to nic než maso," řekl Brownovi.
Brown se díval ztrápeně. Málem přikývl.
"Soudní lékař je na cestě?" zeptal se Monoghan.

"Volal jsem mu před deseti minutami."
"Na tohle nebude zapotřebí sanitka," řekl Monoghan. "Stačí nákupní taška."
Zasmál se svému vtipu.
Citelně postrádal Monroea.
"Vypadá to jako chlap, ne?" řekl. "Žádný kozy, ale spousta chlupů."
"Ta ruka, co jsem ji našel," řekl Genero, "byla taky mužská. Obrovská pracka. Málem jsem se poblil."
V průchodu teď bylo několik uniformovaných policistů, dvojice techniků, kteří čenichali kolem zadních dveří restaurace a policejní fotografka v civilu, která pořizovala snímky polaroidem. Označení místa zločinu už bylo hotovo, ačkoliv toto nebylo místo zločinu v tom nejpřísnějším slova smyslu, neboť zločin byl téměř s určitostí spáchán jinde. Tady měli jen důsledek zločinu, kus masa - jak to označil Monoghan ležící v popelnici, pozůstatky toho, co bývalo lidskou bytostí. Osoba, která dopravila torzo na toto místo, mohla zanechat další stopy.
"To je udivující, kolik rozporcovaných mrtvol se najde v tomhle městě," řekl Monoghan.
"Mně to budeš povídat, chlapče," řekl Genero.
Monoghan měl černý klobouk, černý oblek, bílou košili a černou kravatu. Ruce měl zastrčené v kapsách saka, palce venku. Vypadal jako smutný a spořádaný zaměstnanec pohřebního ústavu. Genero se snažil vypadat jako dobře informovaný velkoměstský policajt přestrojený za univerzitního studenta. Byl oblečený do modrých kalhot a svetru s norským vzorem přes sportovní košili s rozhalenkou. Brown měl ladné sako a byl bez klobouku. Kudrnaté černé vlasy, hnědé oči. Připomínal připitomělého pudla.
Monoghan se na něj podíval.
"To ty jsi našel tuhle věc?"
"No, ano," odpověděl Genero a zamyslel se, jestli to měl přiznat.
"Byly v ostatních popelnicích nějaké další části?"
"Nedíval jsem se," řekl Genero a pomyslel si, že jedna část byla až dost.
"Chceš se podívat teď?"
"Nenechávejte otisky na žádném víku," varoval je jeden z techniků.
Genero si zabalil ruku do kapesníku a začal nadzdvihávat víka.
Žádné další části tam nebyly.
"Takže máme jen ten hrudník," řekl Monoghan.
"Nazdar, hoši," řekl soudní lékař, který přicházel průchodem. "Tak co tu máme?"
"Jen tady ten hrudník," řekl Monoghan, ukazuje na torzo.
Soudní lékař nahlédl do popelnice.
"Velmi pěkné," řekl a položil si kabelu. "Chtěli jste, abych ho prohlásil za mrtvého, nebo co?"
"Mohl byste odhadnout dobu smrti, to by nám pomohlo," řekl Monoghan.
"To vám řeknu až po pitvě."
"Podívejte se na to pořádně," řekl Monoghan. "Pitvu už někdo provedl. Můžete nám říct, co k tomu použil?"
"Kdo?" zeptal se soudní lékař.
"Ten, kdo ho rozřezal na kusy."
"Nebyl to zrovna neurochirurg, to vám můžu říct," prohlásil soudní lékař, prohlížeje potrhanou tkáň v místech, kde bývala hlava, ruce a spodní část těla.
"Tak čím to udělal? Sekerou? Pilou?"
"Nejsem kouzelník," řekl soudní lékař.
"Nějaká znamení, jizvy, tetování?" zeptal se Brown tiše.
"Žádná viditelná. Dovolte mi, abych to převrátil."
Genero si všiml, že o tom mluví ve středním rodě.
Soudní lékař torzo obrátil.
"Tady taky nic," řekl.
"Nic než kus masa," řekl Monoghan.
Hawes byl oblečen do lehkého sportovního saka přes košili s rozhalenkou, bez kravaty, bez klobouku. Jemný vánek mu pocuchával rudé vlasy. Říjen připomínal toho roku jaro ve Skalistých horách. Marie Sebastianiová vypadala při rozhovoru s ním poněkud nesvá. Tak se chovala většina počestných občanů, jako doma se v rozhovorech s pořádkovými silami cítili jen zloději velkého světa.
Nervózně se ošívajíc vylíčila, jak se převlékla z kostýmu do šatů, které má nyní na sobě - tvídové sako a sukni, levandulovou blůzku a kozačky na vysokém podpatku - zatímco její manžel, Sebastian Veliký, jinak Frank Sebastiani, se odebral za školu nakládat vůz všemi těmi malými kouzly, která používal při představení. Ona pak odešla tam, kde se s ním měla setkat, ale auto bylo pryč, on byl pryč, a jeho kouzla byla rozházená po silnici."
"Se všemi těmi malými kouzly?" zeptal se Hawes
"Víte, kroužky, šátky, míčky a ptačí klec... a všechno to tu bylo rozházené kolem. Jimmy jezdí s dodávkou pro bedny a větší rekvizity."
"Jimmy?"
"Frankův učedník. Dělá takovou holku pro všechno. Jezdí s dodávkou, ať už vystupujeme kdekoliv, pomáhá nám nakládat a vykládat, natírá bedny, když to potřebují, kontroluje, jestli správně fungují pružinové uzávěry... a tak."
"On vás tady dneska oba vyložil, že?"
"Ach, ano."
„A pomáhal vám vykládat a tak?"

"Jako vždycky."
"A zůstal na představení?"
"Ne, nevím, kam šel během představení. Pravděpodobně si odskočil něco zakousnout. Věděl, že tu budeme kolem páté, půl šesté."
"A kde je teď? Jimmy."
"No, to nevím. Kolik máte hodin?"
Hawes se podíval na hodinky.
"Šest pět," řekl.
"Ježíši, já nevím, kde je," řekla Marie. "Zpravidla je velice dochvilný."
"Kdy jste sem přišla?" zeptal se Hawes.
"Jak jsem řekla, kolem čtvrť na šest nebo tak nějak."
"To jste se převlékla -?"
"Ano. A Frank také."
„Co měl na sobě při vystoupení?"
"Černou vázanku a frak. A cylindr."
"A převlékl se do čeho?"
"Je to důležité?"
"Velice," řekl Hawes.
"Tak já vám to popíšu do puntíku," řekla Marie. "Vzal si modré kalhoty, modrou sportovní košili, bez vzorku, prostě jednobarevnou, modré ponožky a černé boty a... jak se tomu říká? Lomená kostka, je to ten vzor? Zkrátka takové malé modročerné klikyháky. Kostkované sportovní sako. Bez kravaty,"
Hawes si dělal poznámky.
"Kolik je vašemu manželovi?" zeptal se.
"Třicet čtyři."
"Měří?"
"Sto osmdesát."
"Váží ?"
"Sedmdesát sedm."
"Barva vlasů?"
"Černá."
"Oči?"
"Modré."
"Nosí brýle?"
"Ne."
"Běloch?"
"No samozřejmé," řekla Marie.
"Nějaká zvláštní znamení, jizvy nebo tetování?`
"Ano, měl jizvu po operaci slepého střeva. A také jizvu po operaci menisku."
"Co to?" zeptal se Hawes.
"Úraz na lyžích. Odešla mu chrupavka v levém koleně. Tak mu tu chrupavku - říkají tomu meniskus - vyndali. Má tam jizvu. Na levém koleně."
"Jak se to píše?" zeptal se Hawes. "Meniscus?"
"Nevím," řekla Marie.
"Do telefonu jste mi řekla, že žijete v sousedním státě..."
"Ano."
" Kde?"
"V Corllinsworthu."
"Adresa?"
"Eden Lane 604."
"Číslo bytu?"
"Je to soukromý dům."
"Telefonní číslo, nejdřív volací kód."
"Dám vám Frankovu navštívenku," řekla, zalovila v kabelce a vytáhla svazeček vizitek.
Jednu oddělila a podala ji Hawesovi. Zběžné jí přehlédl a zapsal si do bloku čísla domů i do kanceláře. Navštívenku pak založil do desek bloku.
"Zkoušela jste volat domů?" zeptal se.
"Ne. Proč bych to dělala?"
"Jste si jista, že neodjel domů bez vás? Mohl si myslet, že vás odvezl Jimmy."
"Ne. Chtěli jsme tady ještě jít na večeři."
"Takže bez vás by domů neodjel."
"Nikdy to neudělal."
"Tenhle Jimmy... jak se jmenuje dál?"
"Brayne."
"S měkkým i?"

"Ne, s ypsilon."
"B-R-A-Z-N?"
"Na konci je E."
"B-R-A-Y-N-E?"
"Ano."
"James Brayne."
"Ano."
"A jeho adresa?"
"Bydlí s námi."
"Ve stejném domě?"
"V takovém bytečku nad garáží."
"A jeho telefonní číslo?"
"O jé," řekla, "nejsem si jistá, jestli si ho pamatuju."
"Zkuste si vzpomenout," řekl Hawes, "protože si myslím, že bychom jim měli zavolat domů, abychom se přesvědčili, jestli se některý z nich nevrátil."
"To by neudělali," řekla Marie.
"Třeba si nerozuměli," řekl Hawes. "Jimmy si mohl myslet, že váš manžel naloží do auta rekvizity..."
"Ne, ty velké se do vozu nevejdou. Proto máme dodávku."
"Nebo si váš manžel myslel, že zpátky pojedete s Jimmym..."
"Jsem si jista, že ne."
"Jaký vůz měl váš manžel?"
"Citation z roku 1984. Dvoudvéřové kupé."
"Barva?"
"Modrá."
"Státní poznávací značka?"
"DL 74-3681."
"A dodávka?"
"Ford Econoline z roku sedmdesát devět."
"Barva?"
"Světlejší odstín hnědé."
"Vzpomněla byste si na číslo?"
"RL 68-7210."
"Na čí jméno byla vozidla registrována?"
"Na manželovo."
"Obě byla zapsána za řekou?"
"Ano."
"Tak půjdeme zatelefonovat, ano?" řekl Hawes.
"Telefon je ve škole," řekla, "ale k ničemu to nepovede."
"Jak to víte?"
"Protože Frank by takhle nikdy nerozházel svá kouzla po ulici. Tyhle rekvizity stojí peníze."
"Stejně jim zkusíme zavolat."
"Povídám vám, že to k ničemu nepovede," řekla Marie.
Hawes vytočil Sebastianiho číslo domů i do kanceláře, ale bez odezvy.
Marie si nakonec vzpomněla na číslo do bytu nad garáží a on je vytočil. Nic.
"Tak já na tom začnu pracovat," řekl. "Zavolám vás, jakmile..."
"Jak se mám dostat domů?"
Vždycky se ptali, jak se mají dostat domů.
"Do Collinsworthu jezdí vlaky, ne?"
"Ano, ale..."
"Hodím vás na nádraží."
"A co ta kouzla na ulici?"
"Snad bychom mohli poprosit školníka, aby je zatím někam zamkl. Než se objeví váš manžel."
"Co vás přivedlo na myšlenku, že se objeví?"
"No, jsem si jist, že je v pořádku. Bylo to jen nějaké nedorozumění, to je všechno."
"Nevím, jestli chci jet dneska domů," řekla Marie.
"No, madam..."
"Myslím, že bych spíš chtěla... mohla bych s vámi jet na policejní stanici? Mohla bych tam počkat, dokud se nedozvím něco o Frankovi?"
"To záleží jen a jen na vás, madam. Ale může ta chvíli trvat, než..."
"A můžete mi půjčit nějaké peníze?" zeptala se.
Podíval se na ni.
"Na večeři?"
Nespouštěl z ní oči.
"Vrátím vám to, jakmile... jakmile najdeme Franka. Omlouvám se, ale mám u sebe jen pár dolarů. Platil vždycky Frank,

takže peníze u sebe nosil on."
"Kolik peněz, madam?"
"No, dost na hamburger nebo něco."
"Myslel jsem, kolik měl u sebe váš manžel."
"Aha. No, za představení jsme dostávali sto dolarů. A zřejmě měl v peněžence i nějakou menší hotovost, nevím kolik."
To vylučuje loupež, pomyslel si Hawes. Ačkoliv v tomhle městě jsou lidé, kteří by vám podřízli krk pro niklák. Náhle se zamyslel, kolik u sebe může mít on. To bylo poprvé v životě, kdy ho oběť požádala o půjčku.
"Mám taky trochu hlad," řekl. "Najdeme školníka a pak zaskočíme něco sníst."

Monroe bez Monoghana vypadal jako oloupený.
Hodiny na zdi obchodu lihovinami ukazovaly osmnáct deset.
Stál za pokladnou, kde byl před více než hodinou zastřelen majitel obchodu. Tělo již bylo odvezeno. Na podlaze za pultem byla krev a křídový obrys těla. Pokladna byla prázdná.
"Byli čtyři," řekl muž hovořící s Meyerem.
Meyer tady zrovna projížděl, když ho vysílačkou zastihl seržant Murchison. Dostal se tam, když už bylo asi deset minut po všem, a okamžitě zpravil Marchisona o svém příjezdu k případu. Murchison informoval oddělení vražd, takže tu byl Monroe, dočista osamělý, s výrazem člověka, kterému zemřel bratr - dvojče. Měl černý klobouk, černý oblek, bílou košili a černou kravatu. Ruce měl zastrčené v kapsách saka, palce venku. Vypadal jako smutný a spořádaný zaměstnanec pohřebního ústavu. Meyer přemýšlel, kde je Monoghan. Ať už byl kdekoliv, Meyer si představoval, že je vystrojený přesně jako Monroe. I kdyby ležel s nemocí doma v posteli, byl by oblečen jako Monroe.
Meyer sám měl hnědé kalhoty, hnědý rolák a světle hnědé sportovní sako. Měl za to, že dnes večer vypadá velmi švihácky. Představoval si, že se svou holou hlavou a statnou postavou vypadá jako Kojak, i když v daleko pohlednějším vydání. Bylo mu líto, že Kojak zrovna není v dosahu. Měl pocit, že Kojak si pro plešaté policajty vždycky našel dobré slovo.
"Malé děti," řekl muž.
Bylo to potřetí, co vyprávěl Meyerovi, že čtyři malé děti přepadly obchod lihovinami a zastřeli1y majitele.
"Co tím myslíte, malé děti?" zeptal se Monroe zpoza pokladny.
"Jedenáct - dvanáct," řekl muž.
Jmenoval se Henry Kirby a bydlel v blízkém domě. Bylo mu kolem šedesáti, pětašedesáti let a byl to hubený, šedivějící muž oblečený do polokošile s krátkými rukávy a zmačkaných tesilových kalhot. Nejdříve sdělil Meyerovi a poté Monroeovi, že si zrovna šel do obchodu koupit láhev vína, když uviděl ty dětičky vybíhat s nákupními kabelami a revolvery. Monroe tomu stále nemohl uvěřit.
"Myslíte děti?" řekl.
"Malé děti, ano," přikývl Kuby.
"Školáky?"
".Jo, malé děti."
"Přepubescentní blbečky?" ověřoval si Monroe.
Vedl si bez Monoghana dobře. Bez Monoghana zastal Monoghana i Monroea sám.
"Jo, malé děti," řekl Kirby.
"Co měly na sobě?" zeptal se Meyer.
"Kožené bundy, džíny, tenisky a masky."
"Jaké masky?" zeptal se Monroe. "Jako ty příšery? Ty gumové věcičky, které se navléknou na hlavu?"
"Ne, jen takové ty černé masky přes oči. Jako nosí lupiči. Taky to byli lupiči, ty děti."
"A říkáte, že byly čtyři?"
„Čtyři, správně."
"Vyběhly z obchodu s nákupními kabelami a revolvery?"
"S nákupními kabelami a revolvery, správné."
"Jaké měli revolvery?"
"Takové malé."
"Něco jako dvaadvacítky?"
"Nejsem tak honěný v revolverech. Tohle byly malé revolvery."
"Něco jako beretty?"
"Nerozumím zbraním."
"Jako malé browningy?"
"Nerozumím tomu. Byly to malé revolvery."
"Slyšel jste nějaké výstřely, když jste se blížil k obchodu?" ptal se Meyer.
"Ne, neslyšel. Ani jsem nevěděl, že Ralph je mrtvý, dokud jsem nevešel dovnitř."
"Ralph?" řekl Monroe.
"Ralph Adams. Je to jeho obchod. Adamsova vína a lihoviny. Držel se na tomhle místě dvacet let."
"Ne víc," poznamenal Monroe taktně.
"Takže kam se poděly ty děti, když vyšly z obchodu?" zeptal se Meyer.
Vypadá to jako malý gang nějakého cvičitele zlodějů, pomyslel si. Lišky podšité, celá tahle pakáž. Jeden známý anglický polda mu nedávno napsal, že jeho děti budou oslavovat - pokud se to tak dá nazvat - v tomto roce za mořem Halloween. Děti mnoha amerických úředníků působících v Anglii představily svátek Britům. To je přesně to, co

potřebujou, pomyslel si Meyer. Příští rok budou možná dvanáctileté britské děti přepadávat obchody lihovinami.
"Utíkaly k tomu autu, co bylo zaparkované u chodníku," řekl Kirby.
"Nějaké vozidlo?" řekl Monroe.
"Jo, auto."
"Automobil?"
"Vždyť říkám."
"Jaký?"
"Nejsem tak honěný v autech."
"Bylo to velké auto nebo malé auto?"
"Normální auto."
"Něco jako chevrolet nebo plymouth?"
"Nerozumím autům."
"Něco jako oldsmobil nebo buick?"
"Normální auto, to je všechno."
"Všechny do toho auta nastoupily?" zeptal se Meyer.
"Jedno dopředu, tři dozadu."
"Kdo řídil?"
"Nějaká žena."
"Jak stará žena?"
"Těžko říct."
"Jak vypadala?"
"Blondýna."
"Co měla na sobě?"
"To jsem opravdu neviděl. V autě byla tma. Viděl jsem, že měla světlé vlasy, ale to bylo asi všechno."
"A když děti otevřely dveře?" zeptal se Monroe. "Nebylo tam víc světla?"
"Jo, ale já jsem si nevšiml, co měla na sobě. Myslel jsem, že to asi bude úsporná jízda, víte?"
"Co tím myslíte?"
"No, děti byly asi stejně staré, takže to všechno nemohly být její děti, víte, co myslím. A tak jsem si myslel, že po dohodě s ostatními rodiči veze tentokrát ona své dítě a jeho přátele, aby ušetřili. Že je veze na Halloween, víte?"
"Myslíte, že řídila matka jednoho dítěte, ne?"
"No..."
"K přepadení, ne? Osobní řidička čtyř jedenáctiletých."
"Nebo dvanáctiletých," řekl Kirby. "Bylo jim jedenáct nebo dvanáct."
"Ty děti," řekl Meyer, "byli to všechno chlapci?"
"Byly oblečeny jako chlapci, ale ve skutečnosti nevím. Přeběhly hrozně rychle. Běžely z obchodu až k autu..."
"A pak co?" zeptal se Monroe.
"Pak auto odjelo."
"Viděl jste státní poznávací značku?"
"Nejsem tak honěný v poznávacích značkách," řekl Kirby.
"To vy jste zavolal policii?" zeptal se Meyer.
"Ano, pane. Zavolal jsem 911, jakmile jsem uviděl mrtvého Ralpha za pultem."
"Použil jste tohoto telefonu?" zeptal se Monroe a ukázal na telefon vedle pokladny.
"Ne, pane. Vyšel jsem ven a zavolal jsem z automatu na rohu."
"No dobře, máme vaše jméno a adresu," řekl Monroe, "zavoláme vás, když budeme potřebovat."
"Je za to nějaká odměna?" zeptal se Kirby.
"Za co?"
"Myslel jsem si, že by za to mohla být nějaká odměna."
"Nejsme tak honění v odměnách," řekl Monroe.
"Děkujeme mockrát, zavoláme vás."
Kirby mrzutě přikývl a vyšel z obchodu.
"Halloween už není, co býval," řekl Monroe.

"Pravě jsi získala další stín," řekl Kling.
"Ne," řekla Eileen.
"Jak to myslíš, že ne? Jdeš do jedné z nejhorších částí města..."
"Bez tebe," řekla.
"...chytit chlápka, který už zabil..."
"Bez tebe, Berte."
"Proč?"
Seděli v italské restauraci poblíž mostu v Calm's Point. Bylo dvacet minut po šesté. Eileen se musela do čtyřiceti minut dostat na Sedmdesátý druhý. Počítala pět minut na cestu přes most, dalších pět na revír a spoustu času na jídlo beze spěchu. Snad by vůbec jíst neměla. V minulosti zjistila, že lačný žaludek při akci ji udržoval v bojové náladě. Na jídlo měla spoustu času, když chlápka chytili. To si pak dáte dvě martini, když už ho máte, a spolykáte biftek a velkou mísu smažených brambůrků. Když ho dostanete.

Vlevo od židle ležela na zemi kabela, v níž měla Eileen svůj převlek a svou zbraň. Kling seděl naproti, do sebe zaklesnuté ruce na stolku, nyní poněkud nakloněný dopředu, světlé vlasy padající do čela, pátravý pohled v očích. A chtěl vědět, proč Eileen dnes večer nepotřebuje do závěsu svého přítele.
Šéfkuchař převařil špagety. Nesly hrdý přídomek al dente, ale tohle byla putyka, jejíž obsluha si myslela, že Al Dente byl nějaký chlapík s mafiánskými konexemi.
"Myslím, že jsi šílená, to si myslím."
"Díky."
"Sakra, myslel jsem, že tě můžu podpořit nějakou extra údernou silou..."
"Nechci, abys mě jakkoliv podporoval. Mám chlápka, který je dvakrát větší než ty, a ženskou, která si dovede prostřílet cestu z revoluce. To je všechno, co potřebuju. A jsem tu taky já."
"Eileen, nebudu se ti plést do cesty. Já jen..."
"Ne."
"Budu tam, jen kdybys mě náhodou potřebovala."
"Ty vážně nerozumíš, co?"
"Ne, nerozumím."
"Ty nejsi jen další polda, Berte."
"To já vím."
"Ty jsi můj..."
Přišel ji na mysl kluk, ale to znělo lehce pubertálně. Přišel jí na mysl milenec, ale pod tím si představila vydržovaného hřebečka nějaké matrony. Přišel jí na mysl spolubydlící, ale to znělo jako označení pro jinou ženu nebo pro eunucha. Ve skutečnosti spolu stejně nežili, aspoň ne ve stejném bytě. Nakonec se spokojila výrazem, který byl někdejším psychologickým termínem, ale který nyní ystoupi1 do obecné mluvy jako eufemismus pro někoho, s nímž žijete v nemanželském svazku.
"Ty jsi můj D. D.," řekla.
"Tvůj co?"
"Důležitý druhý."
"To doufám," řekl Kling. "A proto chci -"
"Poslyš, to jsi tak nechápavý'?" zeptala se. "Jsem u policajtů a jdu do služby Co to má sakra společného s tebou?"
"Eileen, já..."
"Ano. Co je? Myslíš, že to nedokážu rozseknout?" Použila nešťastné slovo.
Rozseknout. Všimla si jeho výrazu.
"Já myslím, že jo," řekla.
"O čem to mluvíš?"
"Nehodlám si znovu nechat rozseknout obličej," řekla, "o to se nemusíš bát."
Podíval se na ni.
"Tentokrát ho odprásknu," řekla.
Zhluboka se nadechl.
"Ty špagety chutnají jako nákyp," řekla.
"V kolik tam máš být?"
"V sedm."
Podíval se na hodinky. "Kam tě nasadí?"
"Do nějakého Larryho baru. Na rohu Fairview a Východní čtvrté."
"Ten chlápek Shanahan, je dobrej?"
"Doufám," řekla a odsunula svůj talíř stranou. "Myslíš, že bychom si mohli dát kávu? Jak to, že zapomínáš na Annie?"
"Nezapomínám."
"Vyměnila bych sto Shanahanů za Annie."
"Uklidni se, Eileen."
"Já jsem klidná," řekla ledově. "Jen se mi nelíbí tvůj zasranej přístup. Chceš se snad přetlačovat rukama? Dokázat, že bys to dneska večer zvládl líp než já?"
"Nikdo neříká..."
"Já to dokážu," řekla.
Podíval se jí do očí.
"Dokážu to," řekla.

Nechtěl nechávat jednotlivé části tam, kde by byly snadno k nalezení, a na druhé straně je nechtěl ukrývat tak dobře, že by je neobjevili celé týdny. Byla to taková eskamotérská záležitost. Rozmístit kusy té skládačky na různá místa, a zároveň si uchovat jistotu, že ho nikdo při distribuci důkazů té krvavé vraždy neuvidí.
První část umístil za restauraci na Culverově poblíž Šesté a předpokládal, že po zavíračce budou ještě vynášet další odpadky, takže by měli objevit torzo a okamžitě zavolat policii. Nechtěl rozptylovat jednotlivé části do příliš vzdálených míst, protože měl v plánu navodit zdání přísně místní záležitosti, záležitosti jedné čtvrti, jednoho revíru, tohoto revíru. Současně si nemohl dovolit, aby někdo našel nějakou část tak rychle, že by policie začala čenichat po celém okolí a ztěžovala mu práci.
Chtěl, aby si je dali dohromady postupně.
Za dva, nanejvýš za tři dny, záleží na tom, jak jim bude trvat dlouho, než je najdou a identifikují.

To už on bude daleko, daleko odsud.
Projížděl ulicemi a dělal průzkum.
Další části těla - hlava, ruce, paže, spodní část - ležely na nepromokavé plachtě v kufru.
Těch zatracených dětí v ulicích, dneska večer.
Zatím byly venku jen ty nejmenší. Asi za hodinu už si tu budou větší cucáci koledovat o potíže, a ještě později vyrukují puberťáci, kteří budou dělat škodu, jak doufal. Nakopnou popelnici a vysype se z ní ruka. A to vás panečku sebere, hoši!
Usmál se.
Před sebou viděl policejní vozy. Stály před obchodem s lihovinami.
Nějaký plešatec jde k obrubníku, zkoumá chodník a pak vozovku.
Potíže. Ale ne jeho.
Projel kolem.
Zamířil na Hlavní třídu, zatočil doprava a pečlivě si prohlížel průčelí obchodů. Děti se rojily po celé ulici, podaruješ nebo zalituješ, podaruješ nebo zalituješ. Čínská restaurace napravo. Samoobsluha s celonočním provozem na rohu. Teď přišla vhod postranní ulička. Jednosměrka a projel tudy, zatočil na příštím rohu doprava a na dalším znovu doprava na Culverovu, aby přijel z tohoto směru. Na příštím rohu zastavil na červenou. Nemohl si dovolit, aby ho nějaký horlivý pochůzkář odstavil s vozem k chodníku za mizerný přestupek. Zabočil doprava. Další světla byla zase až na rohu Culverovy. Počkal na zelenou. Zatočil na Culverovu, pak znovu jednosměrkou, objel celý blok. Jen pomalu. Dobře. Ulička mezi samoobsluhou a nějakým činžákem. Projel jí a udělal další okruh. Chlapík v zástěře v ústí uličky. Zapaluje si cigaretu. Tak znovu. A znovu. A znovu a znovu, dokud ulička i chodník nejsou prázdně. Zabočit do uličky. Vypnul zapalování, vyndal klíčky. Obešel vůz. Odemkl kufr. Prudce vytáhl jednu paži. Zaklapl kufr. Svižně došel k nejbližší popelnici. Zdvihl víko. Uložil paži. Víko položil zpátky trochu nakřivo. Vlezl do vozu, nastartoval a pomalu vycouval z uličky na Hlavní.
To by byl druhý kus, pomyslel si.

(3)
Policejní stanice v tomto městě vypadaly všechny stejně. I ty novější se za chvíli začaly podobat těm starším. Dvě zelené koule po stranách vstupního schodiště, pochůzkář ve službě před vchodem pro případ, že by se někdo rozhodl přijít s bombou. Obě koule byly označeny bílými číslicemi 72. Jen ty se lišily. Všechno ostatní bylo stejné. Eileen mohla být zrovna tak před osmdesátým sedmým tam ve městě za řekou.
Poškrábané dřevěné vstupní dveře, v horní polovině zasklené. Hned za nimi byla přijímací místnost. Vysoký psací stůl po pravé straně vypadal jak soudcovská stolice. Asi dvě stopy před ním se po celé jeho délce táhlo ve výši pasu kovové zábradlí. ,
Za stolem seděl seržant. Na zdi za ním visely fotografie starosty a policejního komisaře a vývěska s natištěným zákonem Miraranda-Escobedo v angličtině a španělštině, nařizující polích poučit zadrženého o jeho právech. Na protější zdi velká americká vlajka. Na nástěnce pod ní plakáty s hledanými osobami. Ukázala svůj odznak seržantovi, který sotva přikývl, a zamířila k železným schodům na vzdáleném konci místnosti. U zdi tam stál regál s přenosnými vysílačkami, opatřenými značkou "MAJETEK 72. REVÍRU". Schodiště vedlo dolů k celám předběžného zadržení a nahoru ke služební místnosti detektivů, jak prozrazovala ručně psaná směrovka. Vystoupila po schodech, po obou stranách jablečně zelené oprýskané a ohmatané stěny. Měla pohodlné vycházkové boty na nízkém podpatku, přes bílou bavlněnou blůzku vlněnou vestu, hnědou vlněnou sukni. Výstroj i zbraň měla stále v kabele.
Šla chodbou kolem vyslýchací místnosti, kanceláře, pánských a dámských toalet a šaten, prošla širokými dveřmi k látkovému dřevěnému dělícímu zábradlí, o které byly zevnitř opřeny zelené kovové registratury. Zastavila se u dvířek v zábradlí. Znovu blýskla svým odznakem na chlapíka, který seděl za nejbližším psacím stolem.
"Eileen Burkeová," představila se. "Hledám Shanahana."
"Našla jste ho," řekl Shanahan, vstal a s vytrčenou rukou obešel stůl.
Nebyl tak velký, jak ho popsala Annie, měřil kolem sto osmdesáti a vážil asi osmdesát kilo. Eileen by si byla přála, aby byl větší. Měl černé vlasy a modré oči, její otec by ho nazval černým Irem.
"Mike," řekl a pevně ji stiskl rulou. "Jsem rád, že do toho jdete s námi. Pojďte dál, dáte si kafe?"
"Ráda," řekla s následovala ho dvířky v zábradlí k psacímu stolu. "Slabé a jeden cukr."
"Hned to bude," řekl a zamířil ke konvici z varného skla, která stála na rozpálené plotýnce vařiče. "Máme jen instantní," řekl, "a smetanu v prášku, ale cukr je pravý."
"To stačí," řekla.
Odměřil instatní kávu a smetanový prášek do šálku, přelil to horkou vodou, toutéž lžičkou z umělé hmoty přidal cukr, zamíchal a odnesl šálek k psacímu stolu. Eileen dosud stála.
"Sedněte si, sedněte si," řekl. "Brnknu Louovi a řeknu mu, že už jste tu."
Podíval se na hodiny.
Za deset minut sedm.
"Myslel jsem, že Annie přijde s vámi," řekl a zvedl sluchátko. "Annie je dobrá, dělávali jsme spolu v oddělení loupeží."
Stiskl tlačítko na telefonu, vyčkal a pak řekl.
"Lou? Eileen Burkeová je tu, nechceš přijít?" Poslouchal. "Ne, ještě ne." Znovu se podíval na hodiny. "Aha," řekl. "Dobře, výborně."
Položil sluchátko do vidlice.

"Hned tu bude," řekl Eileen. "Je dole v kanceláři, myslel si, jestli si nechcete projít hlášení o případu. Děláme na tom s Louem spolu, ne že bychom dosáhli nějakých závratných úspěchů. Proto nám taky z oddělení vražd šlapou na paty."
Tento výrok přešla mlčením. Nestála o krytí od člověka, který nelibě nesl zásah oddělení vražd. Někteří policajti se stavějí k těžkému případu jako k nemocnému dítěti. Piplají si ho, každých deset minut mu měří teplotu, vyměňují lůžkoviny, podávají horkou slepičí polévku. Bedlivě sledují každého, kdo se jen přiblíží. Doufala, že se tu neocitla v podobné situaci. Byla by si přála, aby Sedmdesátý druhý o pomoc sám zažádal, ne aby mu byla přidělena.
"Co to kafe?" zeptal se Shanahan.
Ještě se ho nedotkla. Zdvihla šálek. Všechny služební kávové šálky vypadají stejně. Špinavě. Na některých služebnách mají detektivové na šálcích monogramy, takže dokážou rozlišit jeden špinavý šálek od druhého. Trochu se napila. Na okraji šálku se objevil otisk její rtěnky. Za měsíc tam zřejmě ještě bude.
"Dobrý?" zeptal se.
"Ano," řekla.
"A hele, Lou," podíval se přes ni k zábradlí.
Otočila se na židli právě včas, aby uviděla drobného muže s olivovou pletí procházet dvířky. Malý knírek pod nosem. Tlusté desky se spisem v pravé ruce. Asi stopětasedmdesát, odhadla. Pohyboval se jako toreador, měl úzká ramena i pas, jemné ruce. Jenže člověk nikdy neví. Hal Willis na Osmdesátém sedmém měl jen sto sedmdesát dva a dokázal složit každého zlodějíčka ve třech vteřinách.
"Burkeová?" řekl. "Rád vás vidím."
Ani stopy po cizin přízvuku. Američan druhé, třetí generace, hádala. Podal ji ruku. Lehký a rychlý stisk, téměř okamžité uvolnění. Ani náznak úsměvu.
"Lou Alvarez," řekl. "Jsem rád, že jste s námi, budeme vaši pomoc potřebovat."
Salonní manýry? Nebo opravdové přivítání? Ráda by to věděla. Vždyť dnes večer půjde o krk především jí.
"Mám tu ten spis," řekl, "třeba do něj budete chtít nahlédnout, než se dočkáme Rawlesové."
Podíval se na hodiny. Do sedmi chybělo ještě pět minut, ale on se tvářil rozmrzele. Myslel si snad, že všechny ženy chodí ze zvyku pozdě? Eileen si od něho vzala desky.
"Ty fotky můžete přeskočit," řekl.
"Proč?"
Alvarez pokrčil rameny.
"Jak myslíte," řekl.
Když Annie vešla, Eileen si prohlížela fotografie.
"Ahoj," řekla Annie a podívala se na hodiny. Přesně sedm.
"Nazdar, Miku," řekla. "Tak jak si žije Chameleón?"
"Comme-ci, comme-ca," řekl Shanahan a potřásl jí rukou.
"Říkávali jsme mu Chameleón," vysvětlila Eileen. "Annie Rawlesová," obrátila se k Alvarezovi a nabídla mu ruku.
"Lou Alvarez."
Podal jí ruku. Nebyl zřejmě ve své kůži, když si potřásal rukama s ženami. Eileen byla najednou ráda, že s ní dneska bude venku právě Shanahan.
"Proč Chameleón?" zeptala se.
"Muž tisíce tváří," řekla Annie a pohlédla na fotografii, kterou držela Eileen v ruce.
"Hezké," řekla a ušklíbla se.
"Nikdy nedejte na fotky," řekl Alvarez, "ty nemůžou mluvit. Máme tu výpovědi několika holek, které pracují na Zone, ty nám říkají daleko víc o tom, kterého hledáme. Oddělení vražd na nás tlačí od samého začátku. Starosta totiž rozpoutal v novinách obrovskou kampaň za vyčištění Zone. Takže z vražd to hodili na nás. Pomůžete nám to uzavřít," řekl Eileen.
"Osobně vám předám medaili. Sám ji odleju z bronzu."
"Doufala jsem ve zlato," řekla Eileen.
"Měla byste se radši mrknout na ty další fotky," řekl Shanahan.
"Nemusí se na ně dívat," řekl Alvarez.
"Na které?" zeptala se Eileen.
"Zkoušíš ji zastrašit?"
"Zkouším ji připravit."
"Nemusí se na ty fotky dívat," řekl AIvarez.
Eileen je však už našla.
Ty předchozí ukazovaly pořezané obličeje a podřezaná hrdla. Tyhle zachycovaly bezuzdné zohavení spodních částí.
"Nahoře i dole pracoval nožem," řekl Shanahan.
"Aha," řekla Eileen.
"První holku takhle upravil v domovních dveřích dva bloky od baru."
"Aha."
"Druhou v postranní uličce z Východní deváté. Poslední na Canalside."
"Aha."
"Chci tím říct, abyste se měla na pozoru," varoval ji Shanahan. "Tohle není zahradní mutace cvoka, který skáče na staré dámy v parku. Tohle je šílené zvíře a myslí to vážně. Jakmile se dostanete do sebemenších potíží, řvěte. Budu ho mít na mušce."
"Nebojím se řvát," řekla Eileen.
"To je dobře. Nic si taky nezkoušíme, chceme jen chytit toho chlápka."

"Chytit ho já," řekl Alvarez, "uříznu mu koule."
Eileen se na něho podívala.
"Co vám řekly ty další holky?" zeptala se Annie.
Nechtěla, aby si Eileen dál prohlížela ty fotografie. Jednou to úplně stačilo. Vzala jí je z ruky, zběžně je prohlédla a založila do desek. Eileen se na ni tázavě podívala. Alvarez už se však rozhovořil.
"Když znáte Canal Zone, víte, že většina holek pracuje na ulici," řekl. "Auto přirazí k chodníku, holka se nakloní do okénka, dohodnou se na ceně a holka mu to udělá, než objedou blok. Felace během jízdy, tak to tam chodí. Ale blízko doků je tam bar, kde jsou trochu lepší holky. Porovnávám dvě blízké veličiny. Žádná z těch holek není extratřída."
"A co ta putyka?" zeptala se Annie.
"Jmenuje se Larryho bar a je na rohu Fairview a Východní čtvrté. Občas tam zaskočí holky, které dělají v autech. Odběhnou si na toaletu, nalíčí se, cokoliv. Jsou tam však trochu mladší a trochu hezčí holky, které v baru loví zákazníky. Znovu jen srovnávám. Holky z ulice dostávají pět vdolků za ruční práci a deset za kouření. Ty v baru mají dvakrát tolik."
"Jde o to," řekl Shanahan, "že ty tři holky, které rozpáral, pracovaly v baru."
"Takže tam mě nasadíte," řekla Eileen.
"Kolem bude bezpečněji."
"Nehledám bezpečí," naježila se.
"Ne, a taky nejste opravdová štětka," řekl Alvarez naštvaně. "Kdybyste si stoupla na ulici a začala jim přetahovat zákazníky, holky ve vás v tu ránu poznají policajta. Během deseti minut tam zůstanete sama."
"No dobře," řekla.
"Chci toho chlapa," prohlásil AIvarez.
"Já taky."
"Je mi jedno, jak ho dostanete, ale chci ho. Mám stejně starou dceru, jako byla tahle malá holka," řekl a rozpačitě přejel prstem po deskách.
"Tak jo," řekla Eileen.
"Když budete pracovat v baru," uvažoval Alvarez, "budete mít možnost sdělit nám své záměry. Už jste někdy hrála štětku?"
"Ano."
"Dobře. Nemusíme vám tedy vysvětlovat, jak máte dělat svou práci."
"Správně, to nemusíte."
"Na Zone je ale pár odporných hajzlů, a ne všichni vás budou chtít rozřezat. Měla byste se držet poblíž baru. Tohle není žádná salonní prácička."
"Takovou neznám," řekla Eileen.
Podívali se na sebe.
"Co o něm říkaly?" vstoupila jim Annie do hovoru.
"Cože?" řekl Alvarez.
Pořád byl napružený. Má dojem, že jim z oddělení vražd poslali amatérku. Myslí si, že ji okamžitě odhalí jako nasazenou. Jdi do háje i se svou dcerou, pomyslela si Eileen. Znám svou práci. A o krk tam venku půjde mně.
"Ty holky, o kterých jste mluvil," řekla Annie. "Co povídaly?"
"Cože?"
"Ona myslí o tom chlapovi," řekl Shanahan. "To není evangelium, Annie, ty holky by ze strachu udělaly všechno možné, a mají na to plné právo. Ale co se týče těch osudných nocí, pamatovaly si ho sedět u baru. Popíjel se svými oběťmi. S těmi třemi, které rozpáral. Všechny ty tři páteční večery ten samej chlap. Velkej blonďák, něco ke sto devadesáti, kolem devadesáti kilo. Byl pokaždý jinak oblečený, ale vždycky splýval s davem v té špeluňce."
"To znamená?"
"To znamená, že je to takovej páteční křen. Žádnej švihák z města, co se pídí po troše vzrušení."
"Dostanete někoho takového?"
"Občas," řekl Shanahan. "Na Zone nevydrží dlouho. Neloví tam totiž jenom štětky. Ale tenhle chlápek vypadal jako námořník. z nějaký kotvící lodi. To ovšem neznamená, že to nutně musí být námořník."
"Ještě něco, co bychom měly vědět?"
"Jo. Ty holky se válely smíchy."
"Co tím myslíte?"
"Pořád jim vyprávěl vtipy."
Eileen se na něho podívala.
"Ano, já vím, co si myslíte," řekl Shanahan. "Komik s kudlou na štaci."
"Ještě něco?"
"Nosí brýle," řekl Alvarez.
"Jedna z holek si myslí, že má na pravé ruce tetování. Poblíž palce. Zmínila se o tom jen tahle jediná."
"Jaké tetování?"
"Nemohla si vzpomenout."
"S kolika holkami jste mluvil?"
"Dohromady se čtyřmi tucty," řekl Alvarez, "ale jen dvě z nich nám trochu pomohly."
"Kdy to bylo?" zeptala se Annie. "Kdy ho viděly v baru s oběťmi?"
"Různě. Nejdřív v devět, nejpozději ve dvě v noci."

"To bude dlouhá noc," povzdychla si Annie.
Shanahan se podíval na hodiny.
"Měli bychom si raději stanovit strategii," řekl. "Abychom se hnuli, až se hne on. Jakmile dostane Eileen ven..." Nechal větu odeznít.
Hodiny kouskovaly ticho ve služebně.
"Znají vás tam na Zone?" zeptala se Eileen.
Shanahan se na ni podíval.
"Znají?"
"Ano, ale..."
"Tak co sakra..."
"Budu...
"K čemu je mi krytí někoho, kdo...?"
"Nepoznáte mě, nebojte se."
"Ne? Co řekne barman, až tam vpadnete? Nazdar, detektive Shanahane?"
"Šest k pěti, hned teď, nepoznáte mě, až vejdu," řekl Shanahan.
"Nesázej se," řekla Annie.
"Poznám vás, když budu muset řvát?"
"Pak mě poznáte. Protože tam budu."
"Vy to musíte vědět," řekla Eileen. "Ale jakmile vás poznám, jdu rovnou domů. Rozumíme si?"
"Udělal bych to samé. Ale vy mě nepoznáte."
"Doufám, že ne. Doufám, že tu sázku prohraju."
"Prohraješ," slíbila Annie.

"Nelíbilo se mi, žes po něm střelila," řekla blondýna za volantem dodávky. "To vůbec nebylo nutné, Alice."
Alice nic neříkala.
"Střílejte do vzduchu, abyste je zastrašili a dali jim na vědomí, že to myslíte vážně, a to je všechno. Jestli je ten člověk mrtvý, máme zbytek večera po ptákách."
Alice stále nic neříkala.
"Nejlepší na tom je," řekla blondýna, "že ten samý večer nebudou čekat další úder. Posloucháte mě, mrňousové?"
Nikdo neřekl ani slovo.
Digitální hodiny na palubní desce ukazovaly 19:04.
"Myslí si, že uděláte jedno překvapení, jdete domů a chvíli si dáchnete. To je na tom to nejlepší. Jenže my dneska hrajeme velkou partii a domů půjdeme přinejmenším se čtyřiceti papouchama. Mám za to, že je pátek večer? Vaše obchody chlastem budou otevřené, aspoň některé, do půlnoci, lidi se pakujou na víkend. V kasách je spousta zlata, děťátka, jen si ho vzít. Žádné další střílení lidí, rozumíte?"
Nikdo neodpověděl.
Oči za maskami těkaly po obou stranách ulice. Za otvory v maskách vypadaly všechny orientálně, i ty modré.
"Zvlášť ty, Atice. Slyšíš mě?"
Alice strnule přikývla.
"Tady to máme," řekla blondýna, "číslo dvě," a pomalu zajížděla k chodníku.
Písmena na zrcadlovém skle výkladní skříně hlásala Věhlasné značky, víno a whisky.
"Užijte si, děťátka," řekla blondýna.
Komando vyskákalo z vozu.
"Podaruješ nebo zalituješ, podaruješ nebo zalituješ," ječeli všichni na stařenku vycházející z obchodu.
Stařenka se zahihňala.
"Jak roztomilé," řekla si pro sebe.
Uvnitř už to tak roztomile nevypadalo.
Majitel obchodu k ním stál zády, sahaje pro půlgalonovou láhev červeného Johnny Walkera.
Alice po něm okamžitě vypálila.
Třicetiletý zákazník, který stál za pultem, vykřikl. Střelila po něm také.
Lupiči vyčistili pokladnu v necelých dvanácti vteřinách. Jeden z nich sebral z regálu sedmičku whisky Canadian Club.
Pak se za chichotání a ječeni vyřítili z obchodu.
"Podaruješ nebo zalituješ, podaruješ nebo zalituješ!"

"Dobrý den. Peaches?" řekl mužský hlas v telefonu.
"Ano?"
"Snažím se vás chytit celý den. Moje sekretářka mi tu nechala vaše číslo, ale neuvedla, pod kterou agenturu patříte."
"Agenturu?"
"Ano. Tady je Phil Hendricks z Camera Works. Příští týden něco fotíme a moje sekretářka si myslela, že byste se na to mohla hodit. Kolik je vám let, Peaches?"
"Čtyřicet devět," řekla bez zaváhání.
Trochu zalhala: No, zalhala o jedenáct let, ale kdo by jí to měl za zlé?
"To je perfektní," řekl. "Děláme pro Searsův katalog. Šest zralých žen bude předvádět domácí úbory. Když mi dáte spojení na vaši agenturu, ráno jim zavolám."

"Nemám žádnou agenturu," řekla Peaches.
"Ne? To je zvláštní. Myslím... no, jak dlouho předvádíte?"
"Nejsem manekýna," řekla Peaches.
"Ne? Tak jak by se moje sekretářka...?"
Na lince nastalo dlouhé, rozpačité ticho.
"Jste Peaches Muldoonová, ne?" řekl.
"Ano, ale nikdy jsem..."
"349-4040?"
"To je moje číslo. Ale vaše sekretářka si musela..."
"Tady je vaše jméno a telefonní číslo napsané jejím rukopisem," řekl. "A vy říkáte, že nejste manekýna?"
"Jsem sestra."
"Čí?"
"Zdravotní sestra."
"Tak jak se pak k ní dostalo..."
Další rozpačité ticho.
"Pomýšlela jste někdy na předvádění?" zeptal se
"No... nijak vážně."
"Protože jste se mohla někomu zmínit, že se poohlížíte po práci modelky, a to se nějak doneslo mé sekretářce. Jedině tak si to dokážu vysvětlit."
"Jak se jmenuje vaše sekretářka?"
"Linda. Linda Greeleyová."
"Ne, neznám nikoho, kdo by se tak jmenoval."
"Zmínila jste se někomu, že by vás snad zajímalo předvádění?"
"No... víte... lidi mi vždycky říkají, že bych to měla zkusit, ale víte sám, co toho lidi napovídají. Nikdy je neberu vážně. Už nejsem dítě, chápejte."
"No, devětačtyřicet není zase žádné stáří," řekl a zasmál se.
"Snad ne. Ale lidi se vám snaží zalichotit, víte. Opravdu nejsem pro předvádění dost hezká. Na to musí být určitý typ, víte. Na předvádění."
"A jaký vy jste typ, Peaches?" zeptal se.
"No, nevím, co bych na to řekla."
"Jak jste vysoká, například?"
"Sto sedmdesát čtyři," řekla.
"A kolik vážíte?"
"Mohla bych z fleku něco shodit," řekla "věřte mi."
"Na světě snad není jediná žena, která by si nemyslela, že by snesla pár kilo shodit. Kolik vážíte, Peaches?"
"Padesát čtyři," řekla.
Trochu zalhala. No, zalhala o necelých pět kilo. Vlastně necelých deset.
"To bych nenazval obezitou," řekl. "Sto sedmdesát čtyři na padesát čtyři."
"Řekněme, že jsem... no... zoftig, myslím."
"Vy jste židovka, Peaches?"
"Cože?"
"To je židovský výraz, zoftig," řekl. "Ale Muldoonová není židovské jméno, že?"
"Ne, ne. Jsem Irka."
"Rudé vlasy, vsadím se."
"Jak jste to uhodl?" zasmála se.
"A neslyším snad lehounký jižní přízvuk?"
"Původně pocházím z Tennessee. Myslela jsem, že už to není poznat."
"Jen nepatrně. Proto to slovo zoftig znělo z vašich rtů tak zvláštně," řekl. "Je mi líto, že nejste modelka, Peaches, opravdu. Platíme stopětadvacet za hodinu, a budeme fotit přes dvacet stránek. Takže to bude chtít malou změnu. Pracujete jako sestra na plný úvazek?"
"Ne. Převážně docházím do bytů."
"Pak byste se nemohla uvolnit na..." Zaváhal. "Když ale nemáte zkušenosti..." Znovu zaváhal.
"Já zkrátka nevím,`" řekl. "Po čem se sháníme, víte, je skupina žen, které jsou zralé a mohou působit jako běžné hospodyně. Nejde o nějaké erotické snímky, žádné luxusní dámské prádlo, nic takového. Ve skutečnosti... já vážně nevím, ale vaše nezkušenost by mohla být přínosem. Když říkáte, že jste zoftig typ, nemyslím tím... nevypadáte příliš atraktivně, ne?"
"Neřekla bych, že vypadám atraktivně, to ne. Je mi devětačtyřicet, víte."
"No a co Sophia Lorenová? A je jí přes padesát, ne? A vypadá nepochybně atraktivně. Chci říct, že nehledáme žádné Sophie Lorenové. Dovedete si představit Sophii Lorenovou v zástěře?" řekl a zasmál se. "Poznamenal bych si teď vaše míry, dovolíte? Ráno to proberu s agenturou, kdo ví? Říkala jste sto sedmdesát čtyři..."
"Ano."
"Padesát čtyři kilo."
"Ano."
"A teď ty další rozměry, Peaches. Kolem prsou?"

"Osmdesát osm, trojka."
"Dobře. Nechceme nikoho, kdo vypadá příliš, no ... máte některé takzvané zralé modelky, mají velká prsa, ale velice ochablá. Vy nejste ochablá, že?"
"Ach, ne."
"A obvod pasu, Peaches?"
"Šedesát pět."
"A boky?"
"Osmdesát osm."
"To zní velice dobře," řekl. "Máte pevná prsa?" zeptal se.
"Cože?"
"Vaše prsa. Promiňte, ale vím, že reklamní agentura to bude chtít vědět. Mají tolik těchhle takzvaných zralých modelek, které se dostaví a prsa jim visí po kolena, že jsou poněkud vystrašení. Jsou vaše prsa pěkná a pevná?"
Peaches váhala.
"Jak jste říkal, že se jmenujete?"
"Phil Hendricks. Camera Works. Jsme profesionální fotografická firma se sídlem na Hall Avenue."
"Mohl byste mi dát vaše číslo?"
"Jistě. Je to 847-3300."
"A tohle je pro Searsův katalog?"
"Ano, začínáme fotografovat v pondělí ráno. Už jsme udělali smlouvy s dvěma ženami, obě k padesátce, pěkná pevná těla, jedna z nich ve skutečnosti předváděla dámské prádlo. Udělejte něco pro mě, ano, Peaches?"
"A co?" řekla.
"Máte v místnosti zrcadlo?"
"Ano?"
"Dosáhne vám tam telefonní šňůra, až k zrcadlu?"
"Je tady vedle na.stěně."
"Vstaňte, Peaches, a podívejte se na sebe do zrcadla."
"Proč bych to dělala?"
"Protože chci váš objektivní názor. Co máte právě na sobě?"
"Blůzu a sukni."
"Máte boty?"
"Ano?"
"Boty na vysokém podpatku?"
"Ano?"
"A podprsenku? Nosíte podprsenku, Peaches?"
"Poslechněte, tenhle rozhovor mě trochu znervózňuje," řekla.
"Chci váš objektivní názor, Peaches."
"Na co?"
"Jestli jsou vaše prsa pěkná a pevná. Vidíte se v zrcadle, Peaches?"
"Poslyšte, opravdu mě to velice znervózňuje," řekla.
"Svlékněte si blůzičku, Peaches. Podívejte se na sebe v podprsence a řekněte mi..."
Zavěsila. Srdce jí bušilo.
To byl trik, pomyslela si. Oblafl mě! Jak jsem mohla být tak pitomá? A tlachat s ním! Žrát mu ty jeho blafy! Odpovídat mu na...
Jak mohl znát moje křestní jméno?
Jsem v seznamu uvedená jako P. Muldoonová, jak mohl...
Magnetofonový záznam hovorů. Tady je Peaches, teď zrovna nemůžu přijít k telefonu. Samozřejmě. Říkal, že mě zkoušel chytit celý den. Tady je Peaches, teď zrovna nemůžu přijít k telefonu. Číslo si našel v seznamu pod Muldoonovou, křestní jméno znal z magnetofonu...
Bože, v seznamu je i adresa! Co když sem přijde?
Dobrý bože...
Telefon znovu zazvonil.
Neber to, říkala si.
Zvonění.
Zvonění.
Ale Sandra by měla zavolat ohledně večírku. Zvonění, zvonění, zvonění.
Jestli je to on, prostě zavěsím.
Sáhla po telefonu. Ruka se jí chvěla. Zdvihla sluchátko.
"Halo?" řekla.
"Peaches?"
Je to zase on? Ten hlas nezní úplně stejně.
"Ano?" řekla.
"Ahoj, tady je detektiv Andy Parker. Nevím, jestli si na mě pamatuješ nebo ne, to já jsem zavřel tvého bláznivého..."
"Chlapče, tebe ráda slyším!" řekla.
"Tak co?" řekl Parker, pokládaje telefon. "Vzpomněla si na mě v tu ránu a řekla mi, ať si pospíším!"

"Ty jsi nezapomenutelný," řekl Brown.
Seděl u Svého stolu a psal zprávu o torzu nalezeném v popelnici za Burgundskou restaurací. Genero mu nahlížel přes rameno ve snaze pochytit pravopis některých obtížnějších slov.
Místnost oživovalo klapání psacích strojů.
Meyer ve svém šviháckém světle hnědém sportovním saku psal zprávu o dětech, které přepadly obchod lihovinami a zabily majitele.
Kling psal u svého stolu doplňující zprávu o loupeži, kterou dostal k vyšetření před třemi dny. Myslel na Eileen. Myslel na to, že právě teď je Eileen na Calm's Point a chystá se na akci v Zone. Myslel na to, že by tam později mohl zajít.
Podíval se na hodiny. Devatenáct patnáct. Snad kdyby vypadl o půlnoci. Jen se podívat, co se tam děje. Nemusela by vědět, že slídí kolem. Třetí stín ještě nikdy nikomu neuškodil.
"Takže," řekl Parker, "jestli mě tu nikdo nepotřebuje, myslím, že se vypařím."
"Máš pravdu, nikdo tě tu nepotřebuje," řekl Meyer. "Máme tu dvě vraždy, jsi tu k ničemu."
"Řekni mi pravdu, Meyere," žadonil Parker. "Ty si myslíš, že ty dvě vraždy se uzavřou dneska? Uzavřel jsi někdy za celou svou kariéru vraždu v den, kdys ji dostal k vyšetření? Uzavřel?"
"Zkouším si vzpomenout," řekl Meyer.
"Za celou mou kariéru se to nestalo nikdy," řekl Parker. "Pokud někam nepřijdeš a nestojí tam lotr s kouřící pistolkou v ruce. Jinak to trvá týdny. Někdy měsíce. Někdy roky."
"Někdy staletí," řekl Brown.
"Kam míříš?" zeptal se Meyer.
"Kam mířím... tamhle mířím," řekl a otevřel náruč Carellovi, přicházejícímu dvířky v zábradlí. "Steve," zahlaholil, "jsem rád, že tě vidím."
"Vážně?" řekl Carella.
Byl to vysoký štíhlý muž s atletickou postavou i držením těla, hnědými vlasy a mírně zkosenýma hnědýma očima, které dodávaly jeho tváři lehce orientální výraz. Dnes večer měl na sobě kostkovanou košili, modrou koženou bundu s páskem, světlé manšestráky a hnědé mokasíny. Šel rovnou ke svému psacímu stolu a podíval se do přihrádky s telefonními vzkazy.
"Jak to vypadá venku?" zeptal se Brown.
"Je tam klid," řekl Carella.
"A co, jak ses dostal zpátky?" zeptal se Kling.
"Vzal jsem si taxíka."
Carella se obrátil k Parkerovi.
"Proč jsi tak šťastný, že mě vidíš?" vyzvídal.
"Protože můj kolega, detektiv Meyer Meyer, který sedí tamhle u stolu s plešatou hlavou a novým sakem, je celej rozdychtěnej, aby rozlousk svoji vraždu, a potřebuje dobrého parťáka."
"Takže mám práci," řekl Carella. "Co je to za vraždu, Meyere?"
"Nějaký děti přepadly obchod s lihovinami a zastřelily majitele."
"Jak starý?"
"Jedenáct."
"Nekecáš?"
"Měli byste si vzít pár lízátek," řekl Brown, "a nalíčit na ně past."
"Tak už jste všichni hezky zpárovaní?" zeptal se Parker. "Ty máš Genera..."
"Tisíceré díky," řekl Brown.
"Meyer má Steva..."
"Jen jsem se zastavil na kafe," řekl Carella.
"A já mám Peaches Muldoonovou."
"Kdo to je?"
"Úžasná zdravotní sestřička, která umírá touhou vidět mě."
"Šedesátka," řekl Brown.
"To je stařenka!" prohlásil užaslý Genero.
"Tak mu to řekni."
"Už jsi někdy chodil se sestřičkou?"
"Ne. A se šedesátkou taky ne."
"Tak mu to řekni," pobízel Brown.
"Nic se nevyrovná zdravotní sestřičce," řekl Parker. "Je dokázáno, že ‚zdravotní sestřička` v titulu knihy zvýší náklad o milion výtisků."
"Od koho to máš?"
"Říkal mi to jeden nakladatel, fakt. Jak mu tenkrát ukradli všechny psací stroje, je to asi rok. ‚Zdravotní sestřička` prodá milion výtisků."
"Napíšu knížku s názvem ‚Nazí a sestřička`." řekl Brown.
"A co takhle ‚Jih proti sestřičce`?" navrhl Meyer.
"Nebo ‚sestřička 22`," řekl Carella.
"Jen si klidně kecejte," řekl Parker. "Uvidíte zítra ráno. Bude ze mé troska."
"Měl bys radši zůstat nablízku," řekl Brown. "Cotton je dočista sám."
"Bert ho může vzít za ručičku, až dokončí tu knihu."

"Jakou knihu?" zeptal se Kling a zvedl oči od psacího stroje.
"To já," řekl Parker, "se pustím do vyšetřování vražd."
"Deset let starých," řekl Brown.
"Myslel jsem, že jste říkali jedenáct,"` řekl zmateně Carella.
"To se týká vražd, Před deseti lety. Zavře1 cvoka, který zabíjel kněze. Ta sestřička je jeho matka."
"Těm dětem je jedenáct," řekl Meyer, "Těm, který udělaly ten obchod s lihovinami. Nebo dvanáct."
"To jsem myslel," řekl Carella. Stále vypadal zmateně.
"Nějaké další námitky?" zjišťoval Parker.
Detektivové se na něho nakysle podívali,
"V tom případá vám pánové přeje příjemnou zábavu."
"Necháš nám tady telefonní číslo, na kterém bychom tě mohli zastihnout?" zeptal se Brown.
"Ne," řekl Parker.
Když procházel dveřmi na chodbu, zazvonil telefon. Brown nad jeho odchodem zavrtěl hlavou a zvedl sluchátko.
"Osmdesátý sedmý, Brown."
"Artie, to jsem já, Dave, volám zezdola," řekl Murchison. "Vyšetřuješ to tělo v popelnicí, ne?"
"Část těla," opravil ho Brown.
"Tak máme další," řekl Murchison.

(4)
Hawes si stále musel připomínat, že tohle je čistě profesionální záležitost.
Na Bermudách to bylo něco jiného, Bermudy byly tisíce snil daleko a kromě toho zval Annie, aby jela s ním. Tady šlo zase o něco jiného. Tohle bylo velké, zlé město, v kterém Annie žila, mimoto s ní měl večer schůzku, a navíc byla Marie Sebastiniová vdaná.
Aspoň v téhle chvíli.
Je možné, že jí manžel zdrhnul, ačkoliv počínání muže, který by něco podobného učinil té nádherné, dlouhonohé blondýnce, bylo nad Hawesovo chápání. Jestliže se přesto přihodilo, že Sebastian Veliký rozházel své krámy po ulici a nato ujel ve svém citationu, pak zřejmě zmizel nastálo a Marie není zas tak vdaná, jak si myslí. Hawes měl případy, že chlápek odešel pro bochník chleba a od té doby o něm nikdo neslyšel. Patrně se usadil na nějakém tichomořském ostrově a maluje nahé domorodky. Jednou měl případ chlápka, který oznámil manželce, že skočí pro televizní program. To bylo osm hodin. Manželka se prokoukala zprávami o jedenácté, zábavným pořadem Johnnyho Carsona až k závěrečnému filmu, ale mužíček s televizním programem nikde. Objevili ho za šest let v Kalifornií, kde si žil s dvěma děvčaty v Santa Monice. Takže Sebastian Veliký mohl předvést největší kouzlo své kariéry a zmizet manželce. Kdo ví.
Na druhé straně mohla být její starost odvůdněná. Někdo přišel k Frankovi Sebastianimu, když nakládal rekvizity do vozu, kouzelníka omámil, vyházel všechno na ulici a odjel i s mágem. Později ho někde vyklopil, živého či mrtvého, a vůz prodal v bazaru. Snadný výdělek zdánlivě klidné halloweenové noci. Ta možnost tu byla.
V každém případě se jednalo o čistě profesionální záležitost.
Hawes si nicméně přál, aby se ho tak často nedotýkala. Marie ho nevyslyšela, a ačkoliv Hawes zrovna nevěřil psychologické premise, která říkala, že náhodný tělesný dotyk je absolutně nezbytným předpokladem k dokonalému svedení, musel si připustit, že ho častý kontakt jejích prstů s jeho rukou či ramenem poněkud zneklidňuje. Popravdě řečeno Marie pouze taktilně provázela téma hovoru, když projevovala vděčnost za to, že ji bere na večeři, anebo upozorňovala na tu či onu restauraci na Hlavní třídě. Zaparkoval na Severní páté a vydali se západně směrem k centru, aby se poohlédli po nějaké jídelně. V sedm třicet pět pátečního večera byla ještě otevřena spousta restaurací, ale Marie mu svěřila, že má chuť na pizzu, a tak vybral malý lokál na Čtvrté. Červenobílé kostičkované ubrusy, svíčky v lahvích od chianti, lidé čekající v řadě na volný stůl. Hawes zřídkakdy zneužíval svého postavení, ale teď se hostinské zmínil, že je detektiv Osmdesátého sedmého a že od nástupu do služby o čtvrté nic nejedl.
"Pojďte za mnou, pane," řekla a zavedla je ke stolu u okna.
"Takhle to probíhá pokaždé?" zeptala se Marie, když se hostinská vzdálila.
"Jak co probíhá?"
"S tou královskou manýrou."
"Někdy," řekl Hawes. "Jste si jista, že chcete jen pizzu? Na jídelníčku je toho mnohem víc."
"Mám na ni vážně chuť. Se sýrem a ančovičkami."
"Budete něco pit?" zeptal se. "Já jsem ve službě, ale..."
"Opravdu to platíte?"
"No jistě."
"Dám si pivo."
Hawes přivolal číšníka a objednal velkou pizzu se sýrem a ančovičkami.
"Něco k pití?" zeptal se číšník.
"Točené pivo pro dámu, colu pro mě."
"Miller nebo Michelob?"
"Miller," řekla Marie.
Číšník odešel.
"Je to od vás opravdu milé," řekla Marie a přes stůl se krátce dotkla jeho ruky.
Byl to letmý dotyk. Zahřál a zmizel.

"Hned jak se vrátíme, zavolám na Krádeže aut, jestli nemají něco k vašim vozům."
Volal tam už od školníka ze střední školy, aby oznámil zmizení vozů Citation a Econoline, ale věděl, jaká je šance, že budou ještě dnes objeveny. O tom se jí však nechtěl zmiňovat.
"S tím by se dalo začít," řekla. "Když najdou ta auta."
"Ano, jistě."
Na její tváři se objevil bolestný výraz.
"Určitě je v pořádku." řekl Hawes.
„Doufám."
"Určitě." Zdaleka si nebyl tak jistý.
"Pořád si myslím, že se mu stalo něco strašného. Pořád si myslím, že kdokoliv ukradl to auto..."
"To nemůžete vědět," řekl Hawes.
"Jako co?"
"Že to auto bylo ukradeno."
"Zmizelo, ne?"
"Ano, ale..."
Nechtěl jí říkat, že její manžel možná ujel sám do divokých modrých dálek. Ať si vychutná svou pizzu a pivo. Jestli ji manžel skutečně opustil, dozví se to dost brzy. Jestli leží mrtvý v nějaké zapadlé uličce, dozví se to ještě dřív.
Jimmyho Brayna nezmínil, dokud nebyli obslouženi. Pustila se do pizzy, jako by týden nejedla. Pořádala ji způsobem jako ta ženská ve filmu Tom Jones. Olízla si rty, protočila oči a vrazila si ji do úst, jako by se s ní milovala. No tak, pomyslel si. Je to čistě profesionální záležitost.
"Normálně je spolehlivý, ano?" řekl.
"Kdo?"
"Jimmy Brayne."
"No ano. Naprosto."
"Jak dlouho pro vás pracoval?"
"Tři měsíce."
"Od července?"
"Ano. Plácli jsme si na pikniku, který pořádali republikáni čtvrtého července. Tehdy nám Jimmy poprvé pomáhal."
"Nakládat a vykládat..."
"Ano."
"A později pro vás přijet."
"Ano."
"Věděl, kdy má přijet dneska?"
"Jistě. Nosil věci do školy, samozřejmě že věděl."
"Pomáhal vám taky vykládat?"
"Ano."
"Kdy? Kolik bylo hodin?"
"Přijeli jsme tam ve čtvrt na čtyři."
"Do města jste přijeli společně?"
"Jeli jsme s Frankem za dodávkou."
"A Jimmy odešel ze školy v kolik?"
"Když bylo všechno na jevišti."
"A to bylo kdy?"
"V půl čtvrté, ve tři čtvrtě na čtyři?"
"A věděl, že má být zpátky v půl šesté?"
"Ano."
"Je možné, že odjel někam s vaším manželem?"
"Kam třeba?"
"Třeba si něco vypít? Zatímco jste se převlékala?"
"Tak proč bylo potom všechno na chodníku?"
"Je to tak... no, že zmizeli oba..."
"Promiňte," řekl číšník. "Jste od policie?"
Hawes vzhlédl.
"Nerad vás ruším, pane," řekl číšník.
"Ano?"
"V popelnici za restaurací je něčí ruka, pane."

Hodiny v šatně ukazovaly za deset minut osm.
Vypadaly jako dívenky, které si vyprávějí o svých chlapcích.
Nic v jejich hovoru nenasvědčovalo, že se chystají na vraha.
"Asi jsem za ním měla později přijet," řekla Annie. "Soud skončil ve středu, mohla jsem jet potom."
Stoupla si do krátké sukně, navlékla ji přes punčocháče, zastrkala blůzku, zapnula zip a knoflík.
"Potíž je v tom, že jsem si nebyla jistá, jestli chci jet."
"Ale on tě zval, ne?" řekla Eileen.

"Jistě, ale... Já nevím. Měla jsem pocit, že prochází nějakou změnou. Popravdě řečeno, myslím, že chtěl jet sám."
"Proč si to myslíš?" zeptala se Eileen.
Měla na sobě halenku a zavinovací sukni stejné délky jako Annie, sepjatou na pravé straně třípalcovým ozdobným zavíracím špendlíkem, který mohl v případě potřeby posloužit jako nouzová zbraň. V případě potřeby mu vypíchá oči.
Seděla na lavičce před šatnovými skříňkami a natahovala si volné kozačky na vysokém podpatku, s manžetou nahoře. V pravé botě měla ke kotníku připevněné pouzdro. V něm byla automatická pětadvacítka Astra Firecat s dvouapůlpalcovou hlavní. Vážila necelých pětačtyřicet deka. Šest nábojů v zásobníku a jeden v komoře. Naprala by mu do hlavy všech sedm, kdyby nebylo zbytí. V kabelce měla ještě šestirannou čtyřiačtyřicítku Smith & Wesson, bezkohoutkovou hamrlesku. Plus nůž s vystřelovací čepelí. Jak Rambo, pomyslila si. Ale znovu se mi to nestane. Pod punčocháči měla dvoje kalhotky. Její psychologická zbraň.
"Já... zkrátka nevím," řekla Annie. "Myslím, že Cotton to chce ukončit, prostě nevím."
Sáhla do skříňky pro kabelku a vyndala z ní taštičku s líčidly.
Eileen stála a dívala se na své boty.
"Je vidět ten revolver?" zeptala se.
Annie k ní přišla, rtěnku v ruce. Podívala se na přehrnutý okraj Eileeniny pravé boty.
"Mohla bys ještě trochu spustit pouzdro," řekla. "Vidím záblesk kovu."
Eileen se znovu posadila, srolovala vršek boty, odepjala pouzdro a připevnila ho níž.
"Snad jsi tam přece jen měla jet a dohodnout se s ním," řekla.
"Tak to by byl úplný konec. Chlap nemá tyhlety rozhodující zkoušky o své dovolené rád."
"Ale jestli to chce ukončit..."
"Tím si nejsem jistá."
"A co tě vede k přesvědčení, že by na to pomýšlel?"
"Poslední dva týdny jsme se nemilovali."
"My jsme se s Bertem nemilovali od toho znásilnění," řekla Eileen bezbarvě, vstala a znovu si prohlédla boty.
"Promiň," řekla Annie.
"Třeba se to dneska prolomí," řekla Ei1een.
A Annie bylo jasné, že plánuje vraždu.

Stará paní se jmenovala Adelaide Davisová a viděla vcházet děti do obchodu lihovinami na rohu Culverovy a Dvanácté. Teď stála s Carellou a Meyerem na chodníku před obchodem. Uvnitř nakládali dva saniťáci na nosítka tělo majitele. Monroe s rukama v kapsách saka je pozoroval. Technik z pojízdné laboratoře snímal otisky z pokladny. Soudní lékař klečel nad druhým tělem. Jeden ze saniťáků řekl "Ted", oba pak zvedli nosítka a rázně vykročili kolem lékaře a ležícího těla.
Na chodníku se nashromáždil dav. Bylo teprve osm hodin vonného pátečního večera a na ulicích bylo ještě mnoho lidí. Saniťáci minuli paní Davisovou a oba detektivy. Pani Davisová sledovala, jak strkají nosítka do sanitky. Dívala se jak do obchodu nesou další nosítka. Pochůzkář zaháněl dav a kontroloval, zda někdo nepřekračuje bariéru. Paní Davisová se cítila privilegovaná. Paní Davisová se cítila jako hvězda. V davu viděla několik svých sousedů a věděla, že jí závidí.
"Nemohu tomu uvěřit," řekla. "Vypadaly tak roztomile."
"Kolik jich bylo, madam!" zeptal se Carella.
Paní Davisové se Carella líbil. Měla za to, že je velmi hezký. Ten druhý detektiv byl plešatý a ona neměla plešouny nikdy v oblibě. Jen až bude moci říct své dceři na Floridě, že byla svědkem vraždy - dvou vražd - a hovořila s detektivy jako v televizi.
"No, pár jich bylo," řekla.
"Kolik byste odhadovala?" zeptal se Meyer.
"Víte, proběhly kolem mě velice rychle," řekla. "Ale hádala bych, že byly čtyři nebo pět. Vyskočily z té dodávky a vběhly do obchodu."
"Byla to dodávka, co? Ten vůz."
"Ach ano. Jistě."
"Dokázala bysta určit značku a rok výroby?"
"Lituji, to ne. Byla to modra dodávka."
"A ty děti z ní vyběhly s pistolemi v rukou, co?"
"Ne, neviděla jsem žádné pistole. Jen nákupní tašky."
"Tak žádné pistole," řekl Carella.
"Aspoň než se dostaly dovnitř. Pistole byly v taškách."
"Takže když se dostali do obchodu, vytáhli ti chlapečci pistole a..."
"Ne, byly to dívenky."
Meyer pohlédl na Carellu.
"Dívky?" řekl.
"Ano, pane. Čtyři nebo pět dívenek. Všechny měly takové dlouhé šaty ke kotníkům a blonďaté paručky. Vypadaly jako princezničky."
"Princezničky," řekl Carella.
"Ano," potvrdila paní Davisová. "Měly masky, které jim úplně zakrývaly tváře, s takovýma čínskýma očima, šikmýma, víte - možná byly japonské, hádám. Zrovna jako vaše oči," řekla Carellovi. "Šikmé, víte?"
"Ano, madam."

"A ty masky měly růžové tvářičky a jasně červené rty a myslím také malé pihy krásy u úst. Byly dočista nádherné. Jako čínské princezničky. Nebo japonské. Až na ty blonďaté vlasy."
"Takže měly ty čínsky vyhlížející masky..."
"Nebo japonsky..."
"No dobře," řekl Meyer, "a měly blonďaté paruky..."
"Ano, kučeravé blonďaté paruky. Zrovna jako Siroteček Annie, až na to, že ta byla zrzavá."
"Kudrnaté blonďaté paruky a dlouhé šaty."
"Ano, jako róby. Vypadaly jako miloučké princezničky."
"Jaké měly boty, madam?" zeptal se Carella.
"Ach, to nevím. Nevšimla jsem si jejich bot."
"Neměly plátěnky, že?"
"To jsem vážné nemohla vidět. Ty róby byly hrozně dlouhé."
Saniťáci vynášeli druhé tělo. Soudní lékař byl vevnitř a mluvil s Monroem. Paní Davisová se podívala na tělo, když ji míjela nosítka. Mimo pohřební ústav dosud žádnou mrtvolu neviděla. A dneska viděla hned dvě zblízka.
"Takže vběhly do obchodu." řekl Carella.
"Ano, a ječely ‚Podaruješ nebo zalituješ."
"Aha," řekl Carella, "a vytáhly revolvery . . ,"
"Ano. A zastřelily pana Agnella a toho muže, co byl v obchodě s ním."
"Rovnou je zastřelily?" zeptal se Meyer.
"Ano."
"Neřekly, že je to přepadení nebo něco takového, prostě začaly střílet."
"Ano, na pana Agnella a toho muže, co byl s ním."
"A co se stalo potom, madam? Dívala jste se dál?"
"Ach ano. Byla jsem k smrti vyděšená, ale dívala jsem se."
"Viděla jste je vybírat pokladnu?"
"Ano. A jedna z nich vzala z regálu láhev whisky."
"A dál?"
"Vyběhly ven. Stála jsem tamhle, trochu vlevo, tamhle, a nejsem si jista, jestli mě viděly. Hádám, že by mě asi taky zastřelily, kdyby mě viděly."
"To jste měla štěstí," řekl Carella.
"To si myslím."
„Co udělaly pak?" zeptal se Meyer.
"Vlezly do té dodávky a ta ženská je odvezla."
"Ten vůz řídila nějaká žena?"
"Ano, blondýna."
"Dokázala byste říct, jak byla stará?"
"To vážně nemůžu říct. Byla to taková podsaditá ženská, mohlo jí být přes čtyřicet."
"Jak podsaditá?"
"No, taková solidně stavěná."
"Co měla na sobě, vzpomněla byste si?"
"Lituji."
Monroe vyšel z obchodu.
"Tohle je svědkyně?" zeptal se.
"Velice cenná svědkyně," řekl Carella.
"Děkuji vám, mladý muži," usmála se na něho paní Davisová.
Byla náhle ráda, že se mu nezmínila, jak ji zvlhly kalhotky, když viděla ty dívenky střílet na pana Agnella.
"Co se to sakra děje?" řekl Monroe. "Nějaká epidemie. Dětičky z mateřských školiček přepadávají obchody."
"Už to tak vypadá," řekl Carella. "Kde máš parťáka?"
"Jak to mám sakra vědět?" cílil se Monroe. "Promiňte, paní."
"Ach, to je v naprostém pořádku," řekla.
Bylo ta úplně jako v televizi, i s těmi kletbami a vším. Nemohla se dočkat, až zavolá dceři a všechno jí to vypoví.
"Ty samé děti nebo co?" zeptal se Monroe.
"Jakže?" řekla paní Davisová.
"Promiňte, paní," umluvil se Monroe, "mluvil jsem tady se svým kolegou."
"Tentokrát děvčátka," řekl Meyer. "Ale vypadá to na stejnou paničku. Ta samá blondýna za volantem."
"Skvělá žena, tahle plavovláska," řekl Monroe. "Rozváží dětičky po přepadeních. Zjistili jste, čím přijeli?" obrátil se ke Carellovi. Ten prďola u toho prvního obchodu si nemohl... promiňte, paní."
"Ach, to je v naprostém pořádku," řekla.
"Modrá dodávka," informoval ho Meyer.
"Nevzpomenete si náhodou na značku a rok výroby, paní?"
"Lituji, to ne."
"Jo," řekl Monroe. "Takže všechno, co máme, je ta samá velká blondýna, která vozí čtyři děti v modré dodávce."
"Tak nějak," řekl Meyer.
"Kdybychom v tom už nelítali my z oddělení vražd, hodil bych to nejradši na loupeže. Stejně byste jim měli radši

brnknout."
"Už se stalo," řekl Meyer. "Hned po tom prvním přepadení."
Jeden z techniků se přiloudal z obchodu.
"Mám tu nějaké kulky," řekl. "Kdo je chce?"
"Jak vypadají?" zeptal se Monroe.
Technik rozevřel dlaň. Na bílém kapesníku ležely čtyři vypulené kulky.
"Nejspíš z dvaadvacítky," řekl a pokrčil rameny.
Paní Davisová se naklonila, aby se podívala do technikovy dlaně.
"Takže dobře, paní," řekl Monroe. "Máte tu ještě nějakou práci?"
"Zklidni se," řekl Carella.
Monroe se na něho podíval.
"Jedno z našich aut vás odveze domů, paní Davisová," řekl Carella.
"Taxislužba," zahleděl se Monroe doprázdna. "Už jedou."
"Zklidni to," řekl Carella znovu, tentokrát mírněji, i když ve slovech zazněla hrozba.
Monroe se na něho znovu podíval a obrátil se k Meyerovi.
"Sbal ty kulky a odnes je k balistikům," řekl. "Zavolej na loupeže a řekni jim, že tu máme další."
"To zní jako dobrá rada," řekl Meyer.
Monroe nepostihl jízlivý podtón. Šlehl pohledem po Carellovi a odešel ke svému vazu zaparkovanému u chodníku.
Počkejte, až to řeknu dceři! myslela si paní Davisová. Svezu se policejním autem!

Hlídkový vůz Charlie 4 míjel při další objížďce svěřeného úseku roh Racheliny a Jakesovy, když muž, na sedadle spolujezdce zbystřil.
"Zpomal, Freddie," řekl.
"Co vidíš, Joe?.
"Támhleta dodávka. Skoro na rohu."
"Co je s ní?"
Joe Gardi otevřel svůj poznámkový blok.
"Nemáme tu hlášku na Ford Econoline?" Rozsvítil světlo v kabině a podrobně zkoumal zápisy. "Jo, je to tu," řekl.
Vlastní rukou tam měl poznamenáno: hnědý Ford Econoline, r. v. 79, SPZ RL 68-7210. Modrý Citation, r. v. 84, SPZ DL 74-3681.
"Jo," opakoval. "Kouknem se na to."
Dva muži vystoupili z vozu. Namířili baterky na dodávku. Označení sousedního státu, poznávací značka RL 68-7210.
Zkusili dveře u chodníku.
Nezamčené. Freddie je úplně odsunul.
Joe obešel vůz k sedadlu spolujezdce. Odsunul dveře, naklonil se dovnitř a otevřel schránku na rukavice.
"Je tam něco?" zeptal se Freddie.
"Vypadá to na techničák."
Z průhledného pouzdra vyndal technický průkaz, v němž byl útržek složenky potvrzující zaplacení pojistného. Dodávka byla zapsána na jméno Franka Sebastianiho, bytem Eden Lane 604, Collinsworth, za řekou.

Film skončil v sedm a po něm se zastavili na sklínku v baru na hlavní třídě. Už tam se začali hádat, zpočátku mírnými hlasy se stopami napětí, ale zatím pološeptem. Všichni kolem cítili boj, už jen podle způsobu, jakým se napjatě nakláněli přes stoleček, který je dělil. Zpočátku se hádka týkala pouze zhlédnutého filmu. Ona trvala na tom, že byl natočen podle románu ‚Ulice plná zlata´ od toho či onoho spisovatele, a on tvrdil, že film s tímhle románem nemá nic společného, že se jedná o původní námět. "Tak jak to, že jim dovolí použít stejného názvu?" zeptala se a on řekl: "To klidně můžou, protože název není chráněn autorským právem. Můžou natočit ten nejprůserovější film na světě, když budou chtít, a nazvat ho ‚Odsud na věčnost´ nebo ‚Velká země´ nebo dokonce ‚Ulice plné zlata´, jako to udělali dneska, a nikdo na celém světě nemůže ani ceknout." Krátce na něho pohlédla a řekla: "Co ty u všech všudy víš o autorském právu?" a on řekl: "Setsakravíc, než ty víš o čemkoliv jiném," a to už na sebe šeptem řvali a nakláněli se nad stůl s planoucíma očima a bojovně staženými ústy.
Na cestě domů se stále hádali. Nyní však hádka dospěla k životnějšímu tématu, než byl nepodstatný románek nazvaný ‚Ulice plné zlata´ nebo upachtěný film, který podle něho nebyl zfilmován.
Hádali se o sexu, který naplňoval většinu jejich sporů. Ve skutečnosti se tam v baru možná nehádali o ničem jiném.
Bylo už skoro půl deváté, ale ulice se teprve začaly plnit potulující se mládeží. Ne všichni vyšli dělat výtržnosti. Mnozí pouze chtěli uvolnit přebytek adolescentní energie. Ti, kteří vyhledávali legraci a hru, měli masky, zdaleka však ne tak vypracované jako ve svých letech batolecích a vůbec zelených. Některé dívky se pod pláštíkem Halloweenu oblékly tak odvážně, jak si jen přály. Chodily po ulicích a vypadaly jako štětky nebo dvojnice Maty Hari nebo barově tanečnice nebo svůdné čarodějky se sukněmi rozpáranými vysoko ke stehnům. Někteří chlapci byli oblečeni jako příslušníci válečného námořnictva nebo útočníci z vesmíru nebo žoldnéři. Většinou byli omotáni nábojovými pásy a měli plastikové kulomety nebo obrovské kosmické zbraně. To nebyli ti, kteří vyhledávali výtržnosti. Ti, kteří vyhledávali výtržnosti, nebyli oblečeni na Halloween. Měli své všední šaty, snad jen trochu začerněné tváře, aby lépe splynuli s nocí. Tihle chtěli ničit a zapalovat. Tihle přiměli poručíka Byrnese zdvojnásobit na dnešní noc svůj detektivní tým. Nebo téměř zdvojnásobit. Sedm mužů místo obvyklých čtyř.
Rozhádaná dvojice se blížila ulicí ke svému domu. Minuli skupinku dívek v šatech s flitry a širokými šerpami, dlouhými

cigaretovými špičkami a korálkovými čelenkami. Chichotaly se a tvářily se zfetovaně, a možná se tak ani nemusely tvářit. Dvojice si jich nevšímala. Byli příliš zaměstnáni hádkou.
"Vězí to v tom," řekl, "že to úplně postrádá jakoukoliv nenucenost."
"Nenucenost, jistě," řekla. "Jenže ty si pod tou nenucenosti představuješ, že na mě skočíš, když vylezu ze sprchy..."
"Na tom není nic špatného, když..."
"Když jsem celá čistá."
"A kdy se teda chceš milovat?" zeptal se. "Když jseš celá špinavá?"
"Rozhodně se nechci celá zpotit vzápětí potom, co jsem si dala sprchu."
"A co takhle před sprchováním."
"Nerada se miluju, když se cítím celá upocená."
"Takže ty to nemáš ráda, když jsi zpocená, a nemáš to ráda, když nejsi zpocená. Kdy teda..."
"Ty překrucuješ co říkám."
"To teda nepřekrucuju. Snažím se dostat k tomu..."
"Že jsi sexuální maniak. Snažím se vařit a ty se ke mně zezadu přitočíš a vrazíš do mě tu příšernost..."
"Nevidím nic špatného na spontánním..."
"Ale ne, když vařím!"
"A co takhle, když nevaříš? Co třeba když přijdu domů, dáme si martini, co třeba...?"
"Víš, že před večeří ráda odpočívám."
"A co je to ksakru milování? Pro mě je to aktivní odpočinek, to ti musím říct. A jestli ty si myslíš, že milování je nějaký vyčerpávající překážkový dostih..."
"Já si na tom koktejlu nepochutnám, když mě osaháváš, zatímco já se snažím odpo..."
"To, že si s tebou něžně pohrávám, nepovažuji za osahávání."
"Ty neumíš být něžný. Jediné, o co ti jde, je skočit na mě jako nějaký sprostý násilník!"
"Já nepovažuji vášeň za násilí!"
"Protože neznáš rozdíl mezi milováním a..."
"Dobře teda, o co ti jde. Řekni mi, o co ti jde, jo? Chceš se toho úplně vzdát? Nechceš před sprchováním, nechceš po sprchování, nechceš při posezení, nechceš při vaření ani při televizi, ani po ránu, když se vzbudíme, tak kdy sakra vůbec chceš, Elise?"
"Když na to mám chuť. A přestaň řvát!"
"Já neřvu, Elise! Kdy to teda chceš? A chceš to vůbec, Elise?"
"Jo," vykřikla.
"Kdy?"
"Teď, Rogere, dobře? A tady, dobře? Můžem zrovna tady na tom chodníku, dobře?"
"Z mé strany není námitek!"
"Ty bys to udělal, že jo?"
"Jasně, že jo! Tady! Kdekoliv!"
"Ale já ne! Ty bys to udělal i v tom zatraceným kině, kdybych ti to dovolila."
"A v tom baru bych to taky udělal, kdyby ses nezačala hádat o tom pitomým filmu!"
"Ty bys to udělal i v kostele!" řekla. "Jsi totiž maniak."
"To máš pravdu, jsem maniak! Šílím z tebe, a proto jsem maniak!"
Vstoupili do domu. Ztišil hlas.
"Tak si to rozdáme ve výtahu, jo?" řekl. "Chceš to ve výtahu?"
"Ne, Rogere, nechci to v žádném zatraceném výtahu."
"Tak vyjedem výtahem na střechu a pomilujeme se tam."
"Nechci to ani na žádné zatracené střeše."
Zuřivě stiskl tlačítko přivolávající výtah.
"Tak kde to chceš, Elise? A kdy to chceš, Elise?"
"Později."
"Kdy později?"
"Až skončí Johnny Carson."
"Kdybychom byli v televizi," řekl, "a Johnny Carson se na nás díval s velkým ztopořeným..."
"Ale my jsme tady, Rogere."
"Myslíš, že by Johnny Carson počkal, až skončíme, nebo by...?"
"Je mi jedno, co by Johnny Carson udělal nebo neudělal. Mně se dokonce Johnny Carson nelíbí."
"Tak proč si teda chceš počkat, až skončí?"
Dveře výtahu se otevřely.
Nejdřív si mysleli, že je to vycpaná loutka. Spodní polovina strašáka nebo něčeho podobného. Modré kalhoty, modré ponožky, černé boty, černý pásek provlečený poutky v pase. Halloweenový žertík. Nějaké děti pohodily ve výtahu půlku vycpané figuríny. A pak si všimli zubaté, zakrvácené, potrhané tkáně nad pasem figuríny a uvědomili si, že se dívají na spodní část lidského těla. Elise vykřikla a oba vyběhli z haly i z budovy a běželi k telefonnímu automatu na rohu, kde Roger bez dechu vytočil 911.
Policisté v hlídkovém voze Boy 2 se ozvali během tří minut.
Jeden z nich zavolal vysílačkou na Osmdesátý sedmý. Druhý policajt nepříliš odborné prohledal nebožtíkovy kalhoty a v pravé zadní kapse objevil peněženku.

Ačkoliv se ji také neměl dotýkat, vytáhl z ní řidičský průkaz se jménem a adresou.
"Takže každopádně víme, o koho jde," řekl svému parťákovi.

(5)
"Co by to bylo," řekl Parker, "volal ti nějakej chlívák, to by to bylo."
"To jsem si taky myslela," řekla Peaches.
Vypadala stále velmi dobře. Asi jako žena po padesátce. Pěkné nohy - ty se jí nezměnily - prsa dosud pevná, rudé vlasy, jaké si na ní pamatoval, možná s trochou podpory clairolu. Měla na sobě jednoduchou sukni s halenkou a boty na vysokém podpatku. Seděla na pohovce a nohy měla složené pod sebou. Byl rád, že se oholil.
"Nejsou všichni takoví, jak by sis předem myslela," řekl Parker. "Tím myslím, že zavolají a hned na tebe začnou chrlit chlívárny - někteří samozřejmě ano - ale spousta z nich má celý arzenál triků, takže dokud opravdu nejsi zmanipulovaná, nevíš, o co jde."
"To se mi právě stalo," řekla Peaches. "Nevěděla jsem, co se děje. On se představil a..."
"Phil Hendricks, jo?" řekl Parker. "Camera Works."
"Přesně tak. A řekl mi adresu a telefonní číslo..."
"Zkoušela jsi mu volat na to číslo?"
"Samozřejmě že ne!"
"Můžu to zkusit, jestli chceš, ale je to určitě falešné. Jednou jsem měl případ chlápka, který náhodně vytáčel čísla a doufal, že to vezme nějaké děvče, najaté na hlídání dětí. Když se to podařilo, namlouval těm patnáctiletým nebo šestnáctiletým holkám, že dělá výzkum zneužívání dětí, a úlisně je vemlouval do toho, aby těm svým svěřenečkům naplácaly."
"Jak to myslíš?"
"Říkal jim, jak důležité je při jejich práci kontrolovat především sebe, neboť podobné sklony má každý - to jsou jeho slova - a zneužívání dětí je velice záludná úchylka. Zaujal je tak, že ho pozorně poslouchaly, a pak řekl, ‚Já vím, že vy sama jste musela být kolikrát v pokušení plácnout to vaše děťátko, zvlášť když zlobí´, a patnáctiletá chůva nato, ‚Člověče, to jste řekl vy´, a on, ‚Nebyla jste dneska večer aspoň jednou v pokušení pořádně ho ztřískat?´ a ona na to, ‚No, já...´ a on, ‚Jen mi povězte pravdu, jsem kvalifikovaný dětský psycholog´, a než bys řekla švec, přesvědčil ji, že v sobě tyhle sklony nejlíp potlačí tím, že jim dá volný průchod, přirozeně čistě terapeuticky, jen tak děťátko jemně plácnout, a proč ne hned teď. A ona běží pro bytě a on jí radí, aby mu dala něžnou facičku, a než se holka vzpamatuje, třiská dítě hlava nehlava a on si u sluchátka prožívá své vzrušení. Tak takový případ jsem měl, jednou bych o něm mohl napsat knížku."
"To je úchvatné," řekla Peaches.
"Nebo jiný případ. Chlápek sledoval v novinách inzeráty na prodej nábytku. Hledal někoho, kdo prodává dětský pokoj, víš? Někoho, kdo se zbavuje dětského nábytku a chce ho nahradit dospělejším nábytkem. Věděl, že bude mluvit buď s poměrně mladou matkou, nebo s dospívající dcerou, protože ty obvykle chtějí jiný nábytek, když se dostanou do puberty. A tak si s nimi začal povídat o nábytku, ať už s matkou, když byla doma, nebo s dcerou, když byla matka pryč, a zatímco s nimi hovořil, protože se jednalo o dlouhý rozhovor, chápeš, co je to za postel a jaké jsou matrace a kolik zásuvek má šatník a podobně, zkrátka u toho telefonu... no..."
"Masturboval," řekla Peaches.
"Tak."
"Myslíš, že ten chlap, co mi večer volal, taky masturboval, když se mnou mluvil?"
"Těžko říct. Z toho, cos mi řekla, bych usuzoval, že ano, nebo se k tomu aspoň chystal. Chtěl tě dostat k tomu, abys mluvila o svém těle, chápeš. Které je mimochodem pořád velice pěkné."
"Děkuju," usmála se Peaches.
"A to by ho zřejmě rozrajcovalo. Kdyby tě přiměl, aby ses svlékla před zrcadlem. To bys nevěřila, kolik ženských by to zbaštilo. Navnadí je na možnost předvádění - není na světě ženská, které by se nelíbilo být modelkou - a pak je donutí, aby se prohlížely, zatímco on si dělá svoje číslo."
"Tak se mi to začalo jevit," řekla Peaches.
"No jasně."
"Zvlášť když mi řekl, abych si sundala halenku."
"No jasně. Ale spousta ženských by si to neuvědomila ani pak. To by ses divila. Jdou mu na ruku a myslí si, že je všechno v pořádku, aniž tuší, co se děje na druhém konci."
"Mám strach, že by sem mohl přijít," řekla Peaches.
"Tihle chlápkové to obvykle nedělají," uklidňoval ji Parker. "Nebývají to ani násilníci, ani škrtiči. To mi nenamluvíš, i když už jsi přišla do styku se všemi možnými šílenci. Ale ti, kteří ti obvykle volají, ti nechtějí ublížit."
"Obvykle," řekla Peaches.
"Ano," potvrdil Parker.
"Když on má mou adresu, chápeš."
"Hm," řekl Parker.
"A jméno je dole na schránce. I s číslem bytu."
"Vím. Všiml jsem si toho, když jsem přicházel. Ale je tam P. Muldoonová."
"Jasně, ale to je v telefonním seznamu taky P. Muldoonová."
"Pochybuju, že by tady obcházel. Třeba ani nezavolá. Já bych přesto, být na tvém místě, změnil ten magnetofonový

vzkaz. Spousta svobodných holek nechává tyhle fantazijní vzkazy, nahrají si na pozadí hudbu, snaží se znít dráždivě a vůbec udržovat volajícího v iluzi, že mluví s někým. Lepší je nahrát jen strohý obchodní vzkaz, něco jako ‚Tady 123-456 a pak ‚nechte prosím zprávu, až uslyšíte pípnutí´. Čistě obchodně. Nemusíš vysvětlovat, že nemůžeš přijít k telefonu, protože každý ví, že mluví s automatem. A samozřejmě bys neměla říkat ‚Jsem zrovna venku´ nebo něco podobného, protože to je jak pozvání pro zloděje."
"Já vím."
"Vtip je v tom, že většina lidí tyhle automaty důvěrně zná. A lidé vědí, že se od nich očekává vzkaz, až uslyší pípnutí, takže nepotřebují žádnou instruktáž, a taky se nemusíš snažit o nějakou roztomilost. Když tví přátelé uslyší tvůj roztomilý vzkázek posté, dostanou chuť tě zastřelit. A když ho uslyší volající chlívák, řekne si, že to myslíš vážně, a bude ti volat, dokud tě nezastihne."
"Aha," řekla Peaches.
"No vidíš. Máš nějakého přítele, který by ti to mohl namluvit?"
"No..."
"To bývá nejpůsobivější. Když takovej prasák uslyší v telefonu mužský hlas, řekne si, že tu máš nastěhovaného chlapa a už nezavolá. Je to dobrá finta, pokud ovšem nemáš strach, že to vyplaší nějakého chlápka, který volá z jiných důvodů. To záleží na tobě."
"Aha."
"No vidíš," pokračoval Parker. "Ten dnešní chlápek už ví, že tu bydlí Peaches Muldoonová, a taky tě už dostal dost daleko tou svou fintičkou, takže to možná zkusí znovu. Když nepřestane, nalíčíme na něj na drátě past..."
"Past?"
"Jasně, abychom mohli zjistit, odkud volá, i když to zavěsí. Musíš mi dát vědět, jestli zavolá znovu."
"Dám ti vědět," řekla Peaches.
"Třeba už nezavolá."
"Ani nepřijde."
"Jak jsem říkal, nemyslím, že o sobě dá znovu vědět. Kdyby se přece jen ozval, víš, kde mě znáš hledat."
"Toho si cením," řekla Peaches.
"Ale jdi, dělám jen svou práci."
"Ty jsi teď ve službě?"zeptala se.
"Ne tak docela," řekl.
"A co bys říkal takovému večírku?"

Marie Sebastiniová jim předváděla další karetní kouzlo.
"Tady máme tři karty," řekla. "Eso pikové, eso křížové a eso kárové." Rozvinula karty do vějíře, eso kárové pod esem pikovým nalevo a eso křížové napravo. "A teď ta tři esa rozstrkám aversem dolů do balíčku," řekla a začala zastrkávat karty.
Sledovalo ji pět detektivů.
Carella telefonoval s balistickou laboratoří a urgoval urychlené navrácení kulek nalezených v obchodě označeném ‚Věhlasné značky, víno a whiskey´. Chlapík z laboratoře mu dával co proto. Řekl, že je skoro čtvrt na devět a on s tím bude hotov tak o půlnoci. Laboratoř je pak do osmi ráno zavřená, takže zpráva počká až na potom. Carella ho přesvědčoval, že ji potřebuje hned. Při tom však sledoval Mariino karetní kouzlo.
Ostatní čtyři detektivové buď postávali kolem Carellova stolu, nebo na něm posedávali. Vytvořili prostředí jako na předvolební schůzi. Nalevo od Carelly stál Brown s rukama zkříženýma na prsou. Věděl, že tohle bude další dobré kouzlo. Od chvíle, kdy ji Hawes přivedl, předváděla triky se čtyřmi kartami. Před tím mu Hawes volal z malé pizzaterie na Severní čtvrté a sdělil mu, že místní personál objevil v popelnici za restaurací ruku. Brown tam přispěchal s Generem. Teď už měli tři kusy. Lépe řečeno, měl je soudní lékař. Trup bez hlavy a obě ruce. Brown doufal, že jim lékař bude moci říct, zda jednotlivé části patří k sobě. Pokud by části nepasovaly, mají na krku možná tři různé mrtvoly. Jako ty tři karty, které teď Marie Sebastianiová dávala do balíčku.
"Eso pikové," řekla. ‚Eso kárové." Zastrčila je do balíčku. "A eso křížové."
Genem karty pozorně sledoval. Byl si jist, že trik odhalí, ačkoliv u posledních čtyř se mu to nepodařilo. Přemýšlel, jestli neporušují nějaký předpis, když uchovávají ve služební místnosti balíček karet. Doufal, že soudní lékař zavolá, aby jim sdělil, že mají co do činění pouze s jednou mrtvolou. Pomyšlení na jednu rozřezanou mrtvolu bylo jaksi přijatelnější, než pomyšlení na tři rozřezané mrtvoly.
Vedle Genera stál Meyer a pozoroval Mariiny ruce. Měla dlouhé, štíhlé prsty. Zasouvaly karty do balíčku tak snadno jako zasunuje překupník drog nůž do svého konkurenta. Meyer přemýšlel, proč se ty děti před druhým přepadením převlékly. Myslel také na to, jestli bude následovat třetí přepadení. Už pro tuhle noc skončily? Dobrou noc, dětičky, ať vás blechy štípou celou noc. Nebo to byl jen začátek?
Nejblíž Marii byl Hawes. Cítil její parfém a doufal, že ji manžel opustil a uchýlil se na Havaj. Doufal, že jí manžel zavolá z Honolulu a sdělí jí, že ji opouští. V Mariině posteli by bylo prázdné, studené místo. Její blízkost ho omamovala. Hawes to přičítal jejímu parfému. Dosud jí neřekl, že hlídkový vůz objevil dodávku. Po citationu nebylo ani slechu. Mužíček se svým tovaryšem mohli frnknout na Havaj společně. Třeba byl mužíček přihřátý. Hawes pohlédl na Mariinu malou svěží zadničku, když se naklonila nad stůl, aby zvedla balíček karet. Byl ve vážném pokušení položit na ni ruku.
"Kdo to chce zamíchat?" zeptala se.
"Já," řekl Genero. Byl přesvědčen, že tajemství všech jejích kouzel nějak souvisí s mícháním.
Marie mu podala balíček. Meyer pozoroval její ruce.

Genero zamíchal karty a pak jí balíček vrátil.
"Nuže, detektive Browne, zvolte jednu z těch karet. Buď eso křížové, eso kárové, nebo eso pikové."
"Křížové," řekl Brown.
Řízla karty, položila je aversem nahoru a hledala. Když našla eso křížové, vytáhla ho a pohodila na stůl.
"Detektive Meyere?" řekla. "A co vy?"
"Eso pikové."
"To nechápu," řekl Genero.
Marie se znovu probírala balíčkem.
"Co je v tom za fór?" řekl Genero. "Když se díváte na karty, tak je taky samozřejmě najdete."
"Pravda pravdoucí," řekla. "Tady je eso pikové." Odhodila je na stůl,
"Kterou kartu zvolíte vy?" zeptala se Genera.
"Zbývá už jen jedna."
"A která to je?"
"Eso kárové."
"Výborně," řekla a podala mu balíček. "Najděte mi ho."
Genero se začal probírat balíčkem.
"Už ho máte?" zeptala se.
"Trpělivost, jo?" řekl.
Prošel celý balíček. Eso kárové nikde. Prošel ho znovu. Pořád žádné eso kárové.
"Máte ho?" zeptala se.
"Není tu," řekl.
"Jste si jist? Podívejte se ještě jednou."
Genem potřetí prohlédl balíček. Po esu károvém ani památky.
"Vždyť jsem viděl, jak jste ho zasunovala do balíčku," řekl zmateně.
"Ano, to jste viděl," řekla. "Tak kde je?"
"Dám se poddat, kde je?"
"Přece tady," zakřenila se, sáhla do blůzičky a z podprsenky vytáhla eso kárové.
"Jak to děláte?" zeptal se Hawes.
"Možná vám to někdy prozradím," mrkla na něho Marie.
Zazvonil Telefon. Carella seděl nejblíž. Zdvihl sluchátko.
"Osmdesátý sedmý revír, Carella."
"Steve, tady je Dave zezdola. Dej mi Browna nebo Genera, jo? Radši Browna."
"Vteřinku," řekl Carella a podal sluchátko Brownovi.
"Murchison," upozornil ho.
Brown převzal sluchátko.
"Ano, Dave?"
"Právě jsem dostal hlášku z hlídkového vozu Boy 2," řekl Murchison. "Vypadá to, že asi máme identifikační doklady od té mrtvoly, co se nám po kouskách zjevuje. Nějaká dvojice našla ve svém domě spodní část. Ve výtahu. Pokud se jedná o stejné tělo. V zadní kapse kalhot byla peněženka a v ní řidičský průkaz. Měli byste tam radši naklusat, dám to vědět na oddělení vražd."
"Kde to je?" zeptal se Brown a poslouchal.
"Mám to," řekl a udělal si poznámku. "A jméno toho párku?" Znovu se zaposlouchal. "Dobře. A jméno na tom řidičáku? Dobře," řekl, "vyjíždíme."
Položil sluchátko do vidlice.
"Jedem, Genero, už se nám to skládá. Právě jsme se dobabrali k spodní polovině. Tentokrát to máme i se jmenovkou."
"Tohle kouzlo se jmenuje ‚Záhadné proroctví´, řekla Marie a začala míchat karty.
"Co myslíš tou jmenovkou?" zeptal se Genero.
"Ten mrtvý měl peněženku," řekl Brown.
"Jak?"
"Co jak? V zadní kapse."
"Teď bych vás poprosila, aby někdo napsal třímístné číslo," řekla Marie.
"Tím myslíš, že měl kalhoty?" zeptal se Genero.
"Jinak by musel mít tu kapsu přišitou na prdeli," řekl Brown.
"Takže ta spodní půlka byla navlečená do kalhot?"
"Co kdybychom tam zajeli a přesvědčili se na vlastní oči?"
"Tak kdo mi napíše ta tři čísla?" řekla Marie. "Jakákoliv tři čísla."
"A to jméno v peněžence?" vyzvídal Genero.
"V řidičáku," řekl Brown. "Jedem."
Oba muži vykročili k zábradlí. Kling zrovna přicházel zdola z umývárny. Otevřel dvířka, hluboce se uklonil a rukou opsal oblouk, jímž je vyprovázel.
"Tak jak se jmenoval?" naléhal Genero.
"Frank Sebastiani," řekl Brown.
A Marie se zhroutila do Klingovy náruče.

Annie Rawlesová byla už na místě, když Eileen dorazila k Larryho lokálu. Hodiny za barovým pultem, velký zdobný krám zarámovaný oranžovým neonem, ukazovaly za pět minut devět. Zrcadlovým sklem čelního okna mohla Annie vidět bílý kadilak přirážející k obrubníku. Barman se díval také. Oba s nedbalým zájmem sledovali, jak řidič vypíná motor - Annie se věnovala svému pivu, barman leštění sklenic. Muž za volantem byl mohutný černoch oblečený do pasáckých hadrů.
Oba sledovali, jak Eileen vystupuje z vozu na chodník, jak její dlouhé nohy blýskají a vábí. Malý revolver měla ukrytý v jedné z těch měkkých módních kozaček, v nichž teď vznosně vykročila ke vstupním dveřím.
Pasák se naklonil přes sedadlo a stáhl okénko. Něco na Eileen zakřičel.
Eileen přitančila zpátky a sklonila se do okénka. Sukně jí těsně obepínala boky, blýskala a vábila. Začala vrtět hlavou a mávat rukama.
"Odmlouvá mu," řekl barman.
Jeho jižanský přízvuk se dal krájet. Konečně nebyli tak daleko od Houstonu.
"A jemu to nejde pod nos."
Pasák rozčileně vylezl z vozu na své straně, obešel ho a řval na ni z chodníku.
Eileen nepřestávala vrtět hlavou, ruce v bok.
"A ona si nedá pokoj a nedá, co?" řekl barman.
A najednou ji pasák udeřil.
"Dobrá rána," souhlasně pokývl barman.
Eileen se zapotácela a v očích jí zablýsklo. Zaťala pěsti a šla po něm, jako by ho chtěla zabít, ale on ji odstrčil, nasměroval ji k baru a postrčil ji ke dveřím. Pak nasedl do kadilaku, král svých poddaných. Eileen si zamnula tvář. Podívala se za kadilakem, který vyrazil od obrubníku.

Čtyři kusy se staly tělem. Možná.
Nejdříve jí ukázali balíček šatstva.
Černé boty, modré ponožky. Modré kalhoty. Černý pásek. Bílé slipy značky Jockey. Krvavé skvrny v pase kalhot i slipů.
"Já... myslím, že jsou to Frankovy věci," řekla Marie.
Mince v jedné kapse kalhot. Čtvrtdolar, dva deseticenty a cent.
Žádné klíče. Ani od domu, ani od vozu. Kapesník v druhé kapse.
A náprsní taška. Černá kůže.
"Patřila vašemu manželovi?" zeptal se Brown.
"Ano."
Mluvila tiše.
V náprsní tašce byl řidičský průkaz na jméno Frank Sebastiani, Eden Lane, Collinsworth. Žádné úvěrové karty. Volební průkaz se stejným jménem a adresou. Sto dvacet dolarů v dvacetidolarových, pětidolarových a dolarových bankovkách. V jedné menší přihrádce zastrčený zelený útržek papíru nadepsaný ‚Mariiny velikosti´ a pod tím:

klobouk:
22
šaty:
 8
podprsenka:
36 B
pas :
26
kalhotky:
 5
prsten:
 5
rukavice:
 6 1/2
punčochy:
 9 1/2 (M)
boty:
 6 1/2 B

"Je to písmo vašeho manžela?" zeptal se Brown.
"Ano," řekla Marie tiše a bázlivě.
Vzali ji dovnitř.
Do márnice.
Zacloumal s ní zápach lidských pozůstatků.
Vedli ji podél stolu z nerezavějící oceli, na němž spočívalo ohořelé lidské tělo v rohovnické poloze, jako by stále bojovalo s plameny, které už je pohltily,
Na dalším ocelovém stole ležely čtyři kusy rozřezaného těla. Byly pečlivě poskládány, ale moc to nepomáhalo. Ležely

na stole jako neúplná skládačka.
"Nepochybně jsou to části jednoho těla," řekl Carl Blaney.
Měl nafialovělé oči s výraznými bělmy. Stál tu ve světle zářivek a vypadal, že vůbec nevnímá neuvěřitelný zápach.
"A teď k té identifikaci..."
Ušklíbl se.
"Jak vidíte, chybí nám ještě hlava a ruce od zápěstí."
Ta poznámka patřila policistům v místnosti. Přítomné ženy si nevšímal. Bál se, aby mu nepozvracela vycíděnou dlaždičkovou podlahu. Nebo vany z nerezavějící oceli, v nichž byly uloženy vnitřní orgány. Byli tu tři poldové. Hawes, Brown a Genero. Ze dvou případů byl jeden. Možná.
Spodní polovina těla byla teď obnažená.
Dívala se na ni.
"Znáte jeho krevní skupinu?" zeptal se Blaney.
"Ano," řekla Marie. "B."
"No, tak tu bychom tady měli taky."
Hawes věděl o jizvách po operacích slepého střeva a menisku, protože se o nich zmínila při popisu svého manžela.
Neříkal nic. Základním pravidlem identifikace je nespěchat na svědka. Ať k tomu Marie dospěje sama. Čekal.
"Poznáváte něco?" zeptal se Brown.
Přikývla.
"A co, madam?"
"Ty jizvy," řekla.
"Víte, co je to za jizvy?" zeptal se Blaney.
"Ta na břiše je po operaci slepého střeva,"
Blaney přikývl.
"A z levého kolena mu vyoperovali chrupavku."
"Přesně," řekl Blaney detektivům.
"Něco dalšího, madam?" zeptal se Brown.
"Jeho penis," řekla.
Ani Blaney, ani nikdo z detektivů nemrkl. Nad rozřezaným tělem tu nestála Meesova komise, ale skupina profesionálů usilující o identifikaci.
"Co je s ním?"
"Měl by tam mít takovou malou... no, pihu krásy, myslím, že tomu tak říkáte. Na spodní straně. Na předkožce."
Blaney rukou v gumové rukavici nadzdvihl ochablý penis a mírně jej natočil.
"Tohle?" zeptal se a ukázal na mateřské znamínko velikostí špendlíkové hlavičky na předkožce kousek pod žaludem.
"Ano," řekla Marie tiše.
Blaney pustil penis.
Detektivové přemýšleli, jestli to stačí k pozitivní identifikaci nebo ne. Nebyl tu obličej, na který by se dalo podívat, ani ruce, z nichž by šly sejmout otisky prstů. Jen krevní skupina, jizvy na břiše a na noze a mateřské znamínko, kterému Marie říká piha krásy.
"Někdy během zítřka opatřím záznam od zubaře," řekl Blaney.
"Víte, jak se jmenoval jeho zubař?" zeptal se Hawes Marie.
"Zubař?" řekla.
"Pro budoucí porovnání," řekl Hawes. "Až budeme mít celé tělo."
Prázdně se na něho podívala.
"Porovnání?" řekla.
"Abychom mohli porovnat náš záznam se zubařovým. Pokud je to váš manžel, záznamy by měly být totožné."
"Ach tak," řekla. "No... naposled byl u zubaře na Floridě. V Miami Beach. Tam ho příšerně rozbolel zub. Do té doby, co jsme se přestěhovali na sever, u zubaře nebyl."
"Jak je to dlouho?" zeptal se Brown.
"Pět let."
"Takže poslední zápis do záznamu..."
"Já vůbec nevím, jestli nějaký záznam měl," řekla Marie. "Šel prostě k někomu, koho mu v hotelu doporučili, Bydleli jsme v Regal Palms. Nikdy jsme neměli rodinného zubaře, jestli myslíte tohle."
"No dobře," řekl Brown,
Tak to ztroskotá na zubech, pomyslel si. Obrátil se k B1aneymu.
"Jaký je váš názor?" řekl.
"Jak vysoký byl váš manžel?" zeptal se Blaney Marie.
"To všechno mám tady," řekl Hawes a vytáhl zápisník.
Nalistoval příslušnou stranu a začal nahlas cist.
"Sto osmdesát, sedmdesát sedm, černé vlasy, modré oči, jizvy po operacích slepého střeva a menisku."
"Kdybychom na toto místo položili hlavu," řekl Blaney, bude tělo měřit kolem sto osmdesáti centimetrů. To by odpovídalo. Kdybych měl odhadnout váhu podle těch částí, které tu máme, řekl bych mezi sedmasedmdesátí a osmdesáti. Chlupy na pažích, prsou, nohách a ohanbí jsou černé, což nemusí nutné znamenat, že vlasy měly stejný odstín, ale přinejmenším to vylučuje, že oběť měla vlasy světlé nebo zrzavé nebo hnědé. Vlasy toho muže byly určitě černé. Oči - nevím. Nemáme hlavu, že ano."

"Tak máme pozitivní identifikaci nebo ne?" zeptal se Brown.
"Řekl bych, že se díváme na pozůstatky zdravého bělocha, asi třicet let starého," řekl Blaney. "Kolik bylo vašemu manželovi, madam?"
"Třicet čtyři," řekla.
"Ano," přikývl Blaney. "Identifikace podle mateřského znamínka na penisu mi přirozeně připadá nezvratná."
"Je to váš manžel, madam?" zeptal se Brown.
"Je to můj manžel," řekla Marie, položila hlavu Hawesovi na rameno a začala tiše plakat.

Hotel byl od okrsku daleko, v jedné z bočních uliček z Detavoner Avenue. Tuhle blechárnu si vybral úmyslně tak, aby byla daleko od místa činu. Míst činu, aby byl přesnější. Pět míst, když započítá hlavu a ruce. Pět scén hříčky s názvem ‚Záhadné a poněkud náhlé zmizení Sebastiána Velikého´. Dobrá práce, pomyslel si.
"Ano, pane?" zeptal se recepční. "Čím posloužím?"
"Mám tu rezervaci," řekl.
"Vaše jméno, prosím?"
"Hardeen," řekl. "Theo Hardeen.
Kdysi to byl báječný kouzelník. Houdiniho bratr. Vybral si dobré jméno. Hardeen se proslavil tím, že dokázal uniknout z plechového sudu ponořeného do vody a jištěného bytelnými zámky. ‚Chyba znamená smrt utopením´ stálo na plakátech. Riziko zde však bylo větší.
"Jak se to píše pane?" zeptal se recepční.
"H-A-R-D-E-E-N."
"Ano, pane, mám to tu," řekl recepční a vytáhl kartu. "Hardeen Theo. Je to jen na jednu noc, že, pane Hardeene?"
"Jen na jednu noc, ano."
"Jak budete platit, pane Hardeene?"
"V hotovosti," řekl. "A předem."
Recepční si pomyslel, že je to nějaká bouda. Ubytování na jednu noc, chlápek se přihlásil sám, a za chvíli nakluše nějaká štětka, kterou si najde v telefonním seznamu. Nikdy nevysvětluj, nikdy si nestěžuj, pomyslel si. Děkuju ti, Henry Forde. Ale napočítám mu to dvakrát.
"Dělá to osmdesát pět dolarů plus poplatek," řekl a pozoroval, jak host vytahuje náprsní tašku a z ní stodolarovou bankovku a jak náprsní taška rychle mizí.
Vždyť si to myslel, nějaká bouda. Chlápek nechtěl, aby zahlédl řidičák nebo úvěrovou kartu. A Hardeen je tutově falešné jméno. Theo Hardeen? Co si někteří nevymyslí. Koho to zajímá? Prachy do kapsy, bič a pryč, pomyslel si. Děkují ti, Woody Allene.
Vypočítal poplatek a peníze nazpět přistrčil přes recepční stůl. Znovu se bleskově objevila náprsní taška, peníze zmizely, taška zmizela.
"Máte nějaké zavazadlo?" zeptal se recepční.
"Jenom tenhle příruční kufřík."
"Zavolám někoho, aby vám ukázal pokoj, pane," řekl a stiskl zvonek. "Jděte přímo!" zavolal. "Pokoj musí být volný ve dvanáct hodin. Dobře se vyspěte."
"Děkuji."
Poslíček v omšelé červené uniformě ho dovedl do pokoje ve třetím poschodí. Zablikal světly v koupelně a ukázal mu, jak se zachází s ovládáním klimatizace. Zapnul televizi. Počkal na spropitné. Když dostal svých padesát centů, podíval se na dlaň, pokrčil rameny a odešel. Co mohl čekat za odnesení jednoho kufříku? V tomhle zchátralém zapadáku... ale proto si ho vybral. Žádné otázky, do hotelu, zpátky, mnohokrát děkuji.
Podíval se na obrazovku televizoru a pak na své hodinky. Čtvrt na deset.
Do televizního zpravodajství o desáté má ještě tři čtvrtě hodiny.
Divil by se, kdyby už našli všechny čtyři kusy. Nebo aspoň jedno auto. Nechal citation na parkovišti A-P asi čtyři bloky severně od řeky krátce poté, co hluboko pohřbil hlavu a ruce.
V televizi běžela nějaká příšernost. V televizi teď vůbec běží samé příšernosti. Každopádně bude muset počkat do deseti, aby se dověděl, co se děje.
Zul si boty, natáhl se na postel, zavřel oči a poprvé za den odpočíval.
Zítra večer touhle dobou už bude v San Francisku.

(6)
Eileen vyšla z dámské toalety a zamířila k vzdálenějšímu konci baru, kde byl na zdi zavěšen televizor. Šla rychlým klouzavým krokem štětky, provázena klapáním podpatků a pohledy dvou tří mužů u baru, kteří ocenili dokonalou práci boků. Varovala se pohledu na Annie, která seděla se zkříženýma nohama na opačném konci baru u pokladny. Přelétla očima chlápky, kteří ji pozorovali. Neusmála se, nevyzývala. Usadila se vedle muže, který se díval na televizi. Ještě se neuklidnila. V zrcadle za barem viděla žhnoucí otisk ruky na své levé tváři. Přiloudal se k ní barman.
"Co to bude?" řekl.
"Rum s kolou," odpověděla. "S tím rumem opatrně."
"Tak jo," řekl a natáhl se za sebe pro láhev laciného rumu.
Dal do sklenice led, zakápl ho rumem a doplnil sklenici kolou.
"Celý tři vdolky," řekl, "to je láce. Chcete účet?"
"Zaplatím hned," řekla a sáhla do kabelky.

Pod hedvábným šátkem ležela rukojetí nahoru čtyřiačtyřicítka. Vytáhla peněženku a zaplatila. Barman se neměl k odchodu.
"Jmenuju se Larry," řekl. "Tohle je můj bar."
Eileen přikývla a usrkla ze sklenice.
"Jsi nová," řekl Larry.
"Takže ?"
"Dostanu podíl."
"Dostaneš hovno," řekla Eileen,
"Nemůžu si tady držet štětky, když nedostanu podíl."
"Promluv si o tom s Torpedem."
"Neznám nikoho, kdo se jmenuje Torpedo."
"Neznáš, jo? Tak se poptej. Mám takovej pocit, že si nebudete moc rozumět."
"Kdo je Torpedo? Ten černej frajer, co tě proplesk?"
"Torpedo Holmes. Jen se poptej. A teď vyčichni."
"Vidíš tu dámu, která sedí na opačném konci baru?" zeptal se Larry.
Eileen se podívala na Annie.
"Jo, vidím."
"Je taky nová. Když před chvílí přišla, hezky jsme si popovídali. Dostanu od ní dvacet procent z jednoho kšeftu, jen za to, že jí nechám sedět na tý stoličce."
"Ona nemá Torpeda," řekla Eileen. "Chceš, abych z tohodle pajzlu zmizla, nebo mám zavolat?"
"Jen si zavolej," řekl Larry.
"Kamaráde," řekla Eileen, "koleduješ si o víc, než si zasloužíš."
Natáhla dlouhé nohy a sklouzla ze stoličky, sebrala kabelku, hodila si ji přes rameno a zamířila k telefonnímu automatu.
Je sakra dobrá, pomyslela si Annie, která výjevu přihlížela. V telefonní budce vytočila Eileen pohotovostní číslo na Sedmdesátý druhý.
Ozval se Alvarez.
"Řekněte Robinsonovi, ať se sem vrátí," řekla. "Barman dělá potíže."
"Tak jo," řekl Alvarez a zavěsil.
Detektiv druhé třídy Alvin Robinson pracoval na Sedmdesátém třetím, poblíž parku a budovy okresního soudu. Na Sedmdesátém druhém si byli jisti, že v něm tady na Canal Zone nikdo neodhalí policajta, a tak si ho na dnešní večer půjčili, aby jistil Eileeninu důvěryhodnost v roli štětky. Nebyl členem podpůrného týmu, i když by si to Eileen byla přála. Stále byla rozčilena, že ji tak prudce uhodil, i když věděla, že se snažil být věrohodný.
Dostavil se do baru v necelých deseti minutách. Návštěvníci baru odvraceli oči před jeho vyzývavým pohledem, jímž si je měřil zpod široké střechy klobouku. Loudavým krokem pasáka došel k Eileen a položil jí ruku na rameno.
"To je on?" pohodil hlavou směrem k Larrymu, který naléval do sklenice rajčatovou šťávu.
Eileen lehce přikývla.
"Ty," ukázal prstem, "na slovíčko."
Larry si dal na čas.
"Ty děláš potíže mojí kočičce?" řekl Robinson.
"Ona si ti stěžovala do tvýho bordelu?" řekl Larry ve snaze vypadat tvrdě, ačkoliv v životě neviděl odpornějšího černocha.
Všichni v baru je teď sledovali. Chlapíci od stolů, i ten, který se ještě před chvílí díval na televizi.
"Na něco jsem se tě ptal," řekl Robinson.
"Jen jsem jí říkal, jak to tu chodí, brácho," řekl Larry. "Ty samý pravidla..."
"Moc na mě nebráchuj, brácho," řekl Robinson. "Já nejsem žádnej tvůj brácha a žádný pravidla neuznávám. Jestlis nikdy neslyšel o Torpedu Holmesovi, měl bys to rychle dohonit. Mě těžko někdo zastaví, chlapče. Nikdo mě nezastaví. Ledaže by si koledoval o pořádnou nadílku, kterou bych mu byl povinovanej uštědřit. Rozumíš tomu?"
"Já ti říkám..."
"Ty mně nic neříkáš, hochu. Ty posloucháš, jasný?"
Sáhl do náprsní tašky a vyndal otřepený křídový papír, rozložil ho a uhladil.
"To je z L. A. Magazine," řekl. "Poznáváš?"
Larry se podíval na barevnou fotografii velkého černocha v červeném hedvábném županu, který se nadutě šklebil. Místnost v pozadí vypadala honosně. Na titulku pod obrázkem bylo napsáno: Thomas ‚Torpedo´ Holmes doma.
Robinson měl za to, že podobnost je ucházející. I kdyby však nebyla, spoléhal na to, že většina bělochů, zvláště zrzoun jako je tenhle, si myslí, že negři vypadají všichni stejně. Thomas ‚Torpedo Holmes si právě odpykával deset let v Soledadu. Článek se nezmiňoval o jeho uvěznění a odsouzení, protože byl napsán před třemi lety, kdy si Holmes ještě vyskakoval víc, než bylo zdrávo. člověk by se neměl v tisku vysmívat policajtům, dokonce ani v Los Angeles.
"Patrně neumíš číst," řekl Robinson, "tak já tě v rychlosti poinformuju."
Shrábl ze stolu papír, než si ho mohl barman pořádně prohlédnout, složil ho a zastrčil zpátky do náprsní tašky. Eileen vypadala znuděně.
"Takže ten článek hovoří o tom, hochu, že v L. A. jsem nedotknutelnej, to se tam píše. A to samý platí pro todle město. Nemůže na mě žádnej zákon ani žádnej zasranej barman..."
"Tohle je moje putyka!" řekl Larry.
"Poslouchej mě, hochu, nebo snad chceš přijít k úrazu? Já ti říkám, že se mi nikdo do cesty stavět nebude, žádnej

zákon, žádnej druhej pasák, a ty už vůbec ne."
"Tady nejsem v L. A." řekl Larry.
"Tak ty si nedáš voraz?" řekl Robinson.
"Chtěl jsem jen říct, že tu platěj jistý pravidla."
"Ty chceš, abych ti s těma pravidlama vytřel prdel, hochu? A umyl ti ji tou rajčatovou šťávou? Nekoleduj si, chlapče. "Tohle děvče tu bude sedět tak dlouho, jak se jí bude líbit, rozumíš? A když budu spokojenej s jejíma službama, možná ti sem občas nasadím další dívenky, aby tenhle smrdutej brloh krapet pozvedly. Znovu vytáhl náprsní tašku. Pohodil na bar padesátidolarovou bankovku.
"To má na útratu. Až to dojde, objevím se znovu. Modli se, abych si s sebou nevzal něco ostrýho. Víš, co myslím, ne?"
Larry zdvihl bankovku a zastrčil ji do kapsy u košile. Chtěl se stát morálním vítězem.
"K čemu všechny ty silný kecy?" obrátil se s úsměvem k návštěvnictvu, aby ukázal, že se nepoložil. "Copak se to mezi dvěma džentlmeny nemůže obejít bez vzájemných výhrůžek?"
"Tys mi vyhrožoval?" řekl Robinson. "Já neslyšel, že by mi někdo vyhrožoval."
"Chtěl jsem jen..."
"Už jsme s tím skončili, chlapče? Budeš odteďka zacházet s Lindou slušně?"
"Řekl jsem té dámě jen tolik..."
"Nezajímá mě, cos řekl. Nerad bych, aby mi znovu volala."
"Hezká dívka v baru nemůže zaškodit," řekl Larry.
"Hodnej chlapec. Mně taky nevadí, když tu bude sedět," a zasmál se, jako když chce kousnout do obrovského melounu.
Znovu položil ruku na Eileenino rameno.
"Takže, miláčku," řekl, "hezky si to tu užij. Ráno dostaneš od tatínka lízátko."
"Ahoj Torpe," nastavila mu tvář k polibku.
Robinson vrhl na Larryho krátký významný pohled a pasáckým krokem se vyšoural z baru k zaparkovanému bílému kadilaku.
"Takovýho chlapa bych chtěla," řekla Annie na druhém konci baru.

Třetí přepadení obchodu lihovinami se odehrálo ve chvíli, kdy Alvin Robinson okouzloval návštěvníky baru svou hereckou etudou, ale policie zareagovala až v půl desáté a Carella s Meyerem se dostavili na scénu až o pět minut později, tedy v době, kdy už Robinson ujížděl k Sedmdesátému třetímu revíru.
Tentokrát nebyl nikdo zabit, nikoliv však pro nedostatek snahy. Martha Freyová, čtyřicetiletá majitelka obchodu na rohu GuIverovy a Dvacáté, udala, že byli čtyři, oblečeni v klaunském, špičaté čepice s bambulemi, bílé masky s baňatými červenými nosy a široce se šklebícími červenými ústy. Střílet začali okamžitě. Chytla se za srdce a složila se za pult ve víře, že velice dobře sehrála smrtelné zranění. Zdálo se jí, že zatímco ona dělala mrtvou a ani plenili pokladnu, jeden z nich uvažoval, že ji dá ‚ránu z milosti´, jak to nazvala. Nakonec to neudělal. Považovala za zázrak, že je ještě naživu, když po ni pálily najednou čtyři malé revolvery. Přemýšlela, jestli ji nakonec přece jen nezranili, bylo přece možné, že je v šoku a o svém zranění ani neví. Nevidí na ní detektivové nějaké stopy krve?
Meyer ji ujistil, že je celá.
"Nemohu uvěřit tomu, že se netrefili," řekla a pokřižovala se. "Bůh nade mnou musel držet ochrannou ruku."
Buď tak, a nebo byli nervozní, myslel si Carella. Tři přepadení v průběhu čtyř hodin, to bylo dost i na ostříleného praktika. Tím spíš na bandu školáků.
"Viděla jste, kdo řídil auto?" zeptal se Carella.
"Ne," řekla Martha, "počítala jsem pokladnu. V pátek zavírám obvykle v devět, ale o Halloweenu je spousta večírků, lidem dojde pití, a tak v poslední chvíli běží do obchodu. Bylo asi dvacet minut po deváté, když vpadli dovnitř."
Před obchodem zastavila pojízdná technická laboratoř.
"Za chvíli jsou tu technici," řekl Carella. "Mrknou se, jestli by nenašli něco na pokladně."
"Rozhodně nenajdou nic v pokladně, na to můžete vzít jed," řekla Martha chmurně.
"Řekli vám něco, když přišli?" zeptal se Meyer.
"Jen ‚Podaruješ nebo zalituješ´. Pak začali střílet."
"Neřekli ‚Tohle je přepadení´, nebo něco podobného?"
"Ne."
"Nazdar, mládenci," zahlaholil jeden technik. "Zas ty dětičky?"
"Už je znova pustili ze školy?" řekl druhý technik.
"A co když čistili tu pokladnu?" pokračoval Meyer přezíravě.
"Jeden z nich řekl ‚Drž to otevřený´, Alice. Asi myslel nákupní tašku."
"Alice?" řekl Carella. "Tedy dívka?"
"Ženská," řekla Martha.
Carella si říkal, že to je trochu přehnané označení.
"Takže tahle dívenka..." začal, ale Martha ho přerušila.
"Ženská," řekla, "žádná dívenka. To nebyly děti, detektive Carello, to byli liliputáni."
"Dělala jsem provazolezkyni u Ringlinga," řekla. "Rozbila jsem si pánev při pádu a odešla jsem. Ale pořád poznám liliputány, když je uvidím. A tohle byli liliputáni."
"Co jsem ti říkal, Bazi?" ozval se jeden technik. "Měl jsem se s tebou vsadit."
"Liliputáni," řekl druhý technik. "To jsem blázen."

Já taky, pomyslel si Carella.
Teď však už věděli, po kom jdou. Měli už typové označení.

Peaches s Parketem jako jediní neměli masky.
"Za co tu jako jste?" zeptal se jich muž v kovbojském.
"Já za poldu," řekl Parket.
"Já za oběť," řekla Peaches.
"To mě podrž," řekl kovboj.
Parket ukazoval odznak každému, s kým se dostal do řeči.
"Vypadá jako vopravdickej McCoy," řekl Pirát.
Peaches nadzdvihla sukni a ukázala režisérovi němého filmu modřinu na stehně.
"Jsem oběť," řekla.
Modřinu utržila nedávno, když při cestě do koupelny narazila na stůl.
Režisér krátkého filmu měl jezdecké kalhoty a megafon.
"To je ale nožička, drahoušku," řekl. "Chcete k filmu?"
Dívka s ním byla oblečena do krátkých přiléhavých saténových šatů.
Parker si ji změřil.
"Jste zatčena," řekl a ukázal jí odznak.
V kuchyni šňupali kokain Drakula a Superman a Scarlett O´Hara a Kleopatra.
Těm Parket odznak neukázal. Místo toho si párkrát šňupl s nimi.
"Na policajta je s tebou legrace," řekla Peaches.
Bylo to poprvé za mnoho let, kdy někdo řekl Parkerovi, že je s ním legrace. Přivinul ji k sobě.
"Úúúú," zapištěla.
Běloch s načerněnou tváří oblečený jako Eddie Murphy detroitský detektiv v Policajtovi v Beverly Hills ukázal Parkerovi falešný odznak.
"Já jsem polda," řekl.
"Budeme tajně spolupracovat," řekl Parker a znovu přivinul Peaches.

"Představuju si to tak," řekl Kling, "že tam půjdeme rovnou po službě. Na Zone se můžeme dostat kolem půlnoci, možná o něco později."
"Aha," řekl Hawes a podíval se na nástěnné hodiny.
Za deset minut deset. Za necelé dvě hodiny nastoupí další směna.
"Nemusí ani vědět, že tam jsme," řekl Kling. "Vezmeme si nějakého sedana a budeme se jen tak projíždět po ulicích."
Seděli u jeho stolu a šeptali si. Na druhém konci místnosti dával Brown dohromady popis Jimmyho Brayna. Byl ochoten se vsadit, že to byl kouzelníkův učeň, kdo zabil Sebastiana Velikého a rozřezal ho na kousky.
"Ten chlap je mimořádně nebezpečný," řekl Kling. "Odkrágloval už tři holky."
"A ty myslíš, že budou potřebovat pomoc, jo?" řekl Hawes. "Annie a Eileen?"
"Čím víc, tím líp," řekl Kling.
"Běloch nebo černoch?" zeptal se Brown.
"Běloch," řekla Marie.
"Věk?"
"Třicet dva."
"Výška?"
"Kolem sto osmdesáti."
"Annie se mi ani nezmínila, že do toho jde," řekl Hawes. "Říkal jsem jí, že..."
"Volali jí z vražd až odpoledne. Tím to je, Cottone. Tohle eso vytáhli z rukávu na poslední chvíli."
"Váha?" řekl Brown.
"Asi osmdesát? Tak nějak."
"Barva vlasů?"
"Černá."
"Oči ?"
"Hnědé."
"Ty bys snad do toho šel jen se dvěma stíny?" řekl Kling. "Když ten chlap má kudlu a vyřídil už tři lidi?"
"Tak zlé to zas není," řekl Hawes. "Jsou tři na jednoho. Všichni ozbrojení po zuby. Proti pouhému jednomu noži."
"Pouhému, jo? Já si myslím, že když se Annie s tím chlápkem Shanahanem budou držet nablízku," řekl Kling, "tak se ten chlap nerozhoupe. Takže si budou muset udržovat odstup. A kdo ji přikreje, když najednou vystartuje?"
"Nějaké jizvy, znamení nebo tetování?"
"Nic, o čem bych věděla."
"Mluvil s přízvukem nebo nějakým nářečím?"
"Pochází z Massachussetts. Mluvil tak trochu jako Kennedyové."
"Co měl na sobě, když jste odjeli z domu?"
"Musím si vzpomenout."
Seděla s rukama složenýma v klíně na lavici pod služební nástěnkou. Na tváři měla stopy slz. Brown měl jednu nohu na lavici, blok v klíně. Čekal.

"Modré džíny," řekla. "A vlněný svetr, bez košile. Svetr s véčkem. Takový rezavý. A tenisky. A... bílé ponožky, myslím. Ano. Na krku nosil takový medailonek. Stříbrný medailonek, myslím, že ho vyhrál v plaveckých závodech. Na střední škole."
"Nosil ho pořád?"
"Nikdy jsem ho neviděla bez něj."
"Mluvil jsi o tom s Eileen?" zeptal se Hawes.
"Jo, zmínil jsem se o tom při večeři," řekl Kling.
"Řekls ji, že tam chceš jít?"
"Jo."
"Na Zone?"
"Jo."
"Co ona?"
"Říkala, že to zvládne."
"Ale ty si myslíš, že ne, co?"
"Myslím, že to zvládne líp, když tam bude trochu víc lidí. To by na vraždách mohli vědět. A na Sedmdesátém druhém taky. Nasadím do ulic dvě ženský proti..."
"A Shanahana."
"No, já toho Shanahana neznám, ty jo?"
"Ne, ale..."
"Pokud já vím..."
"Nemůžeš si automaticky myslet, že je to máslo."
"Já nevím, co je. Já jen vím, že se o Eileen nemůže postarat tak dobře, jako se o ni postarám já."
"A v tom je asi ten problém," řekl Hawes.
"Nosí hodinky?" zeptal se Brown.
"Ano," řekla Marie.
"Věděla byste jaké?"
"Nějaké digitálky. Černé s černým páskem. Řekla bych, že Seiko. Ale nejsem si jista."
"Nějaké šperky?"
"Prsten. Nosí ho na pravém malíčku: Zlatý prstýnek s červeným kamenem. Myslím, že to není rubín, ale vypadá tak."
"Je pravák nebo levák?"
"Nevím."
"Co tím myslíš?" řekl Kling.
"Co kdybys to nechal na nich?" řekl Hawes.
Kling se na něho podíval.
"Všichni jsou to zkušeni policajti. Když tam z vražd nebo ze Sedmdesátého druhého nenasadili celou armádu, znamená to, že jim důvěřujou."
"Nechápu, jak by dva chlápkové navíc mohli utvořit armádu," řekl Kling.
"Tihle chlápkové mají čuch na podrazy," řekl Hawes, "jsou jak zvířata v džungli. V každém případě mají vysílačky, ne? Annie se Shanahanem, snad i Eileen. Na Zone budou projíždět rádiové hlídky, takže tam sami nezůstanou. Každý z nich může zavolat..."
"Nechci, aby ji znovu pořezali," řekl Kling.
"Ty si myslíš, že ona to chce?" řekl Hawes.
"Řekněte mi, co bylo, než jste vyjeli," řekl Brown. "Choval se normálně?"
"Jako vždycky," řekla Marie.
"Vycházel dobře s vaším manželem?"
"Ano. Víte, chce se stát kouzelníkem. Studuje všechna kouzla slavných mágů - Daie Vernona, Blackstona, Audleyho Welshe, Tommyho Windsora, Houdiniho, Ballantina všech. Sleduje také všechny nové lidi a snaží se proniknout do jejich triků. A můj manžel je..."
Povolily jí rysy.
"Můj manžel... byl... úžasně trpělivý. Vysvětloval mu všechny fígle, triky a kouzla... pomáhal mu v řečnických cvičeních... věnoval se mu, aby... aby mu všechno ukázal a vedl ho. Nevím, jak by mohl něco takového udělat. Říkám vám pravdu, detektive Browne, řeknu vám, co chcete, abyste našli Jimmyho, ale nemůžu uvěřit, že to udělal."
"My to taky nevíme jistě," řekl Brown.
"To jsem ráda," řekla Marie. "Jen se modlím k Bohu, aby se mu taky něco nestalo. Jen doufám . . , že je někdo nezabil."
"Jak s ním vycházíte vy?" zeptal se Brown.
"S Jimmym. Jako s bratrem."
"Žádná třenice? Když žijete tři v jednom domě?"
"Nikdy nic."
"Takže co to znamená?" zeptal se Kling. "Nejdeš se mnou?"
"Myslím, že bys tam neměl chodit ani ty," řekl Hawes.
"Jenže já jdu."
"Zná svou práci," řekl Hawes rozhodně. "A Annie zrovna tak."
"Neznala svou práci, když jí ten hajzl..." Kling se zarazil.
Zhluboka se nadechl.

"Klid," řekl Hawes.
"Já tam dneska jdu," řekl Kling. "S tebou nebo bez tebe."
"Klid," opakoval Hawes.
Brown přešel k nim.
"Vidím to asi tak," řekl Hawesovi. "Máme pohřešovanou osobu i části těla. Vypadá to na jeden případ. Řekl bych, že Genero by se mohl projíždět v hlídkovém voze a řešit si pouliční problémy. Ty se mnou můžeš dělat na tomhle případu, jak se na to díváš?"
"Kladně," řekl Hawes.
"Řeknu to Generovi," řekl Brown a odešel.
"Jsi v pořádku?" zeptal se Hawes Klinga.
"Jo," řekl Kling.
A odešel také.

Mapa revíru byla rozložená na dlouhém stole vyslýchací místnosti. Nad ní se skláněli Meyer s Carellou. Už požádali seržanta Murchisona, aby jim sepsal všechny cirkusy a lunaparky, které byly ve městě. Mysleli si, že v tuhle roční doba tu žádný není. Čekání si zkracovali dohady, kde liliputáni udeří příště.
"Liliputáni," vrtěl hlavou Meyer. "Už jsi někdy zašil liliputána?"
"Nikdy," řekl Carella. "Jednou jsem zašil trpaslíka. Byl to výborný zloděj. Všude se dokázal protáhnout."
"Jaký je v tom rozdíl?"
"Lilipután je člověk malého vzrůstu, ale přiměřených proporcí."
"Jenže Šmudla a Profa byli taky přiměřených proporcí."
"Ve filmu," řekl Carella. "V životě má trpaslík nepřiměřené proporce."
"Dokázal bys vyjmenovat všech sedm trpaslíků?" zeptal se Meyer.
"Já bych nedokázal vyjmenovat ani Sněhurku," řekl Carella.
"Nekecej a zkus to."
"Každý dokáže vyjmenovat sedm trpaslíků," řekl Carella.
"Tak dělej, jmenuj."
"Šmudla, Profa..."
"Tyhle dva jsem ti dal zadarmo."
"Rejpal, Dřímal, Kejchal... kolik už to je?"
"Pět."
"Stydlín."
"No?"
"A..."
"No?"
"Kdo je ten sedmý?" řekl Carella.
"Nikdo jich nevyjmenuje všech sedm," řekl Meyer.
"Tak mi řekni, který to je."
"Přemýšlej o tom," řekl Meyer s úsměvem.
Carella se sklonil nad mapu revíru. Teď ho ten sedmý trpaslík bude pronásledovat celou noc.
"Nejdříve udeřili tady," ukázal na mapu. "Na rohu Culverovy a Deváté. Podruhé tady. Pořád na Culverově, tři bloky východně. Naposled na rohu Culverovy a Dvacáté."
"Jedou po Culverově směrem od středu města."
"Poprvé to bylo... máš tu časové údaje?"
Meyer otevřel zápisník.
"Ve čtvrť na šest," řekl. "Podruhé chvíli po sedmé. Potřetí asi před čtyřiceti minutami."
"Takže jaké mají intervaly?"
"Sedmnáct patnáct, devatenáct nula pět, dvacet jedna dvacet. Kolem dvou hodin, plus minus."
"Aby se stačili převlíct..."
"Anebo tu máme tři gangy, napadlo tě to?"
"Tolik liliputánů na světě není," řekl Carella.
"Už sis vzpomněl na toho sedmého trpaslíka?"
"Ne." Znovu se zahleděl do mapy. "Takže příště by to mělo být ještě dál od centra. Měli by udeřit kolem jedenácté, půl dvanácté."
"Pokud bude nějaké příště."
"A pokud to neurychlí."
"Ne jo," řekl Meyer a znovu zavrtěl hlavou. "Liliputáni. Vždycky jsem si myslel, že liliputáni jsou spořádaní občané."
"Máme štístko, že to nejsou obři," řekl Carella.
"Už jsi na to káp," řekl Meyer.
"Na co?" zeptal se Carella.
"Štístko. To je ten sedmý trpaslík."
"Aha. No jo."
"Tak co chceš dělat?"
"Nejdřív proklepeme Dava, jestli má nějaké cirkusy nebo lunaparky."

"Tomu bych moc nevěřil."
"Pak zavoláme znovu k balistikům, jestli nemají nějaké novinky o kulkách."
"Mohli by mít ráži a výrobce," řekl Meyer, "ale nevím, jak nám to pomůže."
"A pak bychom myslím měli vyjet," řekl Carella. "Mrknem se na Culverovu, které obchody by přicházely v úvahu pro další přepadení."
"Uvažuješ, že bychom tam někoho nasadili?"
"Pokud těch obchodů není dvanáct..."
"Už je dost pozdě, moc už jich otevřených nebude."
Carella složil mapu.
"Takže," řekl, "nejdřív Murchisona."

Když k ní přišel Hawes, stále seděla na lavici a tiše vzlykala.
"Paní Sebastianiová?" řekl.
Marie vzhlédla. Tvář potřísněnou slzami, oči zarudlé.
"Promiňte, že ruším," řekl.
"Ne, to je v pořádku."
"Chtěl jsem vám říct... našli jsme dodávku, ale stále nemáme citation. Říkáte, že dodávku do města řídil Brayne..."
"Ano."
"Takže technici by mohli sejmout jeho otisky z volantu. Nemá záznam v trestním rejstříku, že?"
"Pokud vím, tak ne."
"Protáhneme ho počítačem, uvidíme, co nám vyleze. Jestli technici něco vyhrabou a když najdeme citation, snad se dozvíme, jestli to byl on, kdo řídil od školy. Srovnáme otisky na obou volantech, rozumíte?"
"Ano. Ale... my všichni jsme často řídili oba vozy. Myslím, že asi najdete moje a Frankovy otisky vedle Jimmyho otisků. Pokud nějaké otisky najdete."
"Na ano, to je další možnost. Ale uvidíme, ne? Detektiv Brown už vyhlásil pátrání po Braynovi, takže sledujeme vlaková a autobusová nádraží i letiště pro případ, že..."
"Vy je sledujete?"
"No, ne já s Brownem osobně. Myslím tím policii. Pátrání už bylo vyhlášeno, jak jsem řekl, takže z toho snad něco vzejde. Pokud se pokusí dostat z města."
"Ano," přikývla Marie.
"Já s Brownem se podíváme znovu na tu střední školu a zkusíme najít někoho, kdo viděl, co se událo na té ulici."
"Myslíte, že tam někdo bude? Učitelé už asi budou pryč."
"Děti taky, to bude muset počkat do rána. Ale je tam školník, a ten možná něco viděl."
"Bude to ten samý školník, který měl službu dneska odpoledne?"
"Ta nevím, každopádně to prověříme."
"Aha."
"Zatím bych rád věděl, jaké máte plány vy. Máte tu ve městě nějaké příbuzné nebo přátele?"
"Ne."
"Tak tedy pojedete domů? Já vím, že u sebe nemáte hotové peníze..."
"Ano, ale jsou tu ty peníze z Frankovy peněženky."
"Peněženku a všechno, co v ní bylo, budou zkoumat v laboratoři, takže ty peníze nemůžete dostat. Jestli chcete půjčit na vlak nebo na autobus... prostě snažím se z vás vytáhnout, jestli mate v úmyslu odjet domů, paní Sebastianiová. Abych byl upřímný, tady už vás nepotřebujeme."
"Já... já nevím, co chci," rozplakala se a zabořila tvář do vlhkého kapesníku.
Hawese přiváděly její slzy do rozpaků.
"Já nevím, jestli chci jet domů."
Slova byla pohlcována kapesníkem.
"Když Frank odešel..."
Věta zůstala viset ve vzduchu. Marie nepřestávala vzlykat.
"Někdy budete muset domů," řekl Hawes jemně.
"Já vím, já vím," řekla a vysmrkala se.
Pak popotáhla a otřela si oči hřbetem, ruky.
"Musím telefonovat... Frankově matce v Atlantě, jeho sestře... a taky... asi budu muset zařídit pohřeb... panebože, jak to udělají... co udělají s...?"
Hawes myslel na to samé. Tělo bylo ve čtyřech kusech. Nemělo ruce ani hlavu.
"Stejně to bude muset počkat až po pitvě," řekl. "Dám vám vědět, až..."
"Myslela jsem, že už to udělali."
"To bylo jen předběžné ohledání. Požádali jsme o ně, chápete? Ale soudní lékař chce udělat podrobnou pitvu."
"Proč?" zeptala se. "Vždyť jsem ho identifikovala."
"To ano, jenže tady se jedná o vraždu, paní Sebastianiová, a my potřebujeme vědět... no, například, jestli váš manžel nebyl otráven, než bylo tělo... no..."
Náhle nevěděl, jak dál. Příliš mluvil.
Tohle byla zatraceně truchlící vdova.
"Soudní lékař nám může říct spoustu věcí," řekl nepřesvědčivě.

Marie přikývla.
"Takže... pojedete domů?"
"Asi ano."
Hawes otevřel peněženku a vytáhl dvě dvacetidolarové a jednu desetidolarovou bankovku.
"To by vám na cestu mělo stačit," řekl a podal jí peníze.
"To je moc," řekla.
"Aspoň máte rezervu. Zavolám vám zítra večer, abych se přesvědčil, že jste dobře dorazila. Během vyšetřování s vámi zůstanu ve spojení. Tyhle věci někdy zaberou trochu času, ale budeme se snažit..."
"Ano," řekla. "Dejte mi vědět."
"Mohli bychom vás odvést na nádraží. Pojedete vlakem nebo..."
„Ano, vlakem." Vypadala otupěle.
"Takže... až budete připravená, zazvoním na seržanta a on nám pošle vůz. Odvezl bych vás sám, ale musíme s Brownem do té školy."
Marie přikývla.
Pak zvedla oči a řekla - možná jen pro sebe.
"Jak budu bez něho žít?"

(7)
Genero se zlobil.
To on našel první část těla, a teď ho od případu odstavili. Sváděl to na služební stáří. Jak Brown, tak Hawes pracovali jako detektivové déle než on, a tak si hned tuhle zajímavou vraždu přivlastnili. A on byl zpátky na ulici jako nějaká zatracená hlídka. Genero už se nezlobil. Genero byl pořádně naštvaný.
Ulice se ve čtvrt na jedenáct hemžily lidmi... kdo by také koncem října očekával takové počasí? Chlapci v košilích, dívky v letních šatech, každý promenoval po ulici, jako by se procházel po letní Paříži, i když tam třeba nikdy nebyl. Tamhle na rohu dáma s pudlem, který dělá hromadu uprostřed chodníku, ačkoliv je to proti předpisům. Přemýšlel, jestli ji nemá zabásnout. Pak si řekl, že by bylo pod jeho důstojnost detektiva třetí třídy zabásnout dámu, jejíž pes ilegálně defekuje na chodníku. Nechal pudla pudlem a jel dál.
Objížděl revír.
Kdo byl ještě venku? Kling?
Dojel na Culverovu a zamířil na východ.
Minul první vyloupený obchod lihovinami, pak druhý... O čem se to bavili ve služební místnosti? Meyer s Carellou? O liliputánech? Je to možné? Liliputáni, kteří přepadávají obchody lihovinami? Ty malé potvory z Čaroděje z Oz že by přepadávaly obchody lihovinami, proboha? Kam jen ten svět spěje? Každý večer před spaním děkoval bohu, že byl vyvolen, aby na tomto světě hájil právo a pořádek. I když mu někdy báječná vražda proklouzne mezi prsty. Přitom jedinou cestou ke služebnímu postupu bylo rozlousknout sem tam nějakou tu vraždu. Ne že by na tom Carella byl nějak líp, i se všemi svými vyřešenými vraždami. Kolik let už dělá detektiva? A pořád jen druhá třída. Někoho prostě přeskakují. Ale trpělivost přináší růže, pomyslel si. Touha rozlousknout tu dnešní vraždu ho neopouštěla. Vždyť to byl on, kdo našel tu první část, ne?
Zahnul na Mason Avenue, všechny štětky v pohotovosti, inu, Halloween, spousta chlápků jde do města hledat Velkou dýni. Domů si pak přinášejí velký opar nebo dokonce velký AIDS. On sám by štětku z Mason Avenue nepřefik, i kdyby mu dávali milion dolarů. No, možná že by to udělal. Za milion snad. Ta na rohu vypadala velice čistě, to je fakt. Ale člověk nikdy neví. V každém případě to byla Portoričanka a matka ho varovala, aby si nikdy nezačínal s žádnou dívkou, která není Italka. Pochyboval, že by od Italky chytil opar. Byl si jist, že italské dívky neznají AIDS.
Znovu otočil vůz k severu do jedné z postranních ulic, pak na Hlavní třídu, všechno takové úpravné a zářivé, tuhle čtvrť opravdu miloval...
"Boy jedna, Boy jedna...
Přenosná vysílačka ležela na vedlejším sedadle. Dispečer se snaží zburcovat...
"Boy jedna." Odpověď.
"10-21 v jedna jedna čtyři jedna Oliverova, poblíž Šesté. Byt čtyři dva. 10-21 v jedna jedna čtyři jedna Oliverova, poblíž Šesté. Je tam žena."
"Ještě jednou číslo toho bytu?"
"Čtyři dva."
"Jedu."
Vloupání pár bloků jižně odsud. Detektiva na scéně netřeba. Kdyby se jednalo o 10-30, ozbrojenou loupež, nebo dokonce 10-34, znásilnění, odpověděl by zároveň s modrými. Aspoň si to myslel. Do některých věcí bylo mnohdy lepší nestrkat nos. 10-13, volání policisty o pomoc, to jistě. Když člověk volá o pomoc, musí se kolega rychle dostavit, ať už je kdekoliv.
Jel několik bloků po hlavní třídě, pak náhodně zahnul doprava a zamířil jižně k parku. Dostane se na Groverovu, která vede kousek podél parku, pak zahne severně k řece, sjede dolů na Silvermine, zahne na Oval, pak zpátky jižně na...
Vepředu.
Čtyři puberťáci.
Utíkají do rohového domu.
Zběžný pohled.

Džíny a džínové bundy.
Něco v rukách.
Už je to tu?
Do prdele, pomyslel si.
Zpomalil. Ulice byla přeplněná auty, a tak zaparkoval vedle řady vozů před domem a ohlásil se vysílačkou.
"Osmdesátý sedmý," řekl. "D. O. čtyři."
Volal domů a představil se. Jeho vůz byl jedním ze šesti neoznačených sedanů používaných detektivním oddělením.
"Pokračujte, čtyřko."
"Genero," řekl. "10-51, vůz číslo čtyři, Severní jedenáctá dvanáct sedmnáct."
"Udržujte spojení, Genero."
Říkal si, že ti čtyři jsou parta flákačů a že se z toho vyklube něco neškodného. Vystoupil z vozu, odhrnul cíp pláště a připnul si přenosnou vysílačku k opasku. Vtom se z budovy ozval dusot. Málem upustil vysílačku. Prudce vzhlédl. Plameny v chodbě. A čtyři puberťáci se řítí z domu, jeden z nich pořád drží něco, co vypadá jako Molotovovův koktejl.
"Stůjte, policie," zaječel Genero a vytrhl z pouzdra služební pistoli.
Puberťáci zaváhali jen na okamžik.
"Policie!" zařval znovu.
Ten s bombou přidržel zapalovač Zippe u doutnáku a pak mrštil lahví po Generovi.
Rozbila se mu u nohou. Z chodníku vyšlehly plameny. Chytil se rukama za obličej, aby se chránil, a okamžitě ustoupil.
Znovu spustil jednu ruku, sáhl po pistoli a dvakrát rychle vypálil skrz plamennou stěnu.
Někdo vykřikl.
A najednou byli u něho. Vyskočili z plamenů jako cirkusáci. Tři z nich ho téměř současně svými údery srazili na chodník. Odkulil se od ohně a snažil se uniknout jejich kopancům. Znovu zdvihl pistoli a vypálil. Tak tedy tři rány.
Uslyšel něčí zachroptění. Ani jedna kulka nazmar, pomyslel si. Jeden z nich ho kopl do hlavy. Zatmělo se mu před očima. Reflexívně stiskl kohoutek. Rána se ozvala blízko jeho vlastního ucha. Zamrkal. Pokoušel se zvednout. Téměř ztrácel vědomí. Někdo ho kopl do ramene. Ostrá bolest mu vystřelila do mozku a srazila ho zpět. Už jsem střílel čtyřikrát, počítal. Musím šetřit. Znovu se odkulil. Zamrkal a podařilo se mu zaostřit zrak. Na nohou už byli jen dva. Třetí ležel na zádech poblíž vchodu do domu. Čtvrtý se válel na chodníku nebezpečně blízko ohně. Dva tedy dostal. Poslední dvě rány musel rozdělit mezi zbývající dva.
Srdce mu bušilo. Dal si však na čas.
Počkal si, až se k němu jeden fotbalista přiblíží, a střelil ho do prsou. Druhý šel těsně za ním a téměř upadl, když se o něho opřel padající spoluhráč. Genero znovu vystřelil. Zasáhl druhého útočníka do ramene a poslal ho vrávoravou piruetou ke zdi.
Genero sotva popadal dech. Postavil se a zašermoval prázdnou zbraní.
Nikdo zřejmě neměl v úmyslu odejít.
O krok ustoupil, vyndal z opasku náboje a nastrkal je do bubínku.
"Čtyři, pět, šest," počítal. "Hotovo. Hněte se a je po vás," zašeptal a odepjal z opasku vysílačku.
Detektiv třetí třídy Richard Genero se v předvečer svátku Všech svatých znovu narodil.

Otevřel jim tentýž školník, který odpoledne zamykal do skladu kouzla Sebastiána Velikého. Nejprve si je prohlížel skrz zamřížované sklo u dveří zadního vchodu, pak najednou poznal Hawese a pustil je dovnitř.
"Dobrý večer, pane Buono," řekl Hawes.
"Dobrej, jak se vede?" řekl Buono.
Táhla mu sedmdesátka, měl řídnoucí šedé vlasy a tenký šedivý knírek. Šedomodré oči, poněkud baňatý nos. Měl na sobě kombinézu. Připnul si klíče na karabinku u kapsy.
"Tohle je můj kolega, detektiv Brown," řekl Hawes.
"Těší mě," řekl Buono. "Vrátili jste se pro ty věci?"
"To zrovna ne," řekl Hawes. "Chtěli bychom vám položit pár otázek."
Buono okamžitě pojal podezření, že vědí o jeho krádežích v kabinetech.
"Jen se ptejte," řekl nevinně a zavřel za nimi dveře. "Pojďte do kanceláře, můžeme si promluvit tam. Zrovna jsem se svým kamarádem hrál šachy..."
Vedl je žlutě vykachlíkovanou chodbou lemovanou skříňkami. Minuli nástěnné hodiny, které ukazovaly za deset minut půl jedenácté. Zabočili doleva. Další šatnové skříňky po obou stranách. Nástěnka. A plakát:
Přijďte povzbudit Tygry!
Sobota 1. 11. 14 hod.
Raucher Field

A vpravo další plakát:

Sebastian Veliký!
Halloweenová kouzla!
V 16 h. v aule

Pod textem byla černobílá fotografie šviháka v cylindru a motýlku, který se šklíbí do objektivu.
"Můžeme si vzít ten plakát?" zeptal se Brown.

"Který?" řekl Buono.
"Toho kouzelníka."
"Jistě," přitakal Buono.
Brown začal dolovat napínáčky.
"Bude se hodit, až najdeme hlavu," řekl Hawesovi.
Poté složil plakát a zastrčil jej do náprsní kapsy.
Buono je odvedl chodbou až ke dveřím na jejím konci. Vstoupili do skrovně zařízené místnosti. Zeleně natřená skříňka, na rozdíl od červených, žlutých - a oranžových na chodbě. Dlouhý dubový stůl, nejspíš zrekvírovaný z nějaké kanceláře. Kolem čtyři židle s rovnými opěradly, na jednom konci šachovnice. Kávová konvice na rozpáleném vařiči u jedné stěny. Nad tím nástěnné hodiny. Na protější stěně zarámovaná fotografie Ronalda Reagana.
"Tohle je můj kamarád Sal Pasquali," řekl Buono.
Pasqualimu bylo kolem sedmdesáti let. Měl hnědé kalhoty, boty a ponožky stejné barvy, světle žlutou košili a hnědou vestu. Vypadal jako majitel cukrárny.
"Tohle jsou detektivové," řekl Buono a podíval se na Pasqualiho v naději, že pochopí jeho poselství - ‚Drž hubu o těch křídách a lepidlech a tužkách a gumách a haldách papíru.
Pasquali mafiánsky přikývl.
"Těší mě," řekl.
"Posaďte se," řekl Buono. "Dáte si kávu?"
"Ne, děkuji," řekl Hawes.
Detektivové si přitáhli židle a posadili se.
Buonovi se naskytl pohled na pouzdra revolveru pod Brownovým sakem.
"Jen tak jsme si tu hráli dámu," řekl Pasquali.
"Kdo vyhrává?" zeptal se Brown.
"My přece nehrajeme o peníze nebo tak," řekl Pasquali.
To znamenalo, že hrají o peníze.
Browna náhle napadlo, co asi ti dva paprikové tají.
"Chtěl jsem se vás zeptat, jestli jste odpoledne venku něco nezpozorovali," řekl Hawes.
"Proč?" pospíšil si Buono. "Ztratilo se něco?"
"Ne, ne. Ztratilo? Co máte na mysli?"
"Co vy máte na mysli?" řekl Buono a kradmo pohlédl na Pasqualiho.
"Myslel jsem při nakládáni aut."
"Aha."
"Když pan Sebastiani nakládal rekvizity do citationu."
"Já ho při tom neviděl," řekl Buono.
"Vy jste po představení nebyl venku?"
"Přišel jsem až ve čtyři."
"Jenže tohle bylo až o půl šesté."
"Ne, neviděl jsem ho."
"Pak tedy nemáte ani páru o tom, kdo vyházel ty věci z vozu..."
"Vůbec."
"Ani kdo s tím vozem odjel."
"Ne. V půl šestý jsem nejspíš začal uklízet třídy na druhým konci školy, to už je takovej zvyk, víte? Taková tradice."
"Tam je soukromá příjezdová cesta, ne? Na tom druhém konci?"
"Jo, odzadu. Jenže tam já taky nic neviděl. Tím chci říct, že bych třeba viděl, kdybych se díval - ve třídách jsou okna, že jo. Jenže já po ničem nekoukal. Makal jsem na úklidu."
"Říkal jste, že nastupujete ve čtyři."
"To jo. Ve čtyři vodpůldne."
"Jako my," usmál se Brown.
"Fakt?" řekl Buono. "To máte takovýhle šichty? Slyšíš to Sale? Maj šichty jako my."
"To je náhodička," řekl Pasquali.
Brownovi stále vrtalo hlavou, co zatajují.
"Takže byly čtyři hodiny, když jste nastoupil..." řekl Hawes.
"Jo. Čtyři vodpůldne. Jeden chlápek mě o půlnoci střídá." Podíval se na nástěnné hodiny. "Bude tu za dvě hodinky, ani ne. Jenže on je tu jen jako hlídač, znáte to."
"Jestliže jste přišel ve čtyři..."
"Jo," přikývl.
"Tak jste tu nebyl, když Sebastianiovi přijeli, že? Měli tu být ve čtvrt na čtyři. To jste tu nebyl, pokud se nemýlím."
"Ne. To tu byl Sal."
Pasquali přikývl.
"Sal dělá od osmi do čtyř," řekl Buono. "Je tu jako denní školník."
"Děláme na směny," řekl Pasquali. "Jako u vás."
"Drží ho to tu," řekl Buono. "Každej večír sem chodí na partičku dámy."
"Jsem vdovec," vysvětlil Pasquali rozpačitě.
"Viděl jste ty vozy přijíždět?" zeptal se ho Brown. "Světle hnědý ford a modrý citation?"

"Viděl jsem jeden," řekl Pasquali. "Ale ne při příjezdu,"
"Který?"
"Modrý autíčko."
"Kdy to bylo? Kdy jste si ho všiml?"
"Kolem... půl čtvrtý, ne?"
"To se ptáš mě?" řekl Buono. "V půl čtvrtý jsem tu nebyl."
"Určitě kolem půl čtvrtý," řekl Pasquali. "Vzpomínám si, že jsem zrovna vycházel ven, když přijížděly školní autobusy. Většinou vycházím, abych prohodil pár slov se šoférama."
"To museli stavět scénu," řekl Hawes.
Brown přikývl.
"A dodávka už byla pryč."
Brown znovu přikývl.
"Viděl jste tam nějaké lidi?" zeptal se Hawes Pasqualiho. "Jak nosí věci do školy? Jak vykládají vozy?"
"Viděl jsem tam jen jeden auťák."
"Takovou blondýnku kolem třicítky? A dva o málo starší muže?"
"Ne," zavrtěl hlavou Pasquali.
"Byly dveře otevřené?"
"Které dveře?"
"Dveře vozu."
"Vypadaly zavřené."
"Leželo něco na vozovce?"
"Nic jsem neviděl. Co myslíte? Třeba?"
"Kouzelnické rekvizity," řekl Hawes.
"Kouzelnické?" podivil se Pasquali a podíval se na Buona.
"Vodpůldne tu vystupoval kouzelník," řekl Buono.
"Jo tak. Ale já tam žádný kouzla neviděl."
"Nenachomýtl jste se tam náhodou později, že? Kolem půl šesté? Když nakládali ty..."
"V půl šestý jsem večeřel. Udělal jsem si moc dobrou televizní večeři."
Hawes se podíval na Browna.
"Ještě něco?"
Brown zavrtěl hlavou.
"Tak vám moc děkujete," řekl Hawes a odstrčil židli.
"Vypustím vás," řekl Buono.
Detektivové ho následovali z kanceláře.
Jakmile odešli, Pasquali vyndal kapesník a otřel si čelo.

Za deset minut půl jedenácté to v Larryho baru jen hučelo. Jediný stůl neobsazený. Ani jedna barová stolička prázdná. Eileen seděla u jednoho stolku a bavila se s plavovlasou štětkou jménem Sheryl, která měla po straně prostřiženou červenou sukni a bílou blůzku zapnutou dole jen na tři knoflíky. Pod ní neměla nic. Seděla s roztaženýma nohama, vysoké podpatky zaklesnuté v příčce židle. Eileen si všimla škrábanců na obnažených bílých stehnech. Sheryl vyprávěla, jak sem přišla z města Baltimore v Marylandu. Eileen se nenápadně rozhlížela a zkoušela uhodnout, který z přítomných mužů jí dělá stín. Dvě servírky, které klidně mohly zaskočit za zdejší prostitutky - černé minisukně, vysoké podpatky, překypující bílé selské blůzky - se čile proplétaly mezi stolky a barem, uhýbajíce cílenému poplácávání.
"Vylezla jsem z autobusu," řekla dívka, "a hned u mě byl takovej milej dědula, že mi pomůže s kufříkem. Muselo mu bejt čtyřicet, to určitě, takovej milej přátelskej stařík. A ptá se, jestli mám kam jít, a hned by objednával taxíka do Ypsilonky. ‚Vsadím se, že máte hlad´, povídá. To jsem taky měla. Tak mě vzal do putyky, nacpal mě hamburgerama a smaženejma brambůrkama a povídá, že taková pěkná holka jako já - bylo mi sedmnáct - na sebe musí v tomhle velkým a zlým městě dávat bacha, že je tu spousta lidí, co mě chtěj zneužít."
"Stará vesta," řekla Eileen.
Odhadovala, že jen ze dvou přítomných mužů by se mohl vyklubat Shanahan. Tamten chlapík u stolku, který se vybavuje s tou nakadeřenou štětkou, ten orlí nos může být falešný, ale má Shanahanovy modré oči a černé vlasy, je asi stejně vysoký a stejně stavěný, má kostěné brýle. To by mohl být Shanahan.
"Vždyť to určitě znáš," řekla dívka. Z pana Hodnýho se vyvrbil Velkej Ochránce, vzal mě k sobě a seznámil mě s dvěma holkama, který už tam bydlely. ‚Jsou to milé dívenky jako vy´, povídá, a ještě ten večer kouřím marjánku a než se sešel tejden s tejdnem, byla jsem na heráku. Za dva dny mi přivedl nějakýho obchodníka z.Ohia . Ten chlap chtěl, abych ho vykouřila, a já nevěděla, o čem to sakra mluví. Bože, to už je dávno."
"Kolik je ti teď?" zeptala se Eileen.
"Dvaadvacet," řekla Sheryl. "S Louem už nedělám... tak se jmenoval, Lou... našla jsem si novýho pasáka, slušně se stará. S kým děláš ty?"
"S Torpedem Holmesem," řekla Eileen.
"On je černej, nebo jakej?"
"Černej."
"Ten můj taky. Lou byl bílej. Myslím, že ty bílý jsou hnusnější, fakt. Lou ze mě dycky vymlátil duši. Tenkrát poprvé, po tom chlápkovi z Ohia, víš, když jsem nevěděla, co mám dělat, mě Lou ztřískal tak, že jsem nemohla chodit. Ráno přišlo

asi dvanáct jeho kumpánů a jeden po druhým učili malou buranku z Baltimoru, jak kouřit péro. Taky mě brali zezadu. Teprve tohle mě opravdu zlomilo, věř mi. Ten chlápek z Ohia, to byla hračička. Po tý zkušenosti s Louovýma kumpánama už byla vlastně všechno hračička."
"Oni dokážou věci, když chtěj," řekla Eileen.
Pak tu byl ještě chlápek, který se bavil s Annie, i když pochybovala, že by se Shanahan takhle nápadně projevil. Hnědé oči, ale to mohly být kontaktní čočky, pokud se opravdu umí přestrojovat. Měl kostkované sako, v němž působil silnější než Shanahan. Seděl na barové stoličce, takže Eileen nedokázala odhadnout jeho výšku. Ale mohl to být on.
"Ten můj pasák... znáš Hama Colemana?"
"Asi ne."
"Ty neznáš Hamiltona? Hamiltona Colemana?"
"Třeba jo."
"Černej jak uhel. Má ptáka jak plemenej hřebec. Rád se producíruje po svým pedoku jen tak v ručníku a provokuje holky, aby mu ho strhly. Je rychlej jak toreador. Když mu strhneš ručník, dá ti dávčičku. Já jedu furt v heráku - dyť víš, naučil mě na něj Lou. Ale některý holky, dělá nás u něj šest - šňupaj, a on jim dává, co potřebujou, čistý věci, asi má nějaký konexe v Kolumbii. To je jen taková hra s tím ručníkem, strhneš ho z něj, přeblafneš mu toho jeho voklobáka a on ti dá dávku. Ale to je fakt jen hra, protože jinak nás zásobuje velice slušně. To je přece roztomilý, jak honí vodu v tom ručníku. Je to vážně fajn chlap. Ham Coleman. Kdybys někdy chtěla změnit firmu, mohlo by tě napadnout přesedlat k nám. Žádný zrzky nemáme. To jsou tvý vlasy?"
"Jo," řekla Eileen.
"Ty mý jsou dočista chemický," zasmála se Sheryl.
Dívčí smích jí zůstal. Bylo jí dvaadvacet a od sedmnácti byla závislá na heroinu. A Ham Coleman v ručníku byl pro ni roztomilý.
"Já pořád věřím, že... víš, to je jen sen, a já to vím," pohlédla kamsi nahoru, "ale pořád to Hamovi připomínám, kdo ví, jestli se to jednou neuskuteční. Pořád mu říkám, aby z nás udělal holky na zavolání, znáš to, kilo nebo dvě od zákazníka, a už nikdy sem na Zone, kde jsme jen obyčejný kurvy, že jo? Kdy tys do toho vlítla?"
"Hmm. A co on na to?"
"Ále, on říká, že na první třídu furt nemáme. A já mu říkám, jaká první třída. Kouření jako kouření. A on, že se musíme ještě hodně učit, všech šest. Že prej časem možná něco takovýho podnikne. A já mu říkám, kdy teda? Až nám bude třicet nebo čtyřicet a nebudem moct na nohy? Promiň, tobě už asi taky bylo třicet, nechtěla jsem se tě dotknout, Lindo."
"S tím si nelam hlavu."
"Každá máme svý sny, co?" povzdychla si Sheryl. "Víš, když jsem poprvé přišla do tohodle města, snila jsem o tom, že budu herečkou. Na střední škole v Baltimoru jsem hrála ve spoustě her, a tak jsem si představovala, že bych to jako herečka mohla někam dotáhnout. No, byl to jenom sen. Stejně jako stodolarová holka na zavolání, to je taky asi jenom sen. Ale člověk musí mít nějaký sen. Ne? Jinak..."
"To si tu děvčata takhle chcete povídat celou noc?"
Muž, který stál u stolu, se přikradl tak nenápadně, že je obě překvapil: Blonďák, Eileen ho odhadla na sto osmdesát výšky a sedmasedmdesát váhy, asi jako Shanahan. Měl tmavé brýle, takže nerozeznala barvu očí. Mohl by mít světlou paruku. Měl také podobné pohyby jako Shanahan, mohl by to být Shanahan. Je-li tomu tak, vyhrál sázku. Rozhodně to nebyl zabiják. Pokud se ovšem nezmenšil o deset centimetrů a neshodil pár kilo, neztratil brýle a nenechal si odoperovat tetováni u pravého palce.
Přitáhl si židli.
"Martin Reilly," řekl a, posadil se. "Co dělá ten milej irskej chlapec v takovým doupěti, že jo?"
Hlubší hlas než Shanahan. Přízvuk odněkud z Calms Point. Nejspíš z Turtle Bay. Stále tam žije spousta irských rodin.
"Ahoj, Mortone," řekla Sheryl.
"Martin," opravil ji prudce.
"Jéžiš, promiň," řekla Sheryl. "Já jsem Sheryl, já tě chápu. Když mi lidi říkej Shirley, zapálí se mi koudel u prdele."
"Víš, co mně může zapálit koudel u prdele?" řekl Reilly.
"Jasně. Když ti lidi říkej Mortone."
"Ne," řekl Reilly. "Asi takhle vysokej ohýnek."
Zdvihl ruku, dlaní dolů, aby ukázal, jak vysoký ohýnek stačí k zapálení koudele.
"Ledaže jí máš moc chlupatou," řekla Eileen znuděně.
"Asi jako dlaň," zakřenil se Reilly. "Po všech těch letech na moři, dámy, to se chlap ožení s vlastní rukou."
Stále se smál. Dvě řady bílých vypulírovaných zubů, takové mít Shanahan, tak bude hvězdou v Hill Street Blues.
"Zrovna jsi přijel?" zeptala se Sheryl.
"Dneska večer jsme připluli."
"Odkud?"
"Z Libanonu."
"Tam nejsou žádný holky?" řekla Sheryl a protočila oči.
"Vám dvěma se nevyrovnej," řekl.
"Ale jdi," naklonila se nad stůl, aby se ji mohl podívat za blůzičku. "Co sháníš?" řekla přímo. "Dlaňová je za patnáct, kouřová za pětadvacet, zašukání za čtyřicet."
"A co tady tvoje kamarádka? Jak se jmenuješ, miláčku?" zeptal se a položil jí ruku na stehno.
"Linda," řekla.

Jeho ruku nechala na pokoji.
"Ve španělštině to znamená krásná."
"Říká se to."
"Kolik byste stály obě? Dostanu za dvě slevu?"
"Ber daný ceny," řekla Sheryl.
"Já vám něco povím," řekl Reilly a zajel rukou pod Eilleninu sukni. "Dám vám..."
"Pane," řekla Eileen a chytila ho za zápěstí. "Zatím jste nám nic nedal, takže neosahávejte zboží, jo?"
"Jenom koštuju."
"Dostaneš, co vidíš, nepotřebuješ ochutnávat. Tohle není zelinářství, kde se prodává za kupony."
Reilly se zasmál a položil ruce na stůl.
"Dobrá, tak budeme počítat," řekl.
"Posloucháme," řekla Sheryl a podívala se na Eileen.
"Padesát za obě," navrhl Reilly. "Jako všude ve světě."
"Mluvíš o padesátce za každou?" zeptala se Sheryl.
"Řekl jsem obě. Pětadvacet pro každou."
"Nepřichází v úvahu," odsekla Sheryl.
"Tak dobrá, třicet pro každou. A přidáte nějaký povyražení. Chci, aby sis zarajtovala na týhle zrzce."
Sheryl se tázavě podívala na Eileen.
"Sotva ji znám."
"Vážně? Tak se s ní aspoň seznámíš."
Sheryl přemýšlela.
"Dej nám po padesáti a uděláme ti slušný představení," řekla.
"To je moc."
"Tak si vyliž," řekla Sheryl. "Obíráš nás o čas."
"Víte co," řekl Reilly, "uděláme to po čtyřiceti, co vy na to?"
"Co vlastně jseš?" řekla Sheryl. "Libanonskej obchodník s kobercema?"
Reilly se znovu zasmál.
"Pětačtyřicet," řekl. "Pro každou. A desetidolarová prémie pro tu, která mě první udělá."
"Mě vynech," řekla Eileen.
"Co je?" zeptal se Reilly dotčeně. "To je poctivá nabídka."
"To je pravda," řekla Sheryl.
"Sheryl ti udělá slušný představení sama," řekla Eileen a rychle zastepovala. "Já ve dvojkách nepracuju."
"Tak o čem jsme se tu sakra bavili?" zeptal se Reilly.
"Bavil ses tu jen ty," řekla Eileen. "Já jen poslouchala."
Reilly si jí přestal všímat.
"Máš tu nějaký jiný kamarádky?" zeptal se Sheryl.
"Co tamhleta načesaná bruneta?" řekla.
Reilly se podíval na brunetu, která stále konverzovala s jedním z možných Shanahanů.
"To je Gloria," řekla Sheryl. "Už jsem s ní pracovala."
"Pojede naostro?" zeptal se Reilly. "Nebo je jako tady ta tvoje kamarádka?"
"Strašně ráda šuká," lhala Sheryl. "Chceš, abych s ní promluvila?"
"Jo, zkus to."
"Pětačtyřicet pro každou," stvrzovala Sheryl dohodu, "a deset vdolků prémie."
Představovala si to tak, že mu udělají divadýlko, pak si s ním střídavě pohrají a prémii si rozdělí, takže to bude za padesát pro každou. Za hodinový kšeft to není k zahození. Možná to bude míň než hodinu, jestli byl na moři tak dlouho, jak říkal.
"Celkem za kilo, jo?"
"Říkal jsem přece kilo, ne?"
"Takhle to musím říct Glorii," řekla Sheryl a při vstávání zablýskla stehnem v prostřižené sukni. "Neodcházej, drahoušku," řekla a přešla ke Gloriinu stolu.
"Spletla sis povolání," řekl Reilly Eileen.
Možná ano, pomyslela si.

Na Culverově Avenui byly mezi posledním místem přepadení na rohu Dvanácté a hranicemi revíru na rohu Třicáté páté ještě čtyři obchody lihovinami. Pak už to zaplať pámbu byla starost sousedního revíru. Jeli po Culverově až k poslednímu obchodu a pak se otočili k tomu na Dvacáté třetí. Digitální hodiny na palubní desce ukazovaly 10:32.
Až na muže, který za pultem otvíral kanton whisky značky Jack Daniels, byl obchod prázdný. Když se rozezněl zvonek nad dveřmi, muž vzhlédl a uviděl statného plešatého chlapíka spolu s dalším chlápkem a okamžitě sáhl pod pult po zbrani.
"Co to bude, pánové?" zeptal se.
Ruku stále držel na rukojeti revolveru, ukazovák na spoušti.
Meyer blýskl odznakem.
"Policie," řekl.
Ruka pod pultem uvolnila sevření.

"Detektiv Meyer, pokračoval. "Detektiv Carella. Z osmdesátého sedmého revíru."
..Co se děje?" zeptal se muž.
Bylo mu něco přes padesát, nebyl tak plešatý jako Meyer, ale doháněl ho. Hnědé oči, drobný, šedé pracovní bavlněně sako s červeně vyšitým nápisem ‚Alanova whisky´.
"S kým máme tu čest, pane?" zeptal se Meyer.
"Jsem Alan Zuckerman."
"To je váš obchod, pane?"
"Ano."
"Pane Zuckermane," řekl Carella, "na Culverově už dneska večer přepadli tři obchody lihovinami. Začali na Deváté a směřují ven z města. Pokud budou držet trasu - třeba ne - váš obchod je příští na řadě."
"Během půl hodiny zavírám," řekl Zuckerman a otočil se k hodinám, které visely za ním na zdi.
"Můžou přijít ještě před tím," řekl Meyer.
"Vy mě neznáte, co?" řekl Zuckerman.
"Měl bych vás znát?" zeptal se Meyer.
"Alan Zuckerman. Loni touhle dobou jsem byl ve všech novinách." Podíval se na Carellu. "Vy mě taky neznáte, že?"
"Lituji, pane, neznám."
"To jsou dneska policajti," řekl Zuckerman.
"Ale," řekl Carella.
"A co tohle?" řekl Zuckerman a vytáhl zpod pultu revolver.
Oba detektivové couvli.
"Pif,"zařval Zuckerman a Meyer sebou trhl. "Jeden z nich se hroutí na podlahu na naříká. Paf, další střela. K zemi padá druhý muž!"
"Zdá se mi, že si to vybavuji," řekl Meyer. "Pane Zuckermane, teď už můžete tu zbraň odložit, ano?"
"Všechny noviny," řekl Zuckerman, zbraň stále v ruce, prst na spoušti. "Pistolník Zuckerman, tak o mně psali v novinách. Bylo to i v televizi. A od té doby tu nikdo nic nezkoušel, to vám povídám. Už je to rok, vlastně přes rok."
"No, ti lidé dneska večer," řekl Meyer, "pane Zuckermane, odložil byste prosím tu zbraň?"
Zuckerman zastrčil pistoli pod pult.
"Děkuju vám," řekl Meyer. "Ti lidé dneska večer, chodí ve čtyřech. Všichni jsou ozbrojeni. Takže ta vaše pistole, když to na vás spustí všichni čtyři..."
"Pistolník Zuckerman je zvládne, to se nebojte."
"Mysleli jsme," řekl Carella, "že bychom vám snad mohli podat pomocnou ruku."
"Přiložit své pistole k vaší pistoli," přitakal Meyer.
"Něco jako ochrana," řekl Carella.
"Ale jen v případě, že byste nás potřeboval."
"Jinak zmizíme."
Zuckerman se na ně podíval.
"Poslyšte," uzavřel rozpravu, "to vy chcete ztrácet čas. Já jsem v pohodě."

Zvedl sluchátko v okamžiku, kdy telefon zazvonil.
"Halo?" řekl.
"Ahoj," řekla Marie. "Kde jsi?"
"V metru na Západní. Ve tři čtvrtě na jedenáct mi to jede domů."
"Jak to šlo?"
"Šílený večer," řekla. "Tys měl nějaké potíže?"
"Ne. Už udělali identifikaci, co? Viděl jsem to v televizi."
"To já jsem ji udělala. Kde jsi nechal citation?"
"Za řekou u A & P."
"Myslím, že ho ještě nenašli."
"Kdo to vyšetřuje?"
"Smíšená dvojka, Brown a Hawes. Velkej zrzoun, velkej černoch. To ti říkám pro případ, že by slídili."
"Proč by to dělali?"
"Říkám pro případ. Jsou to oba blbci, ale musím tě varovat. Ptali se mě na popisy. Budou sledovat všechna letiště. Čím poletíš?"
"TWA sto dvacet devět. Odlet zítra ve dvanáct nula pět."
"Kdy budeš ve Frisku?"
"Šestnáct čtyřicet sedm."
"Zkusím ti zavolat do hotelu kolem půl sedmé. Budeš zapsán jako Jack Gwynne, říkám to správně?"
"Ať žijou mrtví," zasmál se. "Jako Sebastian Veliký."
"Řekni mi ještě jednou to číslo letu do Hong Kongu."
"Společnost United osm set pět. V neděli ve čtvrt na dvě z Friska, přílet kolem osmé ráno."
"Kdy mě zavoláš?"
"Jak se zabydlím."
"Myslíš, že ten pas projde?"
"Stál nás čtyři stovky, tak by snad měl projít. Proč? Máš nahnáno?"

"Ocelový nervy," řekla. "Měls mě vidět s těma poldama."
"S identifikací bez problémů?"
"Naprosto."
"Zmínila ses o tom přirození?"
"No jasně."
"Mateřské znamínko a tak?"
"Ale jdi, to jsme probírali snad stokrát."
"Tys to probírala stokrát."
"Nenáviděla jsem každý okamžik."
"Jistě."
"Vždyť to víš, sakra."
"Jistě."
"Už zase začínáš?"
"Promiň. Lituji toho."
"To bys měl. Po všem, co jsme prodělali."
"Říkal jsem, že lituju."
"Tak dobře."
Nastalo dlouhé ticho.
"Tak co budeš dělat až do zítřejšího poledne?"
"Myslel jsem, že si sejdu dolů něco vypít, pak a trochu se vyspím."
"Buď opatrný."
"No jo."
"Vědí, jak vypadáš."
"Neboj."
Další ticho.
"Možná bys mi mohl později ještě zavolat, ne?"
"Jistě."
"Buď opatrný," řekla znovu a zavěsila.

(8)
"Torpéďákovi by se to moc nelíbilo," řekl Larry.
"Ptal se tě někdo?" řekla Eileen.
"Na to, že jseš pracující holka, si užíváš. Sedíš a nasáváš."
"Asi nemám šťastnej den," řekla Eileen.
"O čem to mluvíš. Viděl jsem tě odpálkovat už asi tucet chlapíků."
"Jsem trochu zvláštní."
"Pak bys neměla sedět v téhle díře," řekl Larry. "Ty zvláštní nepatří na Canal Zone."
Eileen viděla, že barman jen poukazuje na základní pravidlo - tady se hraje o peníze a barová štětka není holka ze Spring Cotillion. Nemůžeš říkat nabouchanému pupíkovi, že jsi zadaná, i kdyby vypadal jako Godzilla. Larry začal být podezíravý, a to zavánělo. Odrazí ještě pár kořenů a všechno praskne.
Sheryl s nakadeřenou brunetou byla stále venku s plavovlasým námořníkem, ale Eileen by vsadila svůj policejní odznak, že se vrhnou do práce hned po návratu. Žádná zdejší holka si nedovolila pustit příležitost k výdělku.
Bar byl bordel s povolením prodeje alkoholu, kudy neustále proudil nekonečný dav. Každý osamělý příchozí mizel během pěti minut s nějakou holkou. Zdejší holky včetně některých pouličních z rajonu využívaly podle Shanahanova průzkumu služeb místního hodinového hotelu nebo vodily své zákazníky do jednoho z padesáti šedesáti nájemních pokojů na Zone.
Obvykle platily pět dolarů za pokoj, z nichž dostávaly od majitele provizi, stejně jako ze tří dolarů, které zaplatil zákazník za mýdlo a ručník. K tomu někdy velkorysý kořen přidal tuzér za mimořádné služby.
Podívala se na druhý konec baru, kde byla Annie zabrána do vážného rozhovoru s nějakým Jihoameričanem v džínách, vysokých botách a černé kožené bundě pobité cvočky. Vypadalo to, že Annie má stejné problémy. Jediný rozdíl byl v tom, že ona mohla vyjít ven a předstírat, že shání zákazníka na ulici. Eileen byla vázaná na bar. V baru si vrah vybral tři předešlé oběti. Pokoušela se zachytit Annin pohled. Byly domluvené, že případnou konzultaci odbudou na dámské toaletě, nikoliv na veřejnosti. Eileen potřebovala ušít nějakou boudu, aby setřásla Larryho podezření.
"Torpéďák ti nařeže," řekl.
"Nechceš si udělat malou sázku?" řekla Eileen. "Vsaď se, že odsud před zavíračkou vypadnu s šesti kilama."
Annie se konečně podívala.
Jejich oči se setkaly.
Krátce přikývla.
Eileen se zvedla z barové stoličky a zamířila k toaletám. V té chvíli se zvedl také Jihoameričan vedle Annie. Výborně, pomyslela si Eileen, už se ho zbavuje. Jihoameričan však vystartoval proti ní a potkali se v půli baru.
"Kampak, mamino?" řekl.
Silný hlas na takového kriplíka. Španělský přízvuk se dal krájet mačetou. Hnědá očička, knírek, v té kožené bundě vypadal jako podvyživený člen motocyklového gangu.
"Za babičkou," řekla Eileen.

"Babička může počkat," řekl.
Annie je pozorovala ze svého konce baru.
Další krátké pokývnutí.
Už je to v pořádku. Jen co setřesu toho blbečka. Blbeček však nebyl z těch, co se nechají snadno setřást. Chytil Eileen za pravý loket a začal ji manévrovat k barové stoličce, kterou opustila.
"Tak pocem, mamino, musíme udělat kšeft."
Stále ten uřvaný hlas, který by bylo slyšet přes řeku. Prsty pevně zaťaté do jejího lokte.
"Jmenuju se Arturo. Já už tě merčil, mamino."
Zamával na Larryho.
"Chceš, aby mi praskl měchejř?" zeptala se Eileen.
"Ne, ne, jistotně to nechci," řekl.
Larry ometal kolem.
"Copak bumbá moje kocourka?" řekl Arturo.
Nemohla se teď trhnout na záchod, aspoň ne před Larrym, který ji podezíral z nekalostí. Všimla si Annie, která ji pozorovala. Pomyslela si, že jsou obě ze hry.
"Larry ví, co piju," řekla.
"Rum s kolou pro dámu," řekl Larry. "Noc je ještě mladá. A co ty, amigo?"
"Skotskou v ledu," řekl Arturo. "Dvojakou."
Larry začal nalívat.
"Tak jak si ceníš, mamino?" zeptal se Arturo.
"Co tě zajímá?"
"Tvoje sladký pysky," řekl a položil ji ukazováček na rty.
"To je za dvacet," řekla.
Musí se bavit o cenách pro případ, že Larry poslouchá. A on přirozeně poslouchá.
"Máš nějakou komůrku, mamino?"
"Kolem je spousta pokojů k pronajmutí."
Až potud by všechno klapalo. Jenže Larry je stále nablízku.
"Kolik já platím za komůrku?" zeptal se Arturo.
"Pět.."
Larry zdvihl obočí. Věděl, že holky za pokoj platí obvykle samy, ale myslel si, že Linda toho Španěláčka bere na hůl. Třeba vážně do rána vydělá těch šest kilo, kdo ví?
"Muy bien, muchacha," řekl Arturo.
"Rum s kolou, skotská s ledem a plátkem citronu," řekl Larry a přistrčil jim nápoje. "Šest dolarů, to je zadarmo."
Arturo položil na pult desetidolarovou bankovku. Larry se vydal k pokladně na druhém konci baru. Jakmile byl z doslechu, Arturo zašeptal dokonalou angličtinou: "Jsem tu služebně, hraj se mnou."
Eileen vykulila oči.
Annie na druhém konci baru znovu krátce přikývla. Larry s cinknutím otevřel pokladnu, vytáhl zásuvku, vyndal čtyři jednodolarovky, zásuvku znovu zavřel a vracel se k Eileen s Arturem, kteří už upíjeli ze svých sklenic. Arturo měl ruku na jejím koleně a civěl na její blůzku.
"Víš přece, že pracuju, Artie, a tak bych radši začala hned, pokud ti to nevadí."
"To nic nevadí, mamino," řekl. "Chlastání si můžeme sebrat spolu."
"Ale ne v mých skleničkách," řekl Larry a okamžitě začal přelévat nápoje do plastikových pohárků.
Eileen už byla na nohách. Obrátila se ještě k Larrymu.
"To jsi rád, žes tu sázku nevzal, co?"
Larry pokrčil rameny.
Díval se, jak berou pohárky a odcházejí z baru. Říkal si, že by si dal taky říct. Když vycházeli ze dveří, málem se srazili s mužem, který se právě chystal vejít.
"Promiňte, prosím," řekl a ustoupil stranou, aby mohli projít.
Larry si byl jist, že toho chlapíka už viděl. Měřil kolem sto devadesáti centimetrů, měl široká ramena a mohutný hrudník, silná zápěstí, velké ruce. Měl na sobě džíny, plátěnky, světle hnědou čepičku a žlutý rolák, který splýval s barvou jeho vlasů. Vypadal jako trénovaná těžká váha.
"Neodcházíte ještě, že?" zeptal se Eileen.
Proklouzla kolem něho bez povšimnutí.
Srdce se jí však náhle rozbušilo.

Annie seděla u baru v úzké černé minisukni, těsné červené halence, která zdůrazňovala její okrouhlá prsa, v značkových botách z černé kůže, obličej těžce zmalovaný, krvavé rty, černě obtažené oči, víčka v barvě halenky. Vypadala opravdověji než skutečné štětky v baru.
Skvěle, pomyslela si, už je tady.
Potřebujeme jen malou pomoc osudu.
Eileen vycházela, když on přicházel.
Eileen láduje zásobníky, já mám v kabelce svou osmatřicítku. Skvěle.
Eileen je volavka, já její stín.
A on přichází.

Skvěle.
Pokud je to on.
Skutečně vypadal tak, jak ho popisovali Alvarez s Shanahanem. Neměl sice brýle, ale konstituci měl stejnou.
Stál u vchodu a rozhlížel se. Chladně, sebevědomě, připraven postavit se kterémukoliv muži v baru a zamést s ním podlahu. Tenhle samec se nemusí bát ničeho. Krásný jako ďábel chladně přehlíží místo, hodnotí dívky, pak jde k baru kolem pokladny, kolem ní...
"Ahoj," řekl. "Můžu ti dělat společnost?"
"Danny Ortiz," řekl Arturo na ulici. "Detektiv druhé třídy, oddělení narkotik. Volal mi Lou..."
Lou, pomyslela si Eileen. Ne ten přátelský běloch, který udělal z Sheryl prostitutku. Pokud je její pravé jméno. V románech má každý jiné jméno, aby se postavy daly odlišit. Ve skutečnosti by Lou mohl být zároveň pasák i detektiv, Lou Alvarez ze Sedmdesátého druhého.
"...povídal, že se mám podívat do Larryho baru, jestli jeho volavka nepotřebuje nějakou pomoc. Popsal mi vás i Rawlesovou, tak jsem si k ní sedl a trochu pohovořil, říkala, že kořeni na vás dorážejí jak kobylky. Zblbnut jsem něco?"
Tak tedy Lou Alvarez zavolal svého kamaráda Dannyho Ortize z narkotik, řekl mu, aby běžel do baru, přilepil se na volavku a vytáhl ji z putyky, aby udržel jejž věrohodnost.
"Zachránil jste mi život," řekla Eileen.
To je trochu přehnané, ale přinejmenším zachránil její inkognito.
"Chcete se pomazlit nebo tak?" řekl Ortiz. "Aby nám ubíhal čas?"
"To je nejlepší nabídka dnešního večera," řekla. "Ale musím se tam vrátit."
Ortiz se na ni podíval.
"Právě tam přišel náš člověk," řekla.

Jeho rozměry byly hrozivé. Zaplnil barovou stoličku, zaplnil bar, zdálo se, že zaplní celou místnost. Annie na vedlejší stoličce byla zděšená. Jestli je to on...
"Tak jak se jmenuješ?" zeptala se.
"A jak ty?"
"Jenny," řekla.
"To bych se divil."
Hluboký hlas hřmotně rezonoval v mohutném hrudníku.
"No dobrá," řekla, "moje pravé jméno je Antoinette Le Fevrierová, ale kdo by to věřil prostitutce?"
"Ty jsi vážně šlechtična?" zeptal se.
Bezbarvý hlas. Znuděný přístup. I při rozhovoru s ní hodnotí v zrcadle další holky v baru.
"Ne, jsem slavná neurochiruržka," usmála se Annie.
On se neusmál. Natočil se k ní. Ocelově šedé oči. Po zádech jí přeběhl mráz. Kde byl sakra Shanahan?
"Pořád jsi mi neřekl, jak se jmenuješ."
"Howie."
Jméno zaznělo tak solidně, že mohlo být pravé.
"Howie... a dál?"
"Howie stačí," řekl a položil ruce na bar.
Nikde žádné tetování. Byl to on, nebo ne?
"Takže ty máš v pracovní náplni milovat se s cizími chlapy, co?" řekl. "Za peníze."
Nechtěla by, aby ji tenhle chlap vytáhl ven. Má pouhou osmatřicítku a Shanahan není v dohledu.
"To je moje práce. Máš zájem?"
"Nejsi můj typ," řekl.
"Ne? A jaký je tvůj typ?" zeptala se.
Musí udržet konverzaci. Musí udržet jeho zájem, než se vrátí Eileen. A jestli se Eileen nevrátí brzy, musí ho přemluvit, aby vzal ven ji a nechat ho zaútočit. Jestli je Shanahan někde nablízku, sleduje je obě.
"Mám radši mladší," řekl. "A svěžejší."
"K dostání je to, co vidíš."
"Vypadáš příliš opotřebovaně."
"Hmm," řekla, "málem starožitně."
Jedné z těch zavražděných bylo šestnáct. Těm druhým něco přes dvacet. Musíš ho tu udržet. Nenech ho odejít za nějakou mladší holkou, nebo spolu zmizí a on si dneska připíše další bod.
"Co na to můžu říct?" pokračovala. "Nejsem zajíček, ale na stařenku jsem velice dobrá."
Znovu se natočil, aby se mohl podívat. Ani náznak úsměvu.
Kristepane, ten je chladný.
"Vážně?" řekl.
"Vážně."
Vyzývavý pohled. Olízla si rty. Ale v kabelce má jen osmatřicitku. Nikoho, kdo by ji kryl. Shanahan je bůhvíkde. Ortiz je na cestě domů, když posloužil Eileen.
"Deset dlaňová," řekla. "Co ty na to? Dvacet kouřová, třicet vstupenka do Zakázaného města."
"Ale jdi," řekl. "Ty si vážně zkušená profesionálka, co?"
"Přesně tak," řekla. "Tak co bude?"
"Ne, jsi moc opotřebovaná," řekl.

Pohled do zrcadla. Ta blondýna, která před tím mluvila s Eileen, už je zase zpátky. A s ní i ta načesaná bruneta. Obě mladé a čilé. Jeho oči si je měřily.
Drž se mě, hochu, pomyslela si. Tam, kde jsem já, se něco děje.
"Jsi policajtka?" zeptal se, aniž se na ni podíval.
Čtenář myšlenek, napadlo ji.
"Jasně," řekla. "Ty jsi taky policajt?"
"Bývalý," řekl.
A sakra, pomyslela si. Odpadlík. Nebo nespokojenec.
"Vždycky poznám policajta," řekl.
"Chceš vidět mou placku?" řekla
Toho slova použila záměrně. Policajti tomu říkají odznak.
"Jsi z mravnostní?" zeptal se.
"To si piš," řekla. "Sama jsem celá mravná."
"Dělával jsem u mravnostní," řekl.
"Tak já jsem chytila poldu," zasmála se. "No, Howie, ale mně to stejně nevadí, minulost je minulost, loňské sněhy. Co kdybychom si tak trochu vyšli. Ukážu ti vážně něco, co..."
"Zmiz," řekl.
"Zmizíme spolu, Howie."
Položila mu ruku na stehno.
"Rozumíš anglicky?" řekl.
"Francouzsky taky," řekla. "Pojď, Howie, nech pracující holku trochu..."
"Zmiz!"
Tak tedy rozkaz.
V očích mu blýskalo, ruce měl zaklesnuté na barpultu.
"Jistě," řekla. "Uklidni se."
Zvedla se ze stoličky.
"Buď klidnej, jo?" řekla a odešla na druhý konec baru.
Nečekaně se ji zpotily dlaně.

Muž u baru vedle něho se chystal platit dvacetidolarovou bankovkou připravenou pod mističkou slaných buráků. Byl to velký, nevkusně oblečený Texasan, který vystavoval na odiv svůj prsten s růžovým diamantem, v košili stejně uřvané jako on sám, v černé úzké vázance se stříbrnou indiánskou sponou vyloženou tyrkysy. Pil martini a mluvil o sojových bobech. Říkal, že sojové boby jsou budoucností národa. V sojových bobech není žádný cholesterol.
"A co vy děláte?" zeptal se.
"Dělám v pojištění."
To nebylo daleko od pravdy. Od té doby, co Marie uzavřela tu pojistku...
"V tom je spousta peněz," řekl Texasan.
"To ano."
Při dvojité pojistce dospěla policie k částce dvě stě tisíc dolarů. To je víc peněz, než si člověk vydělá za osm let.
"Mimochodem, jmenuju se Abner Phipps," řekl Texasan a podával mu masitou ruku.
"Theo Hardeen," potřásl rukou.
"Těší mě, Theo. Zdržíte se dlouho?"
"Zítra odjíždím."
"Já tu musím trčet ještě celý příští týden," řekl Phipps. "Tohle město nenávidím, vážně. Někdo říká, že je tu pěkně, ale mně se nezdá, ani projít se po ulici nestojí za to. Viděl jste to dneska v televizi?"
"Co myslíte?"
Černý barman stál dva metry od nich, leštil sklenice a tiše poslouchal. Hodiny na zdi ukazovaly za deset minut jedenáct. Brzy skončí divadla a kina, chtěl být připraven na nával.
"Někdo rozřezal mrtvolu a ty kusy rozházel po celém městě," řekl Phipps a zavrtěl hlavou. "Dost na tom, že někoho zabije, to ho pak ještě musí rozřezávat na kusy? Proč myslíte, že to udělal, Theo?"
"To víte, Abnere, po světě se potuluje spousta všelijakých bláznů."
"Ve městě jsou přece dvě řeky, Theo. Proč prostě do jedné nehodil celou mrtvolu?"
Hlava tam je, pomyslel si. A ruce.
"Možná," řekl Phipps, "je přece jen lepší rozřezat mrtvolu na kusy, když se jí člověk chce zbavit. Kdyby ho někdo viděl, jak se s mrtvolou vláčí sem a tam, mohlo by to vzbudit podezření, dokonce i v tomhle městě. Zatímco když má jen ruku, hlavu, cokoliv, může to prostě hodit do popelnice nebo do kanálu a nikdo si ho nevšimne, nemám pravdu, Theo?"
"Proto to taky asi udělal."
"Kdo se dokáže vcítit do zločince?" řekl Phipps.
"Já tedy určitě ne. Dá mi dost práce prodávat pojistky."
"To si dokážu představit," řekl Phipps. "A víte proč? Nikomu se nelíbí pomyšlení, že jednou natáhne brka. A vy abyste ho přesvědčoval, jak si jeho žena bude užívat pojistky, až bude po něm. To on nechce slyšet. Chce si myslet, že bude žít věčně. Nezáleží na tom, jak je ten člověk uvážlivý, stejně mu nedělá dobře mluvit o výhodách smrti."
"To jste uhodil hřebík na hlavičku, Abnere. Může se umluvit, a v polovině už mě neposlouchají. Vysvětluje, vysvětluje, vysvětluje, a oni nevědí, o čem to sakra mluvím."

"Lidi už neumějí poslouchat," řekl Phipps.
"Nebo neposlouchají dost pozorně. Slyší jen to, co chtějí slyšet."
"To je jisté, Theo."
"Uvedu příklad," řekl a okamžitě si pomyslel, že tohle je příliš snadná kořist.
Na druhé straně mu může uštědřit cennou lekci. Obere v baru cizince, který nemá ponětí, kolik podvodníků je v tomhle městě na číhané. Naučí ho něco, co si s sebou může vzít do toho svého Zapadákova v Texasu.
Sáhl do kapsy a vytáhl deseticent a pěticent.
"Co to tu mám?" zeptal se.
"Patnáct centů," řekl Phipps.
"Výborně, otevřete ruku."
Phipps poslechl.
"Pokládám ten desetník a pětník na vaši dlaň."
"Jasně, Theo, vidím."
"A už se jich ani nedotknu, jsou ve vaší ruce, ano?"
"Mám je přímo na dlani, Theo."
"Sevřete je."
Phipps zaťal pěst. Barman zvědavě okouněl.
"Stále máte těch patnáct centů v pěsti, že?"
"Jsou tu," řekl Phipps.
"Desetník a pětník."
"Desetník a pětník, správně."
"Nedotkl jsem se jich od chvíle, co jste sevřel pěst, že?"
"Správně, nedotkl."
"Dobrá, vsadím se s vámi, že až otevřete ruku, jeden z nich nebude desetník."
"Ale jděte, Theo, vy chcete přijít o peníze."
"Ten člověk chce vážně přijít o peníze," řekl barman.
"Vsadím se s vámi o tu dvacku, co máte pod miskou s buráky, ano?"
"Přijímám," řekl Phipps.
"Dobrá, ukažte dlaň."
Phipps otevřel pěst. Na dlani měl stále patnáct centů. Deseticent a pěticent. Barman zakroutil hlavou.
"Prohrál jste," řekl Phipps.
"Nikoliv. Vyhrál jsem. Říkal jsem přece..."
"Sázka zněla, že jedna z těch mincí už nikdy nebude desetník."
"Ne, neposlouchal jste. Sázka zněla, že jedna z nich nebude desetník."
"To je to, co..."
"Jeden z nich taky není desetník. Jeden z nich je pětník."
Vytáhl dvacetidolarovku zpod misky.
"Těch patnáct centů si můžete nechat," řekl a s úsměvem vyšel z baru.
"Takový fígl je dobré znát, člověče."
Phipps stále civěl na patnáct centů ve své dlani.

Genero byl slavný.
A jako slavný muž poznával, že musí odpovídat na spoustu otázek. Zvlášť když zastřelil čtyři nezletilce. Právě na něho se svými otázkami čekali dva lidé. Jeden z nich byl zvláštní zpravodaj Šestého televizního kanálu. Druhý byl službu konající kapitán Vince Annunziato, který zaskakoval za kapitána Fricka z Osmdesátého sedmého. Reportéra zajímala jen senzační historka pro zpravodajskou relaci. Annunziata zajímala jen ochrana policejních zájmů. Tiše a chmurně tu postával, zatímco reportér natáčel své interview v přesvědčení, že nejjistější způsob, jak naházet špínu na policajty, je tvářit se tajemně.
"Hlásí se Mick Stapleton," řekl reportér, "natáčíme na Severní jedenácté ulici tady v lsole. Hovořím s detektivem třetí třídy Richardem Generem, který před necelou třičtvrtěhodinou postřílel čtyři mladíky. Údajně založili oheň v obytné budově, před níž stojím."
Annunziato zachytil slovo ‚údajné´. Budou si muset krýt záda, aby z toho neudělali další newyorský Goetzův případ. Chlápek s ruční kamerou snímá Stapletona, další si hraje se zvukovou aparaturou, třetí to nasvěcuje, člověk by si myslel, že tu natáčí Spielberg film, a ne televizní štáb dvouminutový šot. Za policejními zátarasy se tísní davy. Sanitky se čtyřmi puberťáky už odjely. Annunziato byl rád, že nebyli černí.
"Detektive Genero, můžete nám říct, co se tu stalo?" zeptal se Stapleton.
Genero zamžoural do světel a všiml si červeného světýlka na kameře.
"Normálně jsem projížděl rajonem," řekl. "Je Halloween a poručík vyčlenil zvláštní muže, aby se vypořádali s potížemi, které by v revíru mohly nastat."
Až potud to bylo dobré, pomyslel si Annunziato. Starostlivost velitele o obyvatelstvo.
"Takže jste míjel tuto budovu..."
"Ano, a viděl jsem pachatele, jak běží dovnitř s nějakými předměty."
"S jakými předměty?"
Opatrně, myslel si Annunziato.

"Ukázalo se, že to byly zápalné bomby," řekl Genero.
"Ale to jste ještě nevěděl, že?"
"Viděl jsem jen, že banda potulných puberťáků běží do domu!"
"A to se vám zdálo podezřelé."
"Ano."
"Natolik podezřelé, abyste vytáhl pistoli a...?"
"Pistoli jsem nevytáhl," dokud v budově nevypukl oheň."
Dobře, myslel si Annunziato. Když dochází k zločinu, je to důvod vytáhnout bouchačku.
"Když jste ale ty mládence uviděl poprvé, nevěděl jste, že mají zápalné bomby, že?"
"To jsem zjistil, když vevnitř vyšlehly plameny a oni utíkali ven."
"Co jste udělal potom?"
"Vytáhl jsem služební pistoli, prohlásil se jako policista a vyzval je, aby zastali stát."
"A zastavili se?"
"Ne. Hodili po mně jednu zápalnou bombu."
"A v té chvíli jste začal střílet?"
"Ano. Když neuposlechli výzvy a šli po mně."
Skvěle, říkal si Annunziato. Stále se držel předepsaného služebního postupu. Střelná zbraň jako nástroj sebeobrany, nikoliv při zatýkání.
".Říkáte, že po vás šli..."
"Napadli mě. Srazili mě k zemi a kopali."
"Byli ozbrojeni?"
Opatrně, myslel si Annunziato.
"Kromě zápalných bomb jsem žádné zbraně neviděl. Ale pravé spáchali zločin a napadli mě."
"Tak jste je zastřelil."
"Až jako poslední možnost."
Výtečně, jásal Annunziato.
"Děkuji vám, detektive Genero. Slyšeli jste reportáž Micka Stapletona z Jedenácté ulice pro zpravodajství Šestého televizního kanálu."
Stapleton si přejel hranou ruky po krku, aby kameraman přestal snímat.
"Díky, bylo to fantastické," řekl Generoví a odspěchal k televizní dodávce.
Annunziato přišel k Generovi, který byl zřejmě překvapen, že to tak brzy skončilo.
"Kapitán Annunziato," řekl. "Mám službu."
"Ano, pane," řekl Genero.
"Počínal jste si dobře," řekl Annunziato.
"Děkuji, pane."
"Teď byste měl zavolat domů a říct jim, že vás stahujeme z ulice."
"Nerozumím."
"Chceme vám ve městě položit pár otázek. Musíme mít jistotu, že známe všechna fakta, než na nás vyběhnou drazí pozůstalí."
"Ano, pane," řekl Genero.
Říkal si, že ten šot poběží ve čtvrt na dvanáct, a on bude celou noc odpovídat na nějaké otázky.

Vlak uháněl nocí a nechával za sebou továrny na druhé straně řeky. Vjížděl do zelené, již problikávala světla domků, jako by byly vánoce, a ne Halloween.
O vánocích už si budou pěkně hovět někde v Indii.
V Indii se dá žít za deset centů denně - no, to je možná přehnané. Ale můžete si najmout luxusní vilu se vším personálem, který potřebujete, a královsky si žít z úroků, které vynese těch dvě stě tisíc. Nová jména i životy pro oba. Už nikdy živoření za těch pár šlupek, které Frank ročně vydělával. Těžce povzdychla.
Jakmile přijede domů, bude muset zavolat jeho matce, pak jeho sestře, a pak asi taky několika přátelům z branže. Bude se muset znovu spojit s tím detektivem, zjistit, kdy si může vyžádat tělo, zařídit nějaký ten pohřeb, rakev musí zůstat zavřená, pochopitelně. Pomyslela si, že to už velice brzo bude mít všechno za sebou. Dnes je pátek - nevěděla, jestli se pitvy provádějí i o víkendu - do pondělka se to zřejmě nepohne. Snad by mohla tělo dostat v úterý, ale nejdřív ze všeho by asi ráno měla zavolat funebráky, aby měla jistotu, že to zvládnou. Myslela na ten den v pohřebním ústavu - spíš asi dva dny - pohřbí ho ve čtvrtek dopoledne. Bude musel najít hřbitov, kde mají volné hroby, snad o něčem budou vědět v pohřebním ústavu. Bude taky muset nechat vytesat do náhrobku - ZDE LEŽÍ FRANK SEBASTIANI - ODPOČÍVEJ V POKOJI - ale to může počkat, náhrobek nespěchá.
Příští pátek zavolá do pojišťovny. Řekne jim, že její manžel byl zavražděn. Uplatní svůj nárok.
Nepočítala s žádnými potížemi. U takového senzačního případu? Už to bylo v televizi a v jedněch ranních novinách, které si koupila na nádraží. KOUZELNÍK ZAVRAŽDĚN, hlásal titulek. Největší titulek, jaký si Sebastianiho kdy všiml. Na to musí člověk umřít.
Dvě stě tisíc dolarů, říkala si.
Uložit je na deset procent, tak vynesou dvacet tisíc ročně, to je víc než dost, aby si mohli žít jako král s královnou. Nebo spíš maharádža s maharání. Každý den na pláži, někdo jim uklidí a uvaří, sluha jim nablýská auto a nakoupí, a ona si pořídí tucet sárí, naučí se do nich balit, možná si nechá dát do nosu malý diamant. I osmiprocentní úrok by vynesl

šestnáct tisíc ročně. To je víc než dost.
A museli pro to udělat jen to, že ho zabili. Vlak duněl nocí a ukolébával ji k spánku.

Oslovil Eileen, hned jak dosedla k jednomu stolku.
"Zdravíčko," řekl. "Pamatujete si na mě?"
Bez brýlí, bez tetování, ale jinak to byl jejich člověk. V brýlích mohl mít obyčejná skla. Tetování mohl být obtisk. Srdce jí divoce bušilo. Až do této chvíle si neuvědomila, jak moc se opravdu bojí. Jsi přece policajtka, říkala si. Jsem? divila se.
"Promiňte," řekla, "už jsme se setkali?"
"Můžu se posadit?"
Zdvořilá a spořádaná štětka.
Přehodila si radši nohu přes nohu, aby předvedla funkci rozparku.
"Jmenuju se Linda," řekla. "Hledáte rozptýlení?"
"Podle toho, čemu říkáte rozptýlení."
"To záleží úplně na vás."
"Všiml jsem si vás, když jsem vcházel," řekl. "Odcházela jste s takovým malým Portorikáncem."
"Jste velice všímavý."
"Jak bych si mohl nevšimnout tak krásné ženy?"
"Jak se jmenujete?" zeptala se.
"Howie."
"A dál?"
"Howie zvládne skoro všechno sám."
Vtipálek. Shanahan to říkal. Všem jim vyprávěl vtipy. Komik s nožem na štaci.
"Tak co tě zajímá, Howie?"
"Chci si povídat."
"Cukrárna je otevřená," řekla. "Chceš znát ceny zboží?"
"Teď zrovna ne."
"Řekni si, až budeš chtít, Howie."
Položil ruce na stolek. Zahleděl se jí do očí.
"Jak dlouho šlapeš, Lindo ?"
"Dneska poprvé," řekla. "Ve skutečnosti jsem ještě panna."
Kamenná tvář. Ani náznak úsměvu. To je ale komik. Sedí si tu s tlapami na stolku a kouká jí do očí.
"Kolik je ti let?"
"Ženy by ses nikdy na věk ptát neměl, Howie."
"Něco po třicítce, ne?"
"Kdo ví," zamrkala.
"Jak se jmenuješ doopravdy?"
"Jak ty?"
"Už jsem to říkal. Howie."
"Ale neřekl jsi, jak dál."
"Howie Cantrell," řekl.
"Eileen Burkeová."
Jméno mu nic neřekne. Jestli to byl jejich člověk, tak se brzy dozví, kdo je Eileen Burkeová. Jestli se chystá k akci, její jméno pro něho nic neznamená.
"Proč si říkáš Linda?" zeptal se.
"Nesnáším jméno Eileen," řekla.
Ve skutečnosti však byla přesvědčena, že jméno Eileen jí dokonale sedí.
"Linda zní přitažlivěji."
"Nepotřebuješ si přidávat na přitažlivosti jménem," řekl. "Sama o sobě jsi dostatečně přitažlivá. Můžu ti říkat Eileen?"
"Můžeš mi klidně říkat Lassie, když ti to bude vyhovovat."
Stále ta kamenná tvář. Naprostý nedostatek smyslu pro humor. Kde je ten šprýmař? Klidné, ocelově šedé oči jsou bezvýrazné. Mohou to být oči trojnásobného vraha?
"Odkud jsi, Howie?"
"Tady se ptám já," řekl.
"Teď jsi promluvil jako policajt."
"Kdysi jsem býval."
Kecáš, pomyslela si.
"Vážně?" řekla. "Kde?"
"Ve Filadelfii. Vidíš tu holku u baru?"
"Kterou?" zeptala se Eileen.
"V té černé sukni. Krátké tmavé vlasy."
Mluvil o Annie.
"Co je s ní?"
"Myslím, že je to policajtka," řekl.

Eileen se rozesmála.
"Jenny? To si děláš legraci."
"Ty ji znáš?"
"Ta šlape od třinácti. Jenny a policajtka. Počkej, až jí to řeknu."
"Už jsem jí to řekl."
"Příteli, dovol, abych ti pověděla o děvkách a policajtech, chceš?"
"Vím všechno o děvkách a policajtech."
"Pravda, sám jsi policajt."
"Bývalý," řekl. "Ale policajta vždycky poznám."
"Jak myslíš. Jenny je policajtka, ty jsi policajt, já jsem policajtka, když je člověk zamilovaný, všichni kolem jsou policajti."
"Ty mi nevěříš, že jsem byl policajt, že ne?"
"Howie, budu věřit všemu, co mi nakukáš. Když mi řekneš, že jsi byl presbyteriánský duchovní, uvěřím ti. Kosmonaut, špion..."
"Dělal jsem u mravnostní policie ve Filadelfii."
"A co? Nelíbila se ti práce?"
"Byla to dobrá práce."
"Tak proč jsi u ni nezůstal?"
"Vyhodili mě."
"Proč?"
"Kdo ví?" pokrčil rameny.
"Ale bez práce jsi nedokázal žít, co?"
"Co tím myslíš?"
"Jsi přece tady, Howie."
"Mysli si, že jsem šel kolem."
"Už jsi tu někdy byl?"
První cílená otázka, kterou mu položila.
"Párkrát."
"Takže se ti tu líbí, co?"
"Celkem ano."
"No tak, Howie, řekni mi pravdu," dráždila ho. "Nejvíc se ti líbí zdejší holky, ne?"
"Nejsou špatné. Některé."
"Které ."
"Některé. Spousta těch dívek to dělá proti své vůli, víš?"
"No jistě."
"Byly k tomu přinuceny."
"Vážně jsi byl u mravnostní policie, Howie?"
"Ano."
"Vždyť mluvíš skoro lidsky."
"Ale mám pravdu. Spousta těch dívek by odešla, kdyby věděla jak."
"Prozraď mi tajemství, Howie. Jak se z toho mám dostat?"
"Jsou způsoby."
Od baru k nim přišel velký šlachovitý chlapík. Muselo mu být dost přes padesát, podmračený pohled, námořnický krok. Měl džíny a bílé tenisky, modré tričko, přes které mu visel zlatý křížek na řetízku, džínovou bundu s kovovými knoflíky. Pravá ruka v sádře visela v úvazu. Huňaté šedé obočí, nad přivřeným pravým okem proťaté jizvou po noži. Hnědé oči. Několikrát přeražený široký nos. Tmavomodrá pletená čepice posunutá do týlu. Šedý pramen vlasů padající do čela. Přitáhl si židli, posadil se a řekl:
"Vodprejskni, Velebníčku."
Howie si ho změřil.
"Vypadni, chci si popovídat s dámou."
"Hej, pane," řekla Eileen, "my zrovna . : ."
"Slyšel jsi, Velebníčku? Padej!"
Howie odstrčil židli. Hněvivě se podíval na chlapa se zlomenou rukou, a pak vyšel z baru na ulici. Annie okamžitě vstala a vyběhla za ním.
"To vám pěkně děkuju," řekla Eileen. "Připravil jste mě..."
"Shanahan," sykl.
Zahleděla se na něj.
"Dejte mi ruku na koleno a buďte milá."

Liliputáni přišli za minutu jedenáct. Pistolník Zuckerman se zrovna chystal zavřít.
Vpadli dovnitř s pokřikem ‚Podaruješ nebo zalituješ!´
Alice okamžitě začala střílet.
("My jsme nesli veškeré riziko," řekla později při výslechu. "Nezáleželo na tom, co říkal Quentin. Kdyby v nás někdo poznal liliputány, byl s námi konec. Bylo lepší je zabíjet. A taky pohodlnější.")

Zuckerman neměl střílet.
Padl první salvou.
Meyer s Carellou se vyřítili ze skladu v okamžiku, kdy uslyšeli zvonek nade dveřmi. Když odhrnuli závěs, oddělující prodejní prostory od skladu, byl už Zuckerman mrtvý.
Blondýna v dodávce před obchodem začala troubit.
"Policie!" zařval Meyer.
Alice znovu zahájila palbu.
Tohle nebyla hra na četníky a zloděje, to byla skutečnost. Ani jeden z detektivů se nedostal ke střelbě.
Meyer padl k zemi s jednou kulkou v paži a druhou v rameni.
Carella se zhroutil s průstřelem hrudníku.
Žádné triky.
Skutečná krev.
Skutečná bolest.
Tři liliputáni vyběhli z obchodu, aniž jen pohlédli na pokladnu. Alice nezabila dva ležící policajty a vyběhla za ostatními jen proto, že tam mohlo být policajtů víc.
To vyšlo najevo při výslechu deset minut po druhé hodině ranní na svátek Všech svatých.

(9)
Čím déle se Parker představoval jako falešný policajt, tím více se jím ve skutečnosti cítil. Všichni na tom večírku mu říkali, že by mohl kdekoliv ve městě dělat detektiva. Všichni mu říkali, že jeho odznak a jeho pistole, osmatřicítka Smith & Wesson Detective Special, vypadají velmi opravdově. Jedna žena - prudce elegantní bruneta oděná jako lasvegaská prodavačka cigaret do zvonové sukně a tenounké blůzky, na nohou černé boty s vysokými podpatky a hedvábné punčochy se švy si chtěla pistoli podržet, ale on ji poučil, že policajti nedovolují paďourům manipulovat s nebezpečnými zbraněmi. Úmyslné použil výrazu z policejní hantýrky, označujícího řádné občany. V tamto městě byl paďour ten, kdo byl okraden nějakým zlodějem. V některých městech se těmto obětem říkalo civilisté. Ve všech městech platila, že zloděj je ten, kdo není policajt, paďour nebo civilista. Pro policajty v tamhle městě byla většina zlodějů ‚sprostí zlodějové´.
Homosexuál v blonďaté paruce, dlouhém purpurovém plášti a barevně sladěných ametystových náušnicích se ohradil proti použití termínu paďouři pro označení řádných občanů. Homosexuál, který prohlašoval, že je oblečen jako Marilyn Monroeová, řekl Parkerovi, že všichni hošani, které zná, jsou též řádní občané. Parker se omluvil za užití výrazu z policejní terminologie. "Jenže pochopte," řekl, "já nejsem pravý policajt." A přece se tak cítil. Kam jeho paměť sahala, poprvé se cítil jako bona fide detektiv v tam nejlepším policejním sboru na světě.
Bylo to zvláštní.
Ještě podivuhodnější však bylo, že se tak výtečně bavil. Velkou zásluhu na tom měla Peaches Muldoonová.
Byla duší večírku, její nevázanost a vitalita částečně přešly na Parkera. Vyprávěla všude historky o tom, jak vyrůstala na nájemní farmě v Tennessee. Říkala, že incest byl na farmě běžnou záležitostí. První sexuální zkušenost jí umožnil vlastní otec. Její bratr udělal první sexuální zkušenost, pokud nepočítá ovci, s kterou zrovna chodil, právě se svou sestrou Peaches Muldoonovou. Bylo to jednoho deštivého odpoledne, když zůstali sami doma. Bratra prý měla radši než otce. Všichni se smáli. Měli za to, že si vymýšlí. Jen Parker věděl, že její historky jsou pravdivé. Už před deseti lety mu prozradila, že její syn, který zabíjel kněze, byl synem jejího bratra.
Historky, které vyprávěla Peaches, povzbudily Parkera k vyprávění vlastních příběhů. Všichni byli přesvědčeni, že si je vymýšlí po vzoru předešlých historek z farmy, která byla jako vystřižená z Tabákové cesty. Vyprávěl jim historku o ženě, která svému manželovi ořízla penis břitvou.
"Použiju radši slova pták, protože bych se nerad dotkl někoho z přítomných, kdo by mohl být členem výboru bdělosti Meesovy komise."
Všichni se smáli jak historce, tak poznámce o Meesově komisi. Někdo vyslovil nahlas myšlenku, jestli generální prokurátor považoval za pornografii, že nepovolený prodej zbraní Íránu přinesl peníze do tajných fondů nikaragujských povstalců.
To už bylo poněkud mimo Parkerovy intelektuální obzory. Přesto se smál.
Pornografie byla něco, s čím se denně setkával. Byl přesvědčen, že do této oblasti by paďouři neměli strkat nos. Tečka. Složité ilegální obchody se zbraněmi byly něco jiného, o těch nikdy nepřemýšlel, pokud se bezprostředně nedotýkaly jeho práce. Když jste dnem i nocí ve styku se sprostými zloději, zjistíte, že nejsou jen v ulicích, ale i na nejvyšších vládních místech. To si však nechal pro sebe, protože se bavil příliš dobře na to, aby tu vážně filozofoval o příčině a následku. Vlastně o tom ani vědomě neuvažoval jako o příčině a následku. Věděl ovšem, že když je kupříkladu špičkový atlet prezentován veřejnosti jako kokainista, řekne si pár dětí, které si hrají s míčem na školním hřišti: ‚Sakra, tohle svinstvo musím taky vyzkoušet´. Také věděl, že když nějaký vysoce postavený vládní činitel poruší zákon, každý pouliční prodavač drog se hájí: ‚Vidíte? Všichni porušujou zákon´. Příčina a následek. Parkerovi to jen ztěžovalo práci. Proto se taky asi nikdy moc nepředřel. I když dneska večer, kdy si na práci hrál, měl pocit, že se dře víc, než dlouhá léta před tím.
Bylo to skutečně velice zvláštní.
Každému říkal, že jednou napíše podle svých zkušeností knížku.
"Jo tak!" vykřikl někdo. "Vy jste spisovatel!"
"Ne, kdepak, já jsem policajt," protestoval.
"Jak to, že teda chcete být spisovatelem?" řekl někdo jiný.

"Protože nemám žaludek na to být zlodějem," odpověděl Parker a všichni se znovu zasmáli.
Nikdy nevěděl, že je tak vtipný.
Chvíli po jedenácté Peaches navrhla, aby se přesunuli na jiný večírek.
Tak se stalo, že se Parker seznámil s řidičkou dodávky a jednou liliputánkou z party, která přepadávala obchody s lihovinami.

Bylo víc věcí, které Browna zarážely v Sebastianiho případu. Nejdůležitější byly ruce a hlava. Stále přemýšlel o tom, proč se ještě neobjevily. Nešlo mu z hlavy, kam je mohl Jimmy Brayne ulít.
Přemýšlel také o tom, kde je Jimmy Brayne právě teď. Policajti z Dvacátého třetího, kteří prošmejdili celé město, našli modrý citation na parkovišti A&P poblíž řeky Dix. Technici oblézali vůz jako mravenci, snímali skryté otisky, zkoumali skvrny, luxovali, aby získali vlasy a vlákna. Všechno, co našli, zabalili a poslali do laboratoře, kde se to porovnávalo se vzorky z druhého vozu. Brown si nedělal valné naděje, že by dostali výsledky laboratorních zkoušek dřív než v pondělí. Oba vozy byly prázdné, takže Brayne zůstal nepojízdný. Naposledy se pohyboval v Dvacátém třetím revíru, kde zanechal citation, tedy v jižní části města. Zašil se snad někde v tomhle revíru? Odjel snad taxíkem někam na východ, západ nebo na sever, do nějakého hotelu v jiném městě? Nebo nesedí už v letadle, v autobusu nebo ve vlaku a nemíří do neznáma?
To byly úvahy, které zaměstnávaly Browna.
Přemýšlel také o tom, proč Brayne zabil svého mistra a zaměstnavatele.
"Myslíš, že to udělali?" zeptal se Hawese.
"Kdo?"
"Brayne s tou ženskou."
"S Marií?"
Tahle možnost nikdy Hawesovi nepřišla na mysl. Vypadala tak opravdově zkroušená zmizením a smrtí svého manžela. Ale když se o tom teď Brown zmínil...
"Víš, snažím se najít nějaký motiv," řekl Brown.
"Ten chlápek mohl zešílet, ne? Rozházel rekvizity po ulici a odjel v citationu..."
"Mně to taky nejde do hlavy," řekl Brown. "Zkusme si udělat harmonogram. Do města přijíždějí společně, Brayne v dodávce, Marie se svým manželem v citationu..."
"Ke škole se dostávají asi ve čtvrt na čtyři."
"Vykládají oba vozy...
"Správně."
"A pak Brayne odjíždí bůhvíkam s tím, že se vrátí v pět, v půl šesté, aby to naložil."
"Hmm."
"Představení končí ve čtvrt na šest. Sebastiani se převléká do civilních šatů a vychází ven, aby naložil věci, zatímco Marie si svléká kostým. Před školu se dostává později, nachází všechny rekvizity rozházené po ulici a citation je pryč."
"Správně."
"Takže si musíme myslet, že Brayne zaparkoval vůz na Rachel Street, a to někdy mezi půl třetí a čtvrt na šest, vzal si taxík zpátky ke škole a mířenou ranou uspal Sebastianiho, který nakládal věci do vozu."
"Tak nějak to mohlo být," řekl Hawes.
"Pak rozřeže tělo - ale kam ho dá, Cottone? Krvavé skvrny jsou v kufru vozu, ale nikde jinde."
"Mohl to udělat někde jinde ve městě. Našel si zapadlou ulici nebo opuštěný dům..."
"No jo, v tomhle městě se to dá udělat. Takže rozřeže mrtvolu, naloží kusy do kufru a začne jo rozhazovat po městě. Když se zbaví posledního, nechá vůz na parkovišti A&P a zmizí."
"Jo."
"A kde máme motiv?"
"To nevím."
"Je to krásná ženská," řekl Brown.
Toho si Hawes všiml.
"Jestli si hráli s Braynem v tom bytě nad garáží na maminku a na tatínka..."
"Nemáš jediný důvod si tohle myslet, Artie."
"Stavím teorii, Cottone. Řekněme, že mezi nimi něco bylo. Mezi Braynem a tou ženskou."
"Tak dobrá."
"A mužíček jim na to přišel."
"To je jako ve filmu nebo v televizi."
"Takhle to chodí i v životě. Mužíček řekne Brayneovi, aby toho nechal, ale ten je rozmlsanej. Naporcuje mužíčka a se svou láskou zamíří k slunce západu."
"Až na to, že Brayne je jediný, kdo vlastně zmizel," řekl Hawes. "Ta žena je..."
"Myslíš, že už je doma?"
"Za pět minut čtvrt na dvanáct."
"Do Collinsworthu to má ještě asi půl hodiny," řekl Hawes. "Chytila vlak ve tři čtvrtě na jedenáct."
"Proč se tam nerozjedeme?" zeptal se Brown.
"K čemu?"
"Pošťourat se v tom bytě nad garáží, třeba bychom něco našli."
"Třeba co?"

"Třeba něco, co by nás dovedlo k Braynově hlavě. Nebo ještě líp, něco, co by ho spojovalo s tou ženskou."
"Na to bychom potřebovali povolení k prohlídce."
"To už není v okruhu pravomoci našich soudních orgánů," řekl Brown. "Čistě teoreticky: pokud je ta dáma čistá, nebude žádat povolení."
"Chceš jí nejdřív zavolat?"
"A proč?" řekl Brown. "Miluju překvápka."

Kling jim zamával na rozloučenou, když vycházeli ze služební místnosti. Podíval se na hodiny. Hrobníci tu budou během půl hodiny - O´Brien, Delgado, Fujiwara a Willis, noční směna od půlnoci do osmi. Nahustí do nich události dnešního odpoledne, vezme si jeden sedan a vzhůru do Calms Point. Do Zone vstoupí nenápadně, jako další kořen, který hledá trochu toho pátečního rozptýlení. Ale při tom nespustí oči z Eileen.
Byl přesvědčen, že v tomto bodě se šeredně mýlila.
Jeho přítomnost v Zone může jen posílit policejní řady. Celá akce byla plánovaná nakvap a personálně silně podceněná.
Byl to však on, kdo se tentokrát šeredně mýlil.
Seděli u stolu a špitali si. Jako holka s budoucím zákazníkem. Domlouvají si obchod, myslel si Larry. Toho chlápka s tou zlomenou rukou jsem tu nikdy neviděl. To bych rád věděl, kdo bude nahoře, až zalezou do kanafasu, s tou zavěšenou rukou bude trochu nemotorný. Nic jiného Larryho nenapadlo. V baru bylo stále rušno, musel nalívat.
"Howie Cantrell je jeho pravé jméno," šeptal Shanahan. "Dělával u mravnostní ve Filadelfii, to je všechno pravda. Zcvoknul se před šesti lety. Nejdříve bil kurvy na ulici, pak jim dělal kázání. Ne, že by filadelfské policii vadilo nějaké to ublížení na těle. U mravnostní se setkávají s horšími věcmi. Vůbec se jim ale nelíbilo, že mají ve sboru neuniformovaného duchovního. Poslali ho na psychiatrii a cvokaři usoudili, že se nachází ve značném stresu, způsobeném neustálým kontaktem s kněžkami lásky. Poslali ho do důchodu s plnou penzí. Nejdřív zamířil do Bostonu a pak sem, kde začal svou misi právě na Zone. Všichni mu říkají Velebníček. Vyhledává mladší holky, cituje jim Krista a snaží se je odvrátit od tohohle života. Občas si zavzpomíná na staré časy a nějakou si vezme do postele. Ale je neškodný. Od svého propuštění na nikoho nevztáhl ruku."
"Myslela jsem, že je to náš člověk," řekla Eileen.
"My zpočátku taky. Hned po první vraždě jsme ho odchytili a pořádně proprali, ale byl čistý jako slovo boží. Po té druhé jsme si s ním promluvili znovu a po té třetí zas. Vždycky měl alibi jako řemen. Měli jsme vás před ním varovat. Byla byste se vystříhala té pochopitelné chyby. Jak to jde jinak?"
"Málem jsem přišla o panenství, ale Alvarez mě zachránil."
"Koho poslal?"
"Nějakého Ortize z narkotik."
"Ten je dobrý. Vypadá na osmnáct, co? Je mu skoro třicet."
"Mohli jste mi říct, že mě takhle jistíte."
"Máme v zásobě spoustu triků," usmál se Shanahan.
"Usadíte se tady?" zeptala se Eileen.
"Ne. Budu venku. Dívat se a čekat."
"Kdo vám obarvil ty vlasy?"
"Chameleón," zakřenil se.
"Doufám, že tím okem něco vidíte."
"Vidím docela dobře."
"Taky doufám, že se náš člověk nebude chtít přetlačovat," podívala se na sádru.
K druhému konci baru zrovna přicházela Annie. Došla k Larrymu, položila na pult čtyři dolary a řekla:
"Tady máš svůj podíl, kamaráde."
"Díky, drahoušku," řekl. "Jsem ti velice zavázán."
Zastrčil bankovky do kapsičky u košile a spočítal si, že čtyři dolary představují dvacet procent z jejího posledního výdělku. Miluju poctivé kurvy, pomyslel si, ale okamžitě ho napadlo, jestli ho nevzala na hůl.
Annie došla ke stolku, kde seděla Eileen s Shanahanem.
"Tvůj plavovlasej přítel odjel domů," řekla. "Autobusem."
"To je v pořádku," řekla Eileen. "Čekám tu na pana Pravého."
Annie přikývla a odebrala se ke stolku na druhém konci baru.
Ve chvíli si k ní přisedl rozložitý černoch.
"Potřebuje pomoc," zašeptala Eileen.
"Vytáhněte ji ven," řekl Shanahan, vztyčil se a řekl tak, aby ho bylo slyšet po celém baru: "Uvidíme se venku, miláčku."
Eileen došla k Annie s černochem.
"Venku mě čeká v autě jednorukej bandita," řekla. "Chce dvojitou dlaňovou. Já budu řídit, on uprostřed, obě ho budem zpracovávat, než objedeme blok. Chceš si vydělat pár centů za desetiminutovou práci?"
"Centík k centíku," řekla Annie a okamžitě byla na nohách.
"Pospěš si, slyšíš?" řekl černoch.

"Vůbec se mi nelíbilo všechno to střílení," řekl Quentin Forbes uraženě.
Byl ještě v šatech, punčochách a nízkých střevících, v nichž řídil dodávku, ale dlouhovlasá světlá paruka visela na

příčkovém opěradle dřevěné židle.
"Neměla jsi žádný důvod k takovým násilnostem, Alice. Opakovaně jsem tě varoval..."
"Jenom jsem to jistila," pokrčila rameny.
"Jistili jsme to přece těmi převleky..."
"Převleky byly na hovno," řekla Alice.
Byla to krásná světlovláska dost přes třicet, modré oči, rty do srdíčka, dokonalé nohy a prsa, asi sto pětadvacet centimetrů, hezky rozložených dvaatřicet kilo. V cirkusu byla známá jako Malá Alice. To mělo úspěch zvlášť u homosexuálních mužů. Byla už převlečená z klaunského kostýmu, který měli při posledních dvou přepadeních. Měla tmavě zelené šaty a lodičky na vysokém podpatku. Forbesovi připadala divoce přitažlivá.
"Tys chtěl, aby si policajti mysleli, že přepadení obchodů spáchaly tři různé dětské gangy?" zeptala se.
"Chtěl jsem jen zmást policajty, to je všechno," řekl Forbes. "Jestli chceš vědět, co já si myslím, Alice, tak si myslím, že to tvoje střelecký řádní je přivede na nás, to si myslím..."
"Měli jsme je odprásknout," řekla "Kdybys nezačal troubit..."
"Troubil jsem, abych vás varoval. V momentě, kdy jsem je viděl vycházet zezadu..."
"Měli jsme je odprásknout," opakovala.
Z kabelky si vyndala rtěnku a přešla k nástěnnému zrcadlu.
"Účelem těch kostýmů," trval na svém Forbes, "bylo..."
"Účelem toho všeho bylo, aby sis mohl oblíct ty šaty," řekla Alice. "To se ti líbí."
"To jo," řekl Forbes. "Už přes měsíc jsem neměl punčocháče."
"Kecáš," řekla Corky.
Byla trochu vyšší než Alice a tím se hrubě odlišovala od své rasy, působila však křehčeji, drobněji, téměř orientálsky. Byla už také převlečená do civilních šatů, měla černou sukni a bílou hedvábnou halenku, růžový pletený svetr a značkové kožené lodičky na vysokém podpatku. Vypadala jako maličká Debbie Reynoldsová zamlada.
Dva muži, kteří se zúčastnili přepadení, seděli stále ještě v klaunském u stolu a počítali peníze.
"Tady je pět tisíc," řekl jeden.
Pištivý hlásek a soustředěné oči za brýlemi. Jmenoval se Willie. Na cirkusových plakátech byl uveden jako Vilíček Mžoural. Příští měsíc se chystal do Benátek na Floridu nacvičovat na nadcházející sezonu. Dnes večer se podílel na třídění a počítání peněz ze čtyř loupeží - vlastně ze tří, protože při té poslední něco dostali jen policajti. Celé to vymyslel Forbes. Ale Willieho přemluvila Corky, že prý to bude dobrá mimosezonní změna. Corky byla jeho manželka a Alice byla její nejlepší přítelkyně. Tato skutečnost Willieho znervózňovala. Alice byla jediná, kdo toho večera někoho zastřelil. Ostatní pálili nad hlavy majitelů, jak jim nařídil Forbes.
"Měli bychom si každý odpočítat svůj podíl," řekl Willie druhému muži u stolu.
Potily se mu ruce. Celá akce ho silně znervóznila. Byl přesvědčen o tom, že každou chvíli sem vpadne policie. A to všechno kvůli Alici. Ještě nikdy neslyšel o liliputánovi, který by seděl. Možná dokonce na elektrickém křesle. Nechtělo se mu být první v dějinách.
"Můžu se spolehnout, vy darebáci, že dostanu, co mi patří?" zeptal se Forbes.
"Můžeš nám pomoct s počítáním, když chceš," řekl od stolu druhý muž.
Byl starší než ostatní liliputáni, menší a křehčí než obě ženy. Jmenoval se Oliver. Cirkusové jméno Oliver Twist. Té přezdívce nikdy nerozuměl. Měl ryšavé vlasy a modré oči a programově byl svobodný. Byl to obrovský miláček žen. Dámy normálního vzrůstu byly celé pryč, když ho mohly popadnout a odnést si ho do postele. Byl pro ně příliš miloučký, než aby se to dalo vyjádřit slovy, a svým ztopořeným přirozeníčkem jim nemohl ublížit. Mohly ho pozřít, aniž by se zadusily. Být trpaslíkem mělo své výhody.
"Tady je dalších pět," řekl Willie a přistrčil hromádku Oliverovi, který je počítal se zručností hazardního hráče.
"Můj hrubý odhad je kolem čtyřiceti tisíc," řekl Forbes.
"To se mi zdá přehnané," řekla Alice.
Stála u zrcadla a malovala si rty. Měla je našpulené a vypadala jako hezká malá panenka. Forbes o ni usiloval celý rok, kdy hráli Zahradu v New Yorku. Chladně ho odmítala s odůvodněním, že by ji roztrhl vejpůl, ačkoliv Forbes věděl, že spí s polovinou Létajících Holanďanů. Corky ji soustředěně pozorovala, jako by doufala, že pochytí nějaké kosmetické triky.
"Dvanáct, třináct tisíc z každého obchodu," řekl Forbes, "tak nějak to vidím. Pětatřicet, čtyřicet tisíc dolarů."
"U té ženské nebylo žádných třináct tisíc," řekl Oliver.
Byl to on, kdo vybíral pokladnu, když Alice zastřelila tu paní ve třetím obchodě. Při akci neměli mluvit, ale tentokrát zaječel, "Drž to pořádně otevřený, Alice!" protože se jí třásly ruce a tím pádem i pytel, jako by v něm byl had, který se snaží dostat ven.
"Pamatujte si moje slova," řekl Forbes. "Čtyřicet."
"Tady je dalších pět," zapištěl Willie.
"To už je patnáct," počítal Forbes. "Na mý slova dojde."
Když všechno spočítali a utřídili, bylo to dvaatřicet tisíc dolarů.
"Co jsem říkala?" ozvala se Alice.
"Někdo musel zahrát malou domů," mrkl na ni Forbes.
"Tak kolik to dá?" zeptala se Corky. "Kolikrát je pět ve dvaatřiceti?"
"Kolem šedesáti tisíc na hlavu," řekl Oliver.
"To je tvoje zbožný přání," poznamenala Alice.
"Myslel jsem šest."

Willie už to složitě propočítával na útržku papíru.
"Šest čtyři," řekl.
"Za jednu noc to není špatné," liboval si Forbes,
"Měli jsme dodělat ty policajty," řekla Alice prázdně a otřela rtěnku kleenexem.
Willie se zachvěl. Pozoroval svou ženu. Ta se dívala na Alicina ústa s výrazem modloslužebného zbožnění. Willie se znovu zachvěl.
"A já teď udělám to," řekl Forbes, "že si svléknu tyhle šaty, vezmu si svoje vlastní a vyrazím na mejdan, Alice? Půjdeš se mnou?"
Prohlédla si ho, jako by ho viděla poprvé. Pak pokrčila rameny.
"Jasně. Proč ne?"

Jakmile přišla domů, zavolala tchyni. Padla na ni prázdnota domu.
"Máti," řekla. "tady je Marie."
Na lince do Atlanty to zapraskalo.
"Drahoušku," řekla tchyně, "to je strašlivé spojení. Nemůžeš zavolat, aby to prozvonili znovu?"
To je hrůza, pomyslela si. Volám jí, že Frank je mrtvý, a ona mě neslyší.
"Zkusím to," řekla a zavěsila.
Pak vytočila číslo centrály a požádala o nové spojení. Tchyně vzala telefon při druhém zazvonění.
"Jak mě slyšíš?" zeptala se Marie.
"Mnohem líp. Zrovna jsem ti chtěla zavolat, v tom něco musí být."
Susan Sebastianiová věřila v nadpřirozené síly. Kdykoliv ve svém domě pořádala seanci, vyvolávala Frankova otce, který byl už dvacet let mrtvý. Frankův otec byl také kouzelník.
"Co se děje?" řekla. "Měla jsem strašlivou předtuchu, že se něco stalo. Říkala jsem si, ‚Susan, radši zavolej, dětem´. Jste vpořádku?"
"No... ne," řekla Marie.
"Co se děje?" zeptala se Susan.
"Máti..."
Jak jí to má říct?
„Máti... mám moc špatné zprávy."
" Co se děje?"
"Frank..."
"Panebože, něco se mu stalo," vyhrkla Susan, "Já to věděla."
Na lince se rozhostilo ticho.
"Marie."
"Ano, máti?"
"Co se stalo? Řekni mi to."
"On je... on je mrtvý."
"Cože? Ach, můj bože, můj bože, ach dobrý bože," zavzlykala.
Marie vyčkávala.
"Máti?"
"Ano, jsem tu ."
"Promiň. Nechtěla jsem, abych to byla já, kdo ti to řekne."
"Kde jsi?"
"Doma."
"Hned k tobě jedu. Zavolám na letiště, jaké je... Co se mu stalo? Byla ho havárie?"
"Ne, máti. Zavraždili ho."
"Cože?"
"Někdo..."
"Co povídáš? Kdo? O čem to mluvíš? Zavraždili?"
"Ještě pořádně nic nevíme. Někdo..."
Nemohla se odhodlat sdělit jeho matce, že ho někdo rozřezal. To mohlo počkat.
"Někdo ho zabil," řekla. "Po dnešním odpoledním představení na jedné střední škole."
"Kdo to udělal?"
"Ještě nevíme. Policie si myslí, že to mohl být Jimmy."
"Jimmy? Jimmy Brayne? Kterého Frank učil?"
"Ano, máti."
"Tomu nevěřím. Jimmy?"
"Oni si to myslí."
"A kde je? Copak ho nevyslechli?"
"Pořád ho hledají, máti."
"Bože, to je strašné," řekla Susan a rozplakala se. "Proč by takovou věc dělal? Frank s ním jednal jako s bratrem."
"Oba jsme tak s ním jednali."
"Už jsi volala Dolores?"
"Ne, ty jsi první, komu..."

"Ta to nepřežije," řekla Susan. "Radši bych jí to měla říct sama."
"To po tobě nemůžu chtít."
"Je to moje dcera, řeknu jí to," vzlykala. "Řeknu jí, aby k tobě okamžitě zajela, že budeš potřebovat pomoc."
"Děkuju."
"Jak je to daleko od vás? Hodinu jízdy?"
"Maximálně."
"Řeknu jí, aby okamžitě jela. Jsi v pořádku?"
"Ne, máti." Hlas se jí zlomil. "Cítím se strašně."
"Já vím, já vím, miláčku, ale buď statečná. Přijedu co nejdřív. Mezitím už tam bude Dolores. Můjtybože, musím volat tolika lidem, příbuzným, přátelům... Kdy bude pohřeb? Budou to chtít vědět."
"Nejdřív se musí udělat pitva."
"Co tím chceš říct? To ho rozřežou?"
Na lince opět nastalo ticho.
"Tos jim přece nedovolila, ne?"
Teď byla příležitost povědět jí, že už byl rozřezaný. Marie jí však nevyužila.
"V případě vraždy se musí udělat pitva," řekla.
"Proč?"
"Nevím přesně, asi je na to zákon."
"To je ale zákon," řekla Susan.
Obě ženy ztichly.
Susan hluboce vzdychla.
"Tak dobrá," řekla. "Zavolám Dolores, zařídím to. Bude u tebe za chvíli, dáš se do pořádku?"
"Určitě."
Další odmlka.
"Vím, jak jsi ho milovala," řekla Susan.
"Ano, máti."
"Já vím, já vím."
Nový povzdech.
"Tak dobře, miláčku, promluvíme si později. Zkusím chytit nějaké noční letadlo. Nebudeš sama, Marie. Dolores je za chvíli u tebe a já tam budu taky brzo."
"Děkuju, máti."
"Teď už musím jít, miláčku," řekla Susan. "Zavolej, kdybys něco potřebovala."
"Ano."
"Dobrou noc, drahoušku."
"Dobrou noc, máti."
Na lince to tiše klaplo. Marie položila sluchátko do vidlice. Podívala se na kuchyňské hodiny. Do konce nejdelšího dne v jejím životě zbývalo čtyřicet minut.
Hodiny hlučně tikaly do ticha prázdného domu.

Hodiny na nemocniční zdi ukazovaly za pět minut půl jedenácté.
Poručík Peter Byrnes ještě nezavolal manželkám. Bude jim muset zavolat. Promluvit si s Teddy a se Sarah a říct jim, co se stalo. Stál na chodbě s náměstkem policejního komisaře Howardem Brillem, který přijel z města, když se doslechl, že dva policisté byli postřeleni při výkonu služby. Brill byl černoch kolem padesátky. Byrnes ho znal z dob, kdy oba dělali pochůzkáře na Riverhead. Byl asi stejně velký jako Byrnes, měl podobně masivní hlavu a inteligentní oči, jako by byli odliti z jedné formy, pouze jeden byl černý a druhý bílý. Brill byl rozčilený a Byrnes ho chápal.
"V novinách z toho mají srandu," řekl Brill. "Viděl jsi tohle?"
Ukázal Byrnesovi úvodní stránku jedněch ranních novin. Titulek byl jak z nějakého provinčního plátku, který se honí za senzacemi. Pouze místo MARŤAN OPLODNIL VELBLOUDA nebo HITLER PŘEVTĚLENÝ V IOWSKOU HOSPODYNI tam stálo:

TRPASLÍCl 2 - POLICAJTI 0
POLICIE PŘIŠLA ZKRÁTKA
"Úžasná legrace," řekl Byrnes. "Jednoho poldu mám na intenzívní péči, druhého na chirurgii, a oni si vtipkují."
"Jak jim je?" zeptal se Brill.
"Meyer je v pořádku, Carella..." Potřásl hlavou. "Kulka je pořád v něm. Právě ji zkoušejí vyndat."
"Jaká ráže?"
"Dvaadvacítka. Aspoň podle nábojnic, které jsme našli v obchodě. Meyer to dostal dvakrát, ale kulky vyšly ven."
"Jo měl štěstí," řekl Brill. "Tyhle malé ráže jsou horší, než nějaká pětačtyřicítka. Člověk to koupí do svalu, ale kulka už nemá sílu vyletět a napáchá vevnitř spoustu škody."
"To jo," zasmušil se Byrnes.
"Dneska se všude střílelo," řekl Brill. "člověk by si myslel, že je Čtvrtý červenec, a ne Halloween. Tam z toho dalšího střílení se ten tvůj člověk dostal?"
"Doufám," řekl Byrnes,
"Čtyři puberťáci, Pete, to noviny milujou. Jak na tom ti parchanti jsou?"

"Ještě jsem to nestačil zjistit. Přijel jsem sem před chvílí..."
"No jo, to chápu."
Byrnes si pomyslel, že se na ně měl zeptat, než sem jel - ne že by ho nějak zajímalo, jak jsou na tom, ale jejich stav bude mít dopad na jeho sbor. Podle svých zkušeností věděl, že kdyby někdo chtěl přijít do konfliktu s policajtem, jen těžko se mu to podaří. Ale jestli Genero neprozřetelně, bez rozumné příčiny vytáhl zbraň a jestli jeden z těch hajzlů umře nebo nedejbůh skončí jako mrzák...
"Jak mu to pálí?" zeptal se Brill.
"Moc ne."
"Půjdou po něm."
"Já vím."
"Kde je teď?"
"Pořád ve městě. Aspoň myslím. Vážně nevím, Howie. Promiň, ale když jsem uslyšel o Meyerovi s Carellou..."
"To chápu," řekl Brill.
Přemýšlel, který z těch incidentů způsobí policii větší potíže. Jeden blbý policajt, který střílí na děti, nebo dva blbi policajti, kteří ze sebe udělají terč pro trpaslíky.
"Trpaslíci," řekl nahlas.
"Jo," přisvědčil Byrnes.

To je finta, pomyslel si.
Naprosto jasně.
Počtvrté do stejného baru.
To je právě ta legrace.
Stejný vzhled, stejné chování, tím víc je to vzrušující. Hledají velkého blonďáka, tak tady toho kořena máte, lidi! V novinách ještě žádný popis nevyšel, ale to je jen finta.
Samé finty, pomyslel si.
To mi naprosto vyhovuje.
Oni si myslí, že jsem cvok.
Nějaký chlap, který prodělal trauma s prostitutkou. Nenávidí proto všechny prostitutky a systematicky je vraždí. Měli by nakopnout počítač a spojit se s Kansas City. V Kansas City byly jen dvě. Když člověk začíná, tak začíná s málem, ne? V Chicagu byly tři. A dobrou noc. Trochu jsem si v každém městě zazpíval a zatancoval, vychutnal potlesk v novinách a televizi, poklonil se a přesunul na další štaci. Podříznul jim krky, rozpáral čičinky, bodejť by si policajti nemysleli, že jsem cvok. Tady udělám čtyři, pomyslel si, a pak půjdu dál. Dvě, tři, čtyři, nádherná posloupnost.
Jen ať si policajti myslí, že jsem cvok.
Cvok přece jedná impulzivně, slyší vnitřní hlasy, myslí si, že mu někdo našeptává, co má dělat. Já osobně žádné hlasy neslyším, pokud ovšem neposlouchám svůj walkman Sony, na kterém mám nahrané komiky. Procházím se a ze sluchátek poslouchám jejich fórky. Woody Allen, Bab Newhart, Bill Cosby, Henny Youngman...
Vezměte si mou ženu, prosím.
K výročí svatby si přála vyjít někam, kde ještě nebyla. Co takhle do kuchyně, navrhl jsem jí.
Má žena chtěla norkový kožich a já si přál nové auto. Udělali jsme kompromis. Koupil jsem jí norkový kožich a ona si ho dává do garáže.
Procházím se, poslouchám komiky a nahlas se směju. Lidé si asi myslí, že jsem blázen, Ale koho to zajímá? Mně rozhodně nikdo nenašeptává, abych ty holky zabíjel -
Ach, promiňte, omlouvám se. Nerad bych si proti sobě poštval feministky, ty by byly horší než policajti. V dalším městě jich nejspíš odkrouhnu pět. Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, nádherná aritmetická řada. Pořád v pohybu, pořád nějaká legrace, tak jak to chtěla máma. Jaký by měl život smysl, kdyby ho člověk nevychutnával? Trochu si užívat, trochu se smát, v tom to všechno je. Tyhle holky - tentokrát jsem to pochopil správně, paní Steinemová - jsou tu pro legraci.
Na tohle zkuste přijít, policajti.
Jenže vy pořád půjdete po nějakém cvokovi, ale jděte. Máte co do činění s někým, kdo je naprosto zdravý. Larryho bar.
Vítej doma, pomyslel si a otevřel dveře.
"Co to bude?" zeptal se ho Larry.
"To takhle přijde chlápek do baru a má na rameni opičku."
"Cože?" podivil se Larry.
"To je vtip," řekl. "Barman se ho ptá: ‚Co to bude?´ a chlápek si poručí skotskou s ledem. ‚Pro mě taky jednu´, říká opice. Barman se na ně podívá a řekne: ‚Vy jste břichomluvec?´ a ta opice povídá: ‚Hejbaly se mi rty?´"
"To je for, jo?" zeptal se Larry.
"Gin s tonikem," pokrčil rameny.
"Co ta vaše opice?"
"Moje opice řídí," řekl, Larry zamrkal.
"To je zas jiný vtip."
"Aha," řekl Larry a podíval se na něj. "Už jste tu někdy byl?"
"Ne. Jsem tu poprvé."
"Připadáte mi povědomej."
"Lidi mi říkají, že vypadám jako Robert Redford."
"Aha, to je for," řekl Larry a postavil před něj sklenici. "Gin s tonikem, tři vdolky, to je zadarmo."

Zaplatil, posadil se a usrkával, nespouštěje oči ze zrcadla.
"To je úroda, co?" řekl Larry.
"Uvidíme."
"Po čem jdete? Ještě před deseti minutama tu byla Číňanka. Žerete Orientálky?"
"To takhle přijde samuraj z války," začal.
"To je další fór?"
"U dveří potká sluhu, který mu oznámí, že jeho žena se spustila s černochem. Samuraj vyběhne nahoru, rozrazí dveře ložnice, vytasí meč a zařve: ‚Jaké strašné zvěsti, prý jsi smilnila s negrem´. Jeho žena povídá: ‚Kde jsi chytil ten bělošský žargon?´"
"Tomu nerozumím," řekl Larry.
"Asi byste u toho musel být."
"Kde?"
"Vykašlete se na to."
"Máme tu dneska pár pěknejch černejch holek, jestli hledáte tohle."
Larry musel myslet na svou dvacetiprocentní provizi. Kšefty se musí hýbat.
"To takhle děda přijde do bordelu..."
"Tohle není žádnej bordel," bránil se Larry.
"Vyprávím další vtip. Tomu dědovi bylo pětadevadesát. Povídá bordelmamá, že by si dal kouřovou. Je tak vetchý, že se sotva drží na nohou. A bordelmamá povídá: ‚Ale jděte, pane, vy už to máte za sebou.´ ‚Vážně?´ povídá ten děda, ‚a co jsem dlužnej?´"
"Tenhle byl srandovní," řekl Larry.
"Znám spoustu fórů o starejch lidech."
"Tak srandovní zas nebyl."
"Třeba jak sedí děda v parku na lavičce a strašně brečí. Přisedne si k němu chlapík a povídá..."
"Ahoj!"
Otočil se.
Na vedlejší barové stoličce seděla hezká blondýnka.
"Jmenuju se Sheryl," řekla. "Chceš dělat společnost?"

(10)
Ve chvíli, kdy ji uviděl, mu bylo jasné, že s ní ze všech zdejších holek bude největší legrace. Říkalo mu to něco v jejích očích. Něco v jejím úsměvu. Něco ve způsobu, jakým usazovala svůj roztomilý zadeček na barovou stoličku, jak si dala nohu přes nohu a opřela se jedním loktem o bar, položila si bradu do dlaně a upřela na něj čtverácký pohled. Byla to legrační holka, to mu bylo hned jasné.
"Tak jo, tak jo, tak jo, ahoj Sheryl," řekl.
"Tak jo, tak jo, tak jo, zdravím tě."
"Šenkýři," zavolal, "obslužte dámu."
"Šenkýř, to se mi líbí," řekla Sheryl.
Legrační holka. Vždyť to věděl.
"Tak co to bude?" zeptal se
"A co ty to piješ?"
"Gin s tonikem."
"To si dám taky," řekla.
"Gin s tonikem pro dámu," poručil. "To takhle přijde chlápek do baru..."
"Ten už jste vyprávěl," protestoval Larry.
"Tohle je jiný. Přijde chlápek do baru a povídá: ‚Vidíte tamhle toho kocoura?´ Všichni se podívají na kocoura. Je to pěkný macek a má mimořádný ocas. A ten chlápek povídá: ‚Vsadím se tady s každým, že mám delší vocas, než ten kocour.´ Všichni se sázejí. Odevšad se hrnou stodolarovky. A ten chlápek povídá barmanovi..."
"Gin s tonikem," řekl Larry, "tři vdolky, to je zadarmo."
"Měl byste se naučit neskákat do řeči."
"Tak jak to bylo?" zeptala se Sheryl.
"Tak ten chlápek povídá barmanovi: ‚No tak nás změřte.´ Tak ten barman vzal metr a jde ke kocourovi, změří mu ocas a povídá: ‚Pětatřicet centáků.´ Chlápek kejvne a povídá: ‚Tak teď změřte mě.´ Barman ho změří a povídá: ‚Dvacet centáků.´ Prohrál jste. Chlápek se na něj podívá: ‚Promiňte, ale můžete mi přesně říct, jak jste toho kocoura měřil?´ A barman povídá: ‚Přiložil jsem mu jeden konec metru k prdeli a pak...´ ‚A nevadilo by vám, přerušil ho ten chlápek, kdybyste mě změřil za stejných podmínek?´"
Sheryl se rozřehtala.
"Tomu nerozumím," řekl Larry. "Dlužíte mi tři vdolky."
Zaplatil, zatímco Sheryl se stále smála.
Legrační holka.
"Jak se jmenuješ?" zeptala se.
"Robert Redford."
Lhal jen napůl, protože křestní jméno souhlasilo.
"Tak jo," řekla a zamrkala na Larryho. "Jak se ti říká? Rob? Bob? Bobby?"

"Bobby."
Teď už nelhal vůbec.
"Jak bys obstál proti tomu kocourovi ty, Bobby?"
"Chceš to vidět?" řekl.
"Jooo," vykulila Sheryl oči.
"Ty si myslíš, že by mohla být nějaká sranda, co?"
"Spousta srandy," řekla. "Povím ti, kolik tě to bude stát, Bobby. Dlaňová..."
"Ještě ne," přerušil ji.
"Podívej, Bobby, já jsem pracující holka. I když bych tady s tebou strašně ráda proseděla celou noc..."
Položil na bar dvacetidolarovou bankovku.
"Řekněme, že vyrovnáme účty," řekl.
"Myslíš sebe a mě? Nebo sebe a Larryho?"
"Nás dva. Ta dvacka je tvoje. Kupuju si dvacet minut, to je dolar za minutu. Až smlouva vyprší, můžeme se bavit o obnovení. Co ty na to, Sheryl?"
"Bez problémů," řekla a shrábla peníze.
"Čtyři dolary jsou moje," nastavil ruku Larry.
Sheryl se ušklíbla, ale dala mu bankovku a pozorovala, jak odchází k pokladně, aby ji rozměnil.
"Odkud jsi, Bobby?" zeptala se.
"Naposled? Z Chicaga. Před tím z Kansas City."
Hraje odvážně. Jmenoval obě města. Ale to je právě vzrušující. Hrát s nejvyšším rizikem.
Larry se vrátil s drobnými.
"Tady máš šestnáct," podal Sheryl tři pětidolarovky a dolarovku.
"Když bys tady vytáhl pětatřiceticentimetrovýho macka, Larry z něj bude chtít dvacet procent," řekla.
"Takovýho jsem ještě neviděl," řekl Larry.
"Ty ses po něm koukal?" zamrkala na Bobbyho a strčila peníze do kabelky. "Larry šmíruje na pánským záchodě a ve sprchách, aby objevil pětatřiceticentimetrovýho macka."
"To se takhle sprchuje voják a ostatní vojáci z jeho jednotky..."
"Už zase?" řekl Larry.
"Myslím, že jsem vám říkal, abyste nepřerušoval."
"Tyhle vaše fórky..."
"Buď zticha," řekl Bobby.
Mluvil velice tiše.
Larry se po něm podíval.
"Rozuměl jsi?" řekl. "Když vyprávím vtip, budeš zticha."
Larry se mu podíval do oči.
Pak pokrčil rameny a odebral se na druhý konec baru.
"Dobře jsi ho usadil," řekla Sheryl. "A teď ni to dopověz, Bobby."
"Voják se sprchuje. Ostatní vojáci stojí kolem něho, zírají a strkají se, aby líp viděli, protože má penis sotva třícentimetrový. Ten voják už to nevydrží a zaječí ‚Co je?. To jste ještě neviděli, jak se to někomu postavilo?´"
Sheryl se znovu rozchechtala.
Na druhém konci baru se Larry kysele ušklíbl a řekl.
"Strašná sranda."
"Ke který sortě patříš, Bobby"?" zeptala se Sheryl. "K těm pětatřicátníkům, nebo k těm druhým?"
"Myslel jsem, že nikam nespěcháme."
"Poslyš, jsou to tvoje peníze," řekla Sheryl. "Dělej, jak myslíš."
"Myslel jsem, že se dobře bavíme."
"To ano."
"No není tu legrace?"
"Miluju tvoje historky, Bobby," řekla.
"Ty jsi legrační holka, Sheryl, vážně."
"To už mi někdo říkal, Bobby."
"Vsadím se, že se ráda pouštíš do nových a vzrušujících věcí."
"Jistě," řekla. "Jednou jsem si to rozdala dokonce s policejním psem."
"Tohle jsem nemyslel. Myslel jsem nové věci."
"Pro mě to bylo nové. Koukalo při tom na mě šest chlápků. To bylo nové."
"Mohlo to být nové, ale vsadím se, že to nebylo vzrušující," řekl Bobby.
"No, musím říct, že když na mě ten pes skočil, bylo to svým způsobem vzrušující. Měl takový drsný jazyk, víš? Jako šmirglpapír. Dalo by se říct, že to bylo vzrušující. Když jsem se ovšem přenesla přes to, že je to pes. To bylo pochopitelně nechutné."
"Sheryl, myslím, že jsi úžasná. Vážně si to myslím. My si spolu ještě užijeme spoustu legrace, uvidíš."
"Tím jsem si jistá."
"Budeme provádět nové a velice vzrušující věci."
"Už se nemůžu dočkat," řekla.
"Strašně se nasmějem."

"Už jsem poznala, že jsi veselá kopa."
"To jde trpaslík na záchod a u jedné z těch mušlí stojí..."

Druhý večírek byl ještě lepší než ten první. Parker byl v životní formě.
Na prvním večírku v opilosti uvěřil tomu, že je opravdový spisovatel, když se vydával za policajta, který se spisovatelem chce jen stát. Na tomto večírku už nikomu neříkal, že je policajt, protože tu nikdo nebyl v masce, nebyl to tenhle druh večírku. I bez maškarády si užíval. Snad proto, že tu byli různí zajímaví lidé, převážně ženy. Nebo proto, že pro tyto zajímavé ženy byl zajímavý on.
To ho velice udivovalo.
Neměl o sobě příliš vysoké mínění.
Ukázalo se, že hostitelka dnes slaví třiašedesáté narozeniny, takže to byl hlavní důvod k uspořádání večírku, nikoliv Halloween. Jmenovala se Sandra a její telefon očekávala Peaches z kraje večera, takže pak vzala hovor i tomu ufuněnému kriplovi. Sandra byla její druhá nejlepší přítelkyně - ta nejlepší pořádala ten maškarní večírek. Peaches měla Sandru moc ráda, zvláště proto, že k svým narozeninám nevyžadovala dárky. Byla proto překvapena a trochu se i na Parkera zlobila, když zcela bez okolků neomaleně prohlásil, že lidi přes šedesát už by se neměli nutit, aby sfoukli svíčky na svém narozeninovém dortu jedním dechem. Ještě více ji překvapilo, když se Sandra rozesmála a řekla: "To máte pravdu, mladíku, kdo by se pouštěl do takové ponižující a namáhavé zkoušky."
Všichni se smáli. Dokonce i Peaches.
Sandra pak sfoukla všechny svíčky jedním dechem.
O něco později, povzbuzen pozorností, jíž se dostávalo od všech těch zajímavých žen jeho myšlenkám, které ho samotného nanejvýš překvapovaly, Parker odvážně zabrousil do známějších vod a tvrdil jedné právničce, že každý, kdo spáchá zločin, je přinejmenším mírně hnutý, takže nějaká nepříčetnost je volovina. Právnička řekla: "To je zajímavé, Andy, zrovna minulý týden jsem měla případ, v kterém..."
Bylo to úžasné.
Parker vyložil dámě s kostěnými brýlemi a bez podprsenky, že považuje pornografické filmy za počestnější, než některé noční televizní seriály, a z dámy se vyklubala filmová kritička, která ho povzbuzovala, aby tu myšlenku rozvedl.
Parker se svěřil nějaké spisovatelce - opravdové spisovatelce, že nikdy nepřečetl knihu, která ho nechytla na prvních pěti stránkách, a spisovatelka poukázala na důležitost úvodních a závěrečných odstavců, a Parker na to řekl, "No jasně, to je jako předehra a dohra," a spisovatelka mu položila ruku na rameno a hřmotné se zasmála, zatímco Peaches na tom nic zábavného neviděla.
Peaches byla ve skutečnosti stále více podrážděná, že ji Sandra pozvala na večírek, kde ženy převažují poměrem dvě ku jednomu a kde se stal Parker náhle středem dámské pozornosti. Mnohem víc se jí líbilo, když předváděli policajta a oběť. Tam měli něco společného. Teď to vypadalo, že si Parker jede po svém, amatérský tanečník flamenga, jemuž nabídli filmovou smlouvu s podmínkou, že se zbaví své tlusté partnerky. Peaches byla rozladěna. Vždyť to ksakru byla především ona, kdo ho uvedl do světa šoubyznysu!
Když přišla pět minut po půl dvanácté ta liliputánka, Peaches se okamžitě zaměřila na muže, který ji doprovázel. Statný chlapík, sice trochu proplešlý, ale s příjemně dranou tváří a zjevně vybranými způsoby. Něco kolem sto pětasedmdesáti, odhadovala, veselé modré oči a příjemný hlas, jak zjistila, když přál Sandře k narozeninám. Sandra jim odebrala kabáty a odešla s nimi, mumlajíc něco o smíšených párech. Peaches vystartovala, než ostatní žraloci ucítí ve vodě krev.
"Ahoj, já jsem Peaches Muldoonová," představila se.
"Quetin Forbes. Alice..."
Než stačil říct její příjmení, popadla ho za ruku.
"Pojďte, dam vám něco k pití," kormidlovala s ním pryč.
Liliputánka u dveří vypadala opuštěně a plaše.
Parker v životě neviděl krásnější ženu. Okamžitě se k ní vrhl.
"Svět je malej," řekl.
K jeho obrovskému překvapení - noc byla plná překvapení - se rozesmála.
"Připadám si jako hydrant, který čeká na společnost cisterny. Kde je tady bar?"

Hal Willis vešel do služební místnosti dvacet minut před půlnocí. Směna obvykle odcházela čtvrt hodiny před koncem služby, takže šel kupodivu včas. Od té doby, co začal chodit s Marilyn Hollisovou, se pravidelně opožďoval. A vypadal pomačkaně. Dnes večer také vypadal pomačkaně, asi jako člověk, který před pěti minutami vstal a vklouzl do kalhot.
"Venku trochu přituhuje," řekl.
Měl na sobě krátký motoristický kabát, kalhoty, sportovní sako a košili rozepnutou na poslední knoflíček. Se svými sto dvaasedmdesáti centimetry byl nejmenším mužem Byrnesova týmu - byl dokonce menší než Fujiwara, který byl japonského původu - ale Willis ovládal judo a karate a převezl už hezkých pár grázlíků, kteří si mysleli, že si na něj můžou dovolit. Odložil si kabát na věšák, zběžně přehlédl vývěsky a pak se podíval do rozpisu služeb, aby zjistil, kdo tu s ním bude. Poslední dobou se pohyboval, jako by byl pod vodou. Kling přisuzoval jeho věčnou únavu Marilyn Hollisové. Eileen o ní řekla, že je jako jed. Možná měla pravdu. Kling se podíval na hodiny.
"Dovol, abych tě poinformoval," řekl.
Pak vyprávěl Willisovi o čtyřech liliputánech, kteří udělali sérii přepadení obchodů lihovinami.
"Liliputáni?" podivil se Willis.

Kling mu řekl o Carellovi a Meyerovi, kteří leželi s třemi střelnými ranami v nemocnici Buenavista.
"Stavíš se tam?" zeptal se Willis.
"Snad později. Musím pádit do Calms Point."
Znovu se podíval na hodiny.
"Brown s Hawesem mají vraždu," řekl, "všechny papíry jsou na Brownově stole. Je tam taky fotografie oběti, byl to kouzelník. Našli ho ve čtyřech kusech."
"Ve čtyřech kusech?" podivil se Willis.
"Tady máš číslo, na které je můžeš volat do Collinsworthu, kdyby něco. Mají důvodné podezření na chlapíka jménem Jimmy Brayne."
"Dobrý večer, pánové," zahlaholil O´Brien od laťkového zábradlí a prošel dvířky. "Zima je za dveřmi."
Byl skutečně v zimním. Silný kabát i šálu odložil na věšák.
Willis byl nešťastný, že slouží s O´Brienem. O´Brien přinášel smůlu. Když vás někam volali a vyjeli jste tam s O´Brienem, určitě tam někoho zastřelili. To nebyla jeho chyba. Někteří poldové prostě přitahují ozbrojené blázny. Jednou na Štědrý den - není to tak dávno, tedy aspoň podle revírního času, který často zaměňoval hodinu s věčností - se O´Brien s Meyerem zastavili u chlapíka, který vyměňoval pneumatiku u stěhovacího vozu. Stěhovací vůz? A na vánoce? Z chlapa se vyklubal pachatel vloupání Michael Addison, který právě vybílil půl tuctu domů na Smoke Rise. Addison střelil Meyera dvakrát do nohy. Brown o něm později hovořil jako o speditérské firmě Addison a zl., což byla větší legrace než ty dvě kulky v Meyerově noze. Willis společně s ostatními byl přesvědčen, že Meyer to dostal jen proto, že byl ve dvojici s O´Brienem. Ale dneska ho přece postřelili zase, ne? A pracoval s Carellou. Možná že v téhle profesi už měly kulky na svých pláštích vyrytá jména adresátů. V každém případě by byl Willis radši, kdyby O´Brien zůstal doma v posteli a neometal tu vedle něho ve služební místnosti.
"Už jste slyšeli, že Steve s Meyerem to koupili?" řekl.
"O čem to mluvíš?"
"Naprali to do nich nějaký trpaslíci," informoval Kling.
"Jdi do háje s trpaslíkama," řekl O´Brien.
Kling se znovu podíval na hodiny.
"Beru si auto," řekl neadresně.
"Dáš si kafe?" zeptal se O´Brien Willise.
Za pouhou čtvrthodinu začínal svátek Všech svatých.

První den měsíce listopadu je svátkem, v němž římskokatolická i anglikánská církev velebí Boha za jeho svaté, známé i neznámé. Slovo "hallow" pochází ze středoanglického halowen a původně ze staroanglického halgián ve významu udělat či prohlásit někoho svatým, sanktifikovat, konsekrovat. Archaicky se tento svátek v angličtině jmenuje All Hailows´ Day či Hallowmass, ale s tím se setkáme už jen v románech soudobý název zní All Saints Day - svátek Všech svatých. Vždycky se však slavil prvého dne měsíce listopadu, což byl v keltských dobách shodou okolností první den zimy, čas pohanských čarodějnic a duchů, šaškáren a maškarád. Všichni křesané ctili v předvečer tohoto svátku vigilie a půst.
V předvečer tohoto svátku bděly ve čtvrtém patře pavilonu Ernesta Atlase v nemocnicí Buenavista jedna křesťanka a jedna židovka.
Křesťanka byla Teddy Carellová.
Židovka byla Sarah Meyerová.
Hodiny na chodbě ukazovaly 23:47.
Sarah Meyerová měla dlouhé hnědé vlasy a modré oči a rty, které její manžel považoval za smyslné.
Teddy Carellová měla černé vlasy a hnědé oči a rty, které neuměly mluvit, neboť Teddy byla od narození hluchoněmá.
Sarah neviděla synagogu zevnitř více let, než by se odvážila spočítat.
Teddy sotva věděla, kde je v okolí jejich bydliště nějaký kostel.
Obě ženy se tiše modlily a obé se modlily za stejného muže.
Sarah věděla, že její manžel je mimo nebezpečí. Na operačním stole ležel Steve Carella.
V náhlém pohnutí uchopila Sarah Teddyinu ruku a stiskla ji.
Ani jedna z žen nepromluvila.

Ani jedna z žen nepromluvila.
Uviděly ho okamžitě, jak se vrátily do baru. Annie věděla, že je to jejich člověk. Eileen to věděla taky. Ihned zamířily na dámskou toaletu.
U umyvadla stála černá prostitutka ve světlé paruce. Dívala se do zrcadla a malovala si rty. Eileen jí odhadovala na dobrých čtyřicet. Měla černé šaty a krátký umělý kožíšek. V pase a kolem kotníků už byla trochu silnější. Eileen bylo jasné, že právě přišla z ulice.
"Venku se ochlazuje, co?°řekla černoška.
"To jo," přikývla Annie.
"Ráda bych tu na chvíli zakotvila, ale Larry chce dvacet procent."
"Já vím."
"Mýho pasáka by kleplo, kdybych tu nechala dvacet procent."
Přes kořen nosu se ji táhla jizva od nože. Kdysi musela být krásná, pomyslela si Eileen.
"Tak se tu aspoň vyčurám," řekla a zašla do jedné kabiny.

Annie si zapálila cigaretu. Nezávazně tlachaly o chladném počasí. Černá prostitutka je zpoza zavřených dveří kabiny informovala o tom, jaká je zima v Buffalu ve státě New York, kde pracovala před několika lety.
Čekaly, až spláchne.
Čekaly, až si umyje ruce.
"Přeju hezkej večer," řekla a odešla.
"Je to náš člověk, ne?" obrátila se Eileen k Annie.
"Už to tak vypadá."
"Narazil na nepravou štětku."
"Měla bys s tím něco udělat," řekla Annie.
"Sheryl se to nebude líbit."
"V márnici by se jí líbilo ještě míň."
"Dozví se Shanahan, že ho tu máme?" zeptala se Eileen.
"Buď bez starostí."
Eileen přikývla.
"Cítíš se na to?" zeptala se Annie.
"Cítím."
"Určitě?"
"Určitě."
Annie na ni pátravě pohlédla.
"Protože jestli..."
"Jdu do toho," řekla Eileen.
Annie ji nepřestávala pozorovat.
"Tak jdem," řekla a hodila cigaretu do záchodové mísy.
Cigareta s krátkým unaveným povzdechem zhasla.
Když Eileen zasedala na stoličku po jeho pravici, vyprávěl další vtip.
Blonďák. Kolem sto devadesáti. Dobrých pětadevadesát kilo. Brýle. Tetování u pravého palce. Červeně lemované modré srdce. Nic v něm.
"...povídá tomu dědovi: ‚Co se stalo? Proč pláčete?´ A ten stařík pořád sedí na té lavičce a může si vyplakat oči. Konečně promluví. ‚Před rokem jsem se oženil s nádhernou šestadvacítkou. V životě jsem nebyl šťastnější. Každé ráno před snídaní mě vzbudí, vykouří mě a pak mi přinese slaninu s vejci a opékané anglické koláčky a vařící kávu, já si pak lehnu a odpočívám do oběda. Před obědem mě znovu vykouří a naservíruje mi nějakou úžasnou specialitu, já si pak znovu lehnu a odpočívám do večeře. Před večeří mě znovu vykouří a přinese mi další dobrotu, já pak usnu a spím až do rána, kdy se to celé opakuje. Je to nejbáječnější žena, jakou jsem kdy v životě potkal.´ Ten chlapík se na něj podívá. ‚Proč tedy brečíte?´ ptá se. A ten děda povídá: ‚Když já zapomněl, kde bydlím.´"
Sheryl se rozesmála.
Eileen myslela na mrtvé prostitutky, kterým také vyprávěl vtipy.
"To je báječnej chlap," řekla rozesmátá Sheryl a natáhla se přes něho k Eileen.
"Lindo, seznam se s Bobbym, je skvělej."
"Ahoj Bobby," pozdravila Eileen.
Úžasné jméno pro vraha s nožem, pomyslela se.
"Tak jo, tak jo, tak jo, ahoj Lindo," otočil se k ní.
"Uzavřeli jsme s Bobbym takovej kšeftík," řekla Sheryl. "Jen tak mimochodem, čas se naplňuje."
"Vážně?" řekla Eileen.
"Jen jsme si tak trochu užívali legrace," vysvětlil Bobby.
"Ta pravá sranda teprv nastane, cukrouši," řekla Sheryl. "Tohle bylo jen zahřívací kolo."
"Slyšel jsem, že s rusovláskami se užije spousta legrace," řekl Bobby. "Co je na tom pravdy?"
"Nikdo si nestěžoval," řekla Eileen.
Přemýšlela o tom, jak by se zbavila Sheryl. Jestli mají nějakou úmluvu...
"Ale na slunci se spálí," řekl Bobby.
"Musím si na to dát pozor."
"Prostě nesmíš vycházet jindy než v noci," řekla Sheryl. "Poslyš, Bobby, nechci bejt vlezlá, ale běží ti čas. Říkal jsi dvacet dolarů za dvacet minut, vzpomínáš si?"
"No jo."
"Tak se koukni na hodiny. Zbejvá ti minuta."
"Vidím."
"A co na to říkáš? Je tu sranda, ne?"
"Spousta srandy."
"Co takhle další dvacku? Ta vydrží do soboty."
"To zní dobře."
Pro peněženku však nesáhl. Sheryl měla pocit, že ho ztrácí.
"Mohli bysme přibrat Lindu, ne?"
"Díky, ale ne, už jsem toho dneska vypila dost," řekla Eileen.
"Tady nejde o chlast," vysvětlovala Sheryl. "Tohle je přijatelná dohoda. Co říkáš, Bobby? Polož na bar dvě dvacky a máš nás obě až do čtvrt. Dvojnásobný potěšení, dvojnásobná sranda. A pozdějc si můžem dát švédskou trojku, jestli

tě to bude ještě zajímat."
"Co je švédská trojka?" zeptal se.
"Četla jsem a tom v jedný knížce. Prostě dvě na jednoho. Trojka."
"Nevím, jestli bych si s oběma poradil," řekl.
Eileen však zahlédla v jeho očích jiskřičku ctižádosti. Jejich modř byla stejného odstínu jako vnitřek vytetovaného srdce. Vážně se tou možností zabýval. Vzít je obě ven, podříznout, snad si i později dojít pro třetí, aby docílil hattriku.
Nechtěla, aby se jí do cesty pletla civilistka. Musela se Sheryl zbavit.
"Nejedu ve dvojkách," řekla.
Riskovala.
"Jak to přijde?" zeptal se Bobby.
"Proč bych se o tohle měla dělit?" položila mu levou ruku na stehno.
Myslel si, že si ho chce osahat. Eileen však šlo o nůž. A taky ho objevila. Rýsoval se mu v pravé kapse kalhot a byl nejméně patnáct centimetrů dlouhý. Možná dvacet. Přeběhl jí mráz po zádech.
Sheryl znervozněla. Vrhla rychlý pohled na hodiny. Dvacet minut uplynulo rychle a další dvacetidolarovka nikde. Bála se, že už o něj přišla. Zkusila to znovu, ale tentokrát se neobrátila k němu, ale k té zrzavé štětce po jeho pravici, sestře ze společnosti těch, které poznaly, jak těžce se v téhle džungli vydělává dolar.
"Nebuď tak předpojatá, Lindo," řekla.
V jejím hlase zazněl smutek.
"No tak, bude sranda."
"Myslím, že si s Lindou víc užiju, když bude sama," řekl Bobby.
Eileen měla stále ruku na jeho stehně. Nože už se nedotýkala, jako by ten předešlý dotek byl náhodný. Prsty směřovaly k jeho rozkroku.
Sheryl se znovu podívala na hodiny.
"Víš co?" řekla. "Slevím na deset dolarů za příštích dvacet minut, co ty na to? Posedíme, ty mi řekneš pár fórů, bude sranda, co říkáš?"
Poslední zoufalý pokus.
"Říkám, že to záleží tady na Lindě. Co ty na to, Lindo?"
"Už jsem se vyjádřila. Ve dvojkách nejedu."
No tak. Zbav se jí.
"Slyšelas," řekl.
"Hej, co je to za...?"
"Ahoj Sheryl," řekl.
Náhle se zvedla ze stoličky.
"Ty píčo uzená," zasyčela na Eileen, rozhněvaně se otočila a zamířila ke stolku, u něhož tři muži popíjeli pivo.
"Kdo mě chce?" řekla hněvivě, přitáhla si židli a posadila se.
"Nemám rád, když se z toho vytrácí legrace," řekl Bobby.
"Ale my si užijem, neboj," zašeptala Eíleen a stiskla mu stehno. "Chceš odsud vypadnout hned? Beru deset za dlaňovku..."
"Ne, ne, chvíli si popovídáme, ano?"
Sáhl do pravé zadní kapsy a vytáhl peněženku. Takový zabiják, pomyslela si, a peněženku nosí jak puberťák.
"Platí to samé jako u Sheryl, ano? Dolar za minutu. Tady je dvacka," sáhl do peněženky, vytáhl bankovku a podíval se na hodiny "uvidíme, jak ta pošlape, jo?"
"Co to má znamenat?" zeptala se Eileen. "Výslech?"
"Víš, rád bych tě trochu poznal, než..."
Zarazil se.
"Než co?" řekla.
"Vždyť víš," usmál se a ztišil hlas. "Než ti to udělám."
"Co bys mi rád udělal, Bobby?"
"Nové a vzrušující věci,"
Podívala se mu do očí.
Znovu jí přeběhl mráz po zádech.
"Je ti zima?" zeptal se.
"Trochu. To počasí se mění moc kvapem."
"Na," řekl. "Vezmi si moje sako."
Stáhl ze sebe sako. Tvídové. Pod ním měl modrou flanelovou košili, u krku rozepnutou. Modrou jako jeho oči a tetované srdce u palce. Přehodil ji sako přes ramena. Měla pocit, že z něj zavanula smrt, stejně hmatatelná, jako cigaretový dým zavěšený v prostoru. Znovu se zachvěla.
"Tak co říkáš?" zeptal se jí. "Dolar za minutu, vyhovuje ti to?"
"Jistě," řekla.
"Tak dobře," podal jí dvacetidolarovou bankovku.
"Díky," řekla a podívala se na hodiny. "Do čtvrt a pět máš předplaceno."
Dvacetidolarovku zastrčila do podprsenky. Nechtěla otevírat kabelku. Nechtěla riskovat, že by pod hedvábným šátkem zahlédl čtyřiačtyřicítku. Tou mu vystřelí mozek z hlavy.
"A našemu milému šenkýři nic nedáš?"

"Cože?"
"Myslel jsem, že bere dvacet procent."
"Jo takhle. Nemáme spolu dohodu."
"To jo. Příčilo by se mi pomyšlení, že ho šidíš. Ty lidi nešidíš, že ne, Lindo?"
"Snažím se být poctivá," řekla.
"Výborně. Naslibovala jsi mi spoustu legrace, ne?"
"Budeš se skvěle bavit," přikývla.
Na druhém konci baru si Annie povídala s nakadeřenou brunetou, která před tím pracovala s Sheryl. Řady návštěvníků poněkud prořídly. Eileen odhadovala, že přijde druhá vlna, noční ptáci, štamgasti. Zaplatil si dvacet minut jejího času, ale musela mít na paměti, že Sheryl odvrhl bez mrknutí oka. Eileen si nemohla dovolit ztratit ho pro nějakou jinou místní holku. Má dvacet minut, než se Bobby rozhodne položit další bankovku na bar. Dvacet minut, aby ho dostala na ulici, kde oddělal ty tři ženy. Budeš se bavit, neboj se. Ztrestám tě za to, cos udělal. Za ty tři zabité ženské mi zaplatíš. A zároveň zaplatíš i za chlapa jménem Arthur Haines, za to, co mi udělal na tváři... a na těle... a na duši.
"Tak co bude s těmi vtipy?" zeptala se.
"Vtipy?"
"Sheryl říkala, že znáš plno vtipů."
"Ne, Sheryl nic takového neříkala."
"Myslela jsem, že říkala..."
"Určitě ne."
Udělala chybu?
Ne.
Ještě kousek zpátky.
"Říkala, že sleví deset dolarů, posedí, ty řekneš pár fórů..."
"Vlastně jo."
"Tak mi nějakej řekni."
"Radši bych si teď popovídal o tobě."
"Jistě," řekla Eileen.
"Chci se dovědět něco o lidech, proč žijou a tak."
"Mluvíš jako psychiatr."
"Můj otec je psychiatr."
"Vážně?"
"Vážně. Má praxi v L. A. Spoustu zákazníků. Víš, jak se říká L. A.?"
"Jak"
"Útulek bláznů."
"Nikdy jsem tam nebyla, takže..."
"Je to tam samej cvok nebo Číňan. Znáš tu o tom Číňanovi, jak přijde do baru..."
"Ne."
"To přijde takovej malej Číňan do baru, nesměle proleze těma lítačkama a špitne, že chce whisky. A ten dvoumetrovej černoch za barem se na něj koukne a zařve: ‚Ty nevíš, jak se v pořádným losangeleskym baru říká vo krapet toho chlastu?´ A ten žluťas zašeptá, že ne. ‚Tak pocem,´ povídá ten barman, ‚tady si stoupni za bar místo mě a já ti to ukážu.´ Dá mu pod nohy pár bedýnek od kokakoly, aby ho bylo za tím pultem vidět, a vyjde z baru. Vzápětí rozkopne dveře, vtrhne dovnitř, zakoulí očima a zařve: ‚Barmane, jednoho dvojitýho vizoura.´ A ten Číňan se na něj klidně koukne a povídá: ‚Barevnejm nenalejváme.´"
Eileen se rozesmála. Ten smích jí šel od srdce.
Na chvíli zapomněla, že sedí v baru s mužem, který má téměř jistě na svědomí tři ženy a který vynaloží veškeré úsilí na to, aby ji zabil taky, pokud mu k tomu dá tu nejmenší příležitost.
Vlastni smích ji překvapil.
Takhle už se dlouho nesmála. Vlastně se nesmála od té chvíle, co jí Arthur Haines rozsekl tvář a znásilnil ji.
Nemohla ten příval smíchu zastavit.
Po tvářích se jí koulely slzy.
Sáhla do kabelky pro kapesník. Pod hedvábným šátkem ucítila rukojeť čtyřiačtyřicítky. Smích náhle ustal.
Utřela si oči.
"Ten se mi líbil."
"Budu tě bavit," usmál se a zahleděl se jí do očí. "Jsi k zábavě jak stvořená."

(11)
Alice mu říkala, že je spousta mužů, které vzrušují liliputánky, nevšiml si toho?
Parker si toho všiml. Byla to krásná panenka, blondýnka s modrýma očima. Nádherná ňadra a hezké nožky nádavkem. Měla zelené šaty, které kopírovaly ženské křivky jejího těla. Přehodila si nohu přes nohu a pohupovala střevíčkem na vysokém podpatku.
"Čtu spoustu časopisů pro pány, víte..." řekl Parker.
"Aha," přikývla chápavě, aby mu dodala odvahy.
V pravé ruce držela sklínku, v levé cigaretu.
"Je tam spousta dopisů od chlápků, kteří jsou různě zatíženi."

"Aha."
"Hodně jich šílí po ženských, které mají potíže se zádama."
"Vážně?" řekla Alice.
"Po těch, které nosí korzet."
"Mhm."
"Nebo jim chybí jedna ruka."
"Aha."
"Nebo dokonce obě."
"Aha."
"Nebo jsou barvoslepé."
"Podívejme."
"Ale nikdy jsem ještě nečetl dopis od chlápka, kterého by vzrušovaly liliputánky. To mě přivádí v úžas. Vy jste velice vzrušující, Alice."
"Děkuji. Snažila jsem se vám říct, že takových mužů je hodně."
"To chápu."
"Říká se tomu Sněhurčin syndrom."
"Vážně se tomu tak říká?"
"Ano, protože žila s těmi sedmi trpaslíky, víte?"
"Máte pravdu, to mě nenapadlo. Když se na to člověk dívá takhle, mohla by to být pěkná prasárna, ne?"
"No jistě. Ale trpaslíci nejsou liliputáni."
"Ne, to ne. Vážně ne?"
"Ne. Liliputáni jsou malí lidé dokonalých proporcí."
"To je na vás skutečně vidět, Alice."
"Děkuji. Chtěla jsem jen říct, že když tolik mužů vzrušují liliputánky..."
"To ano."

"... člověk by si myslel, že je uvidí na reklamách a tak."
"Na to jsem nikdy nepomyslel."
"Nelíbilo by se vám, kdybych předváděla kupříkladu prádélko?"
"Jistěže ano."
"Jenže když je člověk lilipután, musí k cirkusu."
"Na to jsem nikdy nepomyslel," řekl znovu.
"Viděl jste někdy liliputánku prodávat v obchodním domě?"
"Nikdy," řekl.
"A víte proč?"
"Protože byste neviděla přes pult?"
"To je přirozeně jeden důvod. Ale ten hlavni spočívá v přetrvávajících předsudcích vůči malým lidem."
"Na to můžete vzít jed."
"Už jen to slovo malý zní ošklivě. Už jste někdy viděl malou filmovou hvězdu?"
"No, Al Pacino je malý."
"Podle mých měřítek je Al Pacino obr," zachichotala se.
Parkerovi se líbilo, jak se chichotá.
"Viděl jste někdy film, kde liliputáni souloží?" zeptala se.
"Nikdy."
"Ale my souložíme, víte?"
"To bych se vsadil."
"Už jste někdy viděl liliputánského hasiče? Nebo poldu?"
Ještě jí neřekl, že je policajt. Přemýšlel, jestli jí to má říct.
"Už změnili požadavky, víte?" řekl.
"Jaké požadavky?"
"Na výšku. Člověk musel mít sto sedmdesát dva."
"A teď?"
"Teď na tom nezáleží. Znám policajty, že byste je strčila do kapsy."
"Tím myslíte, že lilipután se může stát policajtem?"
"No, nevím úplně přesně, jestli lilipután. Ale myslím..."
"Protože já umím střílet stejně dobře jako kdokoliv jiný, víte? Hrávala jsem v cirkusu Annie Oakleyovou. Říkali mi Anička. Až pak mi začali říkat Malá Alice."
"Vždyť jste malá," řekl. "To je jedna z věcí, která je pro mě na vás ohromně vzrušující."
"Děkuji. Chtěla bych se jen zeptat, kdybych si dala žádost na policii... o přijetí do sboru, víte... vzali by mě? Nebo by si mysleli, že jsem malá? Víte, co myslím?"
"Já na vás nemyslím jako na malou holčičku,"
"Ale malá jsem, to ano."
"Připadáte mi taková jemná."
"Děkuji. To nějaký Hans, jeden z Létajících Holanďanů, visuté hrazdy, víte...?"

"Aha."
"...napsal mi velice vášnivý dopis, znám ho nazpaměť. Vzpomněla jsem si na něj, když jste použil toho slova jemná."
"Jste jemňoučká."
"Děkuji. Chcete, abych vám ten dopis přeříkala?"
"No... jistě," řekl Parker a ohlédl se po Peaches.
Nebyla nikde v dohledu.
"Tak do toho," řekl.
"Psal, že mě chce odstrojit."
"Svléknout vám šaty."
"Ano. Psal, že mne chce zbavit mého elegantního jemného prádélka... proto jsem si vzpomněla, když jste řekl to slovo."
"Rozumím."
"A hladit má pubescentní ňadra . . , to jsou jeho slova."
"Ano."
"A ohledat mou šťavnatou kundičku a pohrát si s mým maličkým Venušiným pahrbkem a liliputánskými stydkými rtíky..."
"Aha."
"A polaskat se s mým jadrným klitorisem a vůbec obhospodařit ten úpravný černý záhonek. Tak to stálo v dopisu."
"Od Létajícího Holanďana."
"Ano."
"Má dobrou angličtinu."
"To není ten chlapík, který je tu s vámi, ne? Ten, s kterým jste přišla?"
"Ne, ne. To je Quentin,"
"Ten není z Létajících Holanďanů, co?"
"Ne, on je klaun."
"Aha."
"Velice dobrý klaun."
"Jak dlouho jste už ve městě? Ani jsem nevěděl, že je tu nějaký cirkus, abych se přiznal."
"My tu ani nejsme. A nebudeme tu až do jara. Jedeme na Foridu, kde budeme příští měsíc zkoušet na novou sezonu."
"Takže jste tu na návštěvě, že?"
"Ano, tak nějak."
"Vy nejste vdaná nebo podobně, ne?"
"Ne, ne. Ne, ne, ne, ne, ne," kroutila hlavou jako panenka.
"Jak dlouho ještě budete ve městě?"
"To nevím. Proč?"
"Myslel jsem, že bychom se mohli sejít," pokrčil rameny Parker.
"A co ta velká zrzka, co jste tu s ní, Peaches?"
"To je jen kamarádka."
"Aha."
"Vážně. Sotva ji znám, Alice. Musím vám říct, že jsem ještě nepotkal tak jemnou a přitažlivou ženu jako jste vy, vážně. Skutečně rád bych se s vámi sešel."
"A proč byste mi nemohl zavolat?"
"Prima," řekl a vyndal z kapsy zápisník.
"To je ale notes," řekla. "Ten je větší než já."
"To víte," řekl a zapřemýšlel, jestli se jí má přiznat, že je policajt. Spoustu ženských to odrazovalo. Myslely si, že po nich policajti kvůli něčemu jdou, že jsou to všechno gauneři. To jen proto, že si člověk tu a tam od někoho něco vezme.
"Tak kde vás chytím?" řekl.
"Bydlíme v Quentinově bytě. Jsme čtyři."
"Kteří čtyři? Ne snad Létající Holanďani, doufám."
"Kdepak. Ti odjeli zpátky do Německa, připojí se k nám až na Floridě."
"Tak kteří čtyři?"
"Willie a Corky.. to jsou manželé... a pak Oliver a já. A samozřejmě Quentin, ten byt patří jemu. Quentin Forbes."
"Jaká je tam adresa?" zeptal se Parker.
"Thompson Street čtyři sta tři."
"Aha," přikývl. "Dvanáctý."
"Cože?"
Přemýšlel, jestli jí má vysvětlovat, jak je město územně rozděleno na okrsky nebolí revíry, ale to by zase znamenalo přiznat, že je polda, a on si tuhle příležitost nechtěl nechat ujít.
"Jaké je tam číslo?" zeptal se.
"Tři-čtyři-osm..."
"Promiňte..."
Hlas jako začátek února, ruce v bok, blesky v očích.
"Ráda bych šla domů," řekla Peaches. "Měl jsi v úmyslu mě doprovodit? Nebo si tu budeš celou noc hrát na tatínka a na maminku?"

"Ale... jistě," řekl Parker a vstal.
"Těšilo mě," řekl Alici.
"Není to v seznamu," usmála se Alice na Peaches.
Peaches chtěla prohodit něco sžíravého o trpaslících, ale nic jí nenapadlo.
Otočila se a zamířila ke dveřím.
"Zavolám vám," zašeptal Parker a rozběhl se za ní.

Bílý dřevěný dům byl ohrazen bílým laťkovým plotem. Asi šest metrů od domu stála bílá dřevěná garáž s nástavbou. V ulici byly už jen tři další domy, nepříliš vzdálené od dálnice. Dorazili dvě minuty po půlnoci. Bylo prvního listopadu. Začátek keltské zimy. Taky se prudce ochladilo. Když zahýbali do ulice, Brown poznamenal, že teď už to chce jenom sníh, aby si připadal jak v ruském filmu.
V přízemí domu se nesvítilo. V prvním patře se objevila dvě světla. Muži byli nedostatečně oblečeni. Šli k přednímu vchodu a jejich dech tvořil obláčky. Hawes nazvonil.
"Zřejmě se zrovna chystá spát," řekl.
"To by se ti líbilo," popíchl ho Brown.
Čekali.
"Zkus to ještě jednou," řekl Brown.
Hawes znovu stiskl zvonek.
V přízemi se rozsvítilo.
"Kdo je to?"
Mariin hlas za dveřmi. Mírně vyděšený. Vždyť už je taky po půlnoci.
"Tady je detektiv Hawes," řekl.
"Ach."
"Promiňte, že vás obtěžujeme tak pozdě."
"Ne, to je... počkejte chvilku, prosím."
V zámku zašramotilo a dveře se otevřely. Opravdu se chystala k spánku. Měla dlouhý modrý župan. V rozevření bylo vidět krajkou zdobený límeček noční košile. Byla bosa.
"Našli jste ho?" zeptala se náhle.
Myslela samozřejmě Jimmyho Brayna.
"Ne, madam, ještě ne," řekl Brown. "Můžeme dál?"
"Prosím," řekla. "Promiňte."
Ustoupila, aby mohli projít. Vstupní chodbička budila dojem omšelosti. Prošlapaný koberec, poškrábaný a rozviklaný kus nábytku pod slepnoucím zrcadlem.
"Myslela jsem... když jste řekli, kdo jste... myslela jsem, že jste našli Jimmyho," vysoukala ze sebe.
"Ještě ne, paní Sebastianiová," řekl Hawes. "Vlastně jsme sem přišli kvůli..."
"Pojďte dál," řekla. "Nemusíme stát tady na chodbě."
Ucouvla o pár kroků, sáhla po vypínači vedle dveřní zárubně a rozsvítila stojací lampu v obývacím pokoji. Zvetšelé závěsy, prošoupaný koberec, laciný gauč a dvě čalouněná křesla. U vzdálenější stěny staré pianino.
"Dáte si kávu nebo něco?" zeptala se.
"Já bych hrnek snesl," řekl Brown.
"Postavím vodu," řekla a odešla přes chodbu do kuchyně.
Detektivové se rozhlédli po místnosti.
Na pianinu stály zarámované fotografie Sebastiána Velikého v různých magických pózách. Špinavé potahy na křeslech. Brown přejel ukazovákem po desce konferenčního stolku. Prach. Hawes zapíchl prst do hlíny v květináči. Sucho. Měli stále neodbytnější pocit, že dům je příliš zpustlý, než aby se o něj vyplatilo starat - nebo je tak zanedbaný proto, že bude brzy opuštěn.
Marie se vrátila.
"Bude to chvíli trvat, než se voda začne vařit."
"Kdo hraje na pianino?" zeptal se Hawes."
"Frank hrával. Trochu."
Začala si zvykat na minulý čas.
"Paní Sebastianiová," řekl Brown, "přemýšlíme o tom, jestli bychom se nemohli podívat do Braynova pokoje."
"Do Jimmyho pokoje?" podivila se.
Zdálo se, že je trochu vyvedená z míry jejich přítomností, ale to by odpovídalo situaci, kdy se po půlnoci objeví na prahu dva policajti.
"Jen se porozhlédnout, jestli bychom tam nenašli nějakou stopu," řekl Brown a nespouštěl z ní oči.
"Budu muset někde najít náhradní klíč. Jimmy měl vlastní klíč, chodil si, jak chtěl."
Stála bez hnutí ve dveřích obývacího pokoje, ve tváři zamyšlený výraz. Hawes by byl rád věděl, co se v ní odehrává. Přemýšlela snad, jestli je dost bezpečné jim tu místnost ukázat? Nebo si jen zkoušela vzpomenout, kde je náhradní klíč?
"Přemýšlím, kam ho jen Frank mohl dát," řekla.
Starodávné hodiny začaly odbíjet celou, o osm minut později.
Jedna... dvě...
Naslouchali těžkým úderům.
Devět... deset... jedenáct... dvanáct.

"Už je půlnoc," povzdychla si.
"Jdou pozdě," řekl Brown.
"Podívám se do jedné zásuvky v kuchyni, Frank tam dával spoustu harampádí."
Znovu ten minulý čas.
Následovali ji do kuchyně. Špinavé talíře, hrnce a pánve navršené v dřezu. Ohmataná dvířka lednice. Poblíž telefon na zdi. Emailem natřený stolek s dvěma židlemi. Prošlapané linoleum. Přes jednoduché okno nad dřezem jen žaluzie. Na sporáku začala pískat konvice.
"Posluzte si," řekla. "Tady jsou šálky a tady instantní káva."
Otevřela zásuvku příborníku, který stál v rohu místnosti. Hawes lžičkou odměřil kávu do šálků a zalil horkou vodou.
Marie se hrabala v zásuvce a hledala náhradní klíč.
"V ledničce bude nějaké mléko," řekla. "A tamhle na lince je cukr."
Hawes otevřel ledničku.
Moc toho v ní nebylo. Nízkotučné mléko v papírovém obalu, kousek tuku nebo másla, několik kelímků jogurtu. Zavřel dvířka.
"Chceš trochu?" nabídl mléko Brownovi.
Brown zavrtěl hlavou. Pozoroval Marií, která se probírala harampádím v zásuvce,
"Cukr?" zeptal se Hawes a nalil si do svého šálku mléko.
Brown znovu zavrtěl hlavou.
"Tohle by mohl být on, ale vážně nevím," řekla Marie.
Otočila se k ním a podávala Brownovi mosazný klíč, který vypadal jak od domovních dveří.
Zazvonil telefon.
Ten zvuk ji viditelně vylekal.
Brown pozdvihl svůj šálek a začal usrkávat.
Telefon vyzváněl.
Šla ke stěně vedle ledničky a zdvihla sluchátko z vidlice.
"Halo?" řekla.
"Nazdar Dolores," řekla překotně. "Ne, ještě ne, jsem dole v kuchyni." Zaposlouchala se. "Jsou tu se mnou dva detektivové," řekla. "Ne, to je v pořádku, Dolores." Znovu se zaposlouchala. "Chtějí se podívat nad garáž." Další odmlka. "Ještě nevím," řekla. "Nejdřív... nejdřív musí udělat pitvu." Poslouchala. "Ano, dám ti vědět. Díky za zavolání, Dolores."
Zavěsila sluchátko do vidlice.
"Švagrová," řekla.
"Vsadím se, že to těžce nese," řekl Hawes.
"Byli si velmi blízcí."
"Podíváme se nahoru," vybídl Brown Hawese.
"Doprovodím vás tam," řekla Marie.
"Není třeba," odbyl ji Brown, "venku se ochlazuje."
Pohlédla na něho. Zdálo se, že chce ještě něco říct. Pak jen přikývla.
"Radši si z auta vezmeme baterku," řekl Hawes.
Marie se dívala, jak vycházejí z domovních dveří a míří do tmy směrem k zaparkovanému vozu. Ozval se zvuk otevíraných dvířek a rozsvítilo se světlo uvnitř vozu. Pak se dvířka znovu zavřela. O chvíli později se rozsvítila baterka. Sledovala, jak jdou po příjezdové cestě ke garáži, kužel světla před sebou. Pustili se po venkovních schodech po straně budovy. Baterka osvítila dveře. Odemykání. Měla jim ten klíč dávat? Dveře se otevřely. Černý policajt vstoupil do místnosti. Chvíle šmátrání po vypínači a pak už se rozsvítilo světlo a oba zmizeli za zavřenými dveřmi.

Kulka vnikla do Carellových prsou na pravé straně těla, prolétla prsním svalem a vychýlena žebrem minula plicní lalok. Pak prolétla měkkou tkání, znovu změnila směr a zarazila se o obratel.
Rentgen ukázal, že kulka je nebezpečně blízko míchy. Ve skutečnosti stačil jen zlomek milimetru, aby poškodila páteř, pronikla k míše a způsobila ochrnutí. Chirurgický zákrok byl velmi riskantní, neboť hrozila nekroza míchy mechanickým poškozením nebo přerušením arteriálního přívodu krve do míchy. Carella hodně krvácel a dalším průvodním nebezpečím bylo selhání srdce nebo šok.
Tým chirurgů - hrudní chirurg, neurochirurg se svým asistentem a dva nemocniční lékaři - se rozhodl pro posterolaterální přístup, operovali raději zezadu, než by riskovali vstup hrudní dutinou, při němž hrozilo větší nebezpečí infekce a poškození plicního laloku. Řezy vedl neurochirurg. Hrudní chirurg postával stranou pro případ, kdyby přece jen bylo nutné otevřít hrudní koš. Byly tu také dvě instrumentářky, jedna sestra na stáži a anesteziolog. S výjimkou stážující sestry a anesteziologa byli všichni zahaleni v pláštích a rouškách a měli rukavice. Vedle operačního stolu stály přístroje, které zaznamenávaly Carellův puls a tlak. Byl tu Swan-Ganzův katetr, který monitoroval tlak v plicní tepně. Osciloskopy zeleně zářily. Sterilní ticho operačního sálu bylo kouskováno pípáním.
Kulka byla zaklesnuta v páteři.
Velice blízko míše a radikulárním artériím.
Bylo to jako operovat v krabičce od sirek.

Řeka Dix se při zářijových deštích vylila z břehů a městská správa objednala u soukromé společnosti drenážní práce, které začaly patnáctého října. Vzhledem k silnému říčnímu provozu během dne začínali muži na říčních bagrech pracovat

hned po setmění a končili před svítáním. Nasvícená lžíce bagru vynášela ze dna řeky řídké bahno. Až do dnešní noci muži blahořečili mírnému počasí. Dnes však už nebyla žádná legrace stát v té zimě a pozorovat lžíci vnikající do temné vody a vynořující se s náklady různorodých kalů.
Lidé do řeky házeli všechno.
Ještě že v tomhle městě nežil Billy Joe McAllister, třeba by do řeky hodil mrtvé dítě.
Lžíce se znovu vynořila. Barney Hanks ji pozoroval, jak se houpe nad hladinou, a rukou ji dirigoval do středu nákladní lodi. Peter Masters, který seděl v kabině říčního bagru, ovládal svými tlačítky a pákami lžíci, která měla vyvrhnout další dva kubíky slizkého bahna. Hanks zdvihl palec na znamení, že lžíce je prázdná a že je možno ji spustit pro další várku. Masters přitáhl nějaké další páky a lžíce se zhoupla přes okraj lodi.
Na hladině bahna v nákladní lodi se zalesklo něco kovového.
Hanks dal Mastersovi znamení, aby vypnul motor.
"Co je?" křikl Masters.
"Vytáhli jsme bednu s pokladem," volal Hanks.
Masters vypnul motor, vylezl z kabiny a přešel palubu až k druhé lodi.
"Stejně je čas dát si kafe," řekl. "Co jsi myslel tou bednou s pokladem?"
"Hoď po mně drapák," řekl Hanks.
Masters mu hodil hák a lano.
Hanks vrhl drapák na hliníkovou bednu, která vypadala jako krabice na kolečkové brusle, ale o něco větší. Byla napůl ponořená v bahně, a tak Hanks musel pětkrát hodit, než se mu podařilo zahákovat rukojeť. Pomocí lana vytáhl bednu na palubu.
Masters ho pozoroval z druhé lodi.
Hanks vyzkoušel zámky.
"Nejsou zamčené," řekl a odklopil víko.
Uvnitř byla hlava a ruce uříznuté v zápěstí.

Kling přijel na Canal Zone třináct minut po půlnoci. Zaparkoval vůz na rohu Canalside a Solomonovy, zamkl a vydal se směrem k Fairview. Eileen mu řekla, že bude lovit v zapadáku s názvem Larryho bar na rohu Fairview a Východní čtvrté. Na téhle straně řeky bylo všechno obráceně. Západní čtvrtá doma byla tady Východní čtvrtá. Dva břehy řeky jako dvě různé země. Dokonce se tu mluvilo legrační angličtinou. Larryho bar.
Tady vrah sbalil předchozí oběti.
Kling měl v úmyslu nahlédnout tam zvenčí, jen aby se ujistil, že tam ještě sedí. Pak zmizí a bude ji pozorovat z bezpečného úkrytu v ulici. Nechtěl, aby Eileen věděla, že je tu. Jednak by se mohla rozzuřit, jednak zazmatkovat a prozradit se. Chtěl být jen nablízku pro případ, že by ho potřebovala.
Oblékl si starý námořnický tříčtvrteční kabát, jejž vozil v kufru pro případ změny počasí, která právě nastala. Byl však prostovlasý a neměl rukavice. Kdyby musel vytáhnout zbraň, rukavice by mu překážely. Modrý kabát a modré džíny byly stejně chabou ochranou proti nenadálému chladu, jako modré ponožky a černé mokasíny. Nehřála ho ani osmatřicítka Detective Special v pouzdře u pasu. Po levé straně. Dva prostřední knoflíky u kabátu měl rozepnuté, aby mohl snadno křížem vytáhnout zbraň.
Procházel po Canalside.
Navzdory chladnému počasí byly šlapky v pohotovosti. Shlukovaly se pod lampami, jako by je jejich světlo mohlo zahřát. Většinou měly jen krátké sukně a svetry nebo halenky, které je sotva mohly chránit před chladem. Několik šťastnějších mělo kabáty přivezené pojízdnými pasáky, kteří si všimli změny počasí.
"Hej, námořníku, nesháníš společnici?"
Černá dívka se oddělila od hloučku pod lampou na rohu ulice a zamířila k němu. Nemohlo jí být víc než osmnáct, devatenáct. Ruce v kapsách krátkého kabátu, obutá v páskových střevíčkách na vysokém podpatku, minisukni jí rozechvíval čerstvý vítr vanoucí od vody.
"Skoro bych ti to udělala zadarmo, jak dobře vypadáš," zazubila se. "To je samozřejmě fór, cukrouši, ale cenu ti udělám dobrou, věř mi."
"Teď zrovna ne," řekl Kling.
"Tak kdy, kocourku? Když tu budu stát eště chvíli, umrzne mi nástroj. Tohle nesvědčí žádný z nás."
"Snad později," řekl Kling.
"Slibuješ? Šáhni si sem dolů a budeš v sedmym nebi."
"Teď zrovna mám jinou práci," řekl Kling.
"Ani na tohle nemáš čas?" vzala mu ruku a vedla ji ke svému stehnu. "Mmmmm mmmmm," zapředla, "sladká čokoládička, jen pro tebe."
"Později," odbyl ji, vyprostil ruku a odcházel.
"Zastav se eště, člověče, slyšíš?" křičela za ním. „Ptej se po Crystal."
Odešel do tmy. V doku slyšel šramotit krysy. Další lampa, další hlouček kurev.
"Hej, blonďáku, chceš si drobet užít?"
Bílá něco přes dvacet. Dlouhý khaki kabát, vysoké podpatky. Když přecházel kolem, kabát otevřela. Pod ním nic kromě podvazkového pasu a dlouhých černých punčoch.
"Máš zájem?"
Letmý pohled na okrouhlé břicho a prsa s růžovými bradavkami.
"Teplouši," zaječela za ním a zavinula se do kabátu s grácií tanečnice.

Ostatní dívky se smály. V dokách byla legrace. Zahnul vpravo na Fairview a zamířil ke Čtvrté. Ostrůvky světla na chodníku. Larryho bar. Dvě výlohy s vystaveným pivem, mezi nimi vchod. Došel k bližší výloze, přiložil si ruce k obličeji a civěl skrz sklo. Moc nabito tam teď není. Annie. Sedí u stolu s černochem a načesanou brunetou. To by šlo, aspoň jeden stín nablízku. Tamhle u baru. Eillen, S velkým blonďákem v brýlích.
Dobrý, pomyslel si Kling.
Jsem tu.
Neměj strach.

Shanahan seděl za volantem dvoudveřového chevroletu zaparkovaného u protějšího chodníku a viděl velkého blonďáka, který se dívá přes sklo výlohy do baru. Něco přes sto osmdesát, odhadoval, plus minus, široká ramena, úzký pas, námořnický tříčtvrťák a modré džíny.
Shanahan byl náhle ve střehu.
Chlap pořád koukal skrz okno, ruce u obličeje, nehybný, až na větrem vlající vlasy.
Shanahan ho pozoroval.
Chlap se odtrhl od výlohy.
Byl bez brýlí.
Třeba to není on.
Na druhé straně...
Shanahan vystoupil z vozu. S rukou v sádře se pohyboval neobratně, ale lepší být považován za mrzáka než za policajta. Chlap odcházel. Jak to, že nezašel do baru? Změna způsobu provedení? Shanahan nervozně zamkl vůz a nespouštěl muže z očí. Když se vzdálil na délku čtyř vozů, vydal se za ním.
V baru byla jako návnada Eileen, ale tady na ulicích byla spousta dalších holek. A jestli ten chlap najednou změnil plány, Shanahan si nechtěl vzít na svědomí žádnou z nich.

Eileen se vůbec nezamlouvalo, jakým stavem procházela její duše.
Začal se ji líbit.
Začala přemýšlet o tom, že by snad nemusel být vrah. Jako v těch historkách, o kterých píší noviny, dítě z vedlejšího vchodu zastřelí matku, otce a dvě sestry. Takový hodný chlapec? diví se sousedi. Neuvěřitelné. S každým prohodil milé slovo. Sekal trávník a pomáhal starým dámám. Ten že vraždil? ale jděte.
Třeba nechtěla, aby byl vrah, protože by to znamenalo eventuální konfrontaci. Věděla, že jestli je to on, bude mu muset čelit někde venku na ulici. A on vytáhne z kapsy nůž. A...
Bylo snadnější věřit, že není vrah..
Sama sebe obelháváš, pomyslela si.
Ale stejně...
Měl spoustu opravdu sympatických rysů.
Nejen smysl pro humor. Některé jeho vtipy byly stejně příšerné. Vyprávěl je téměř automaticky, jak se mu vybavovaly v jeho počítačové paměti, když ho podnítilo cokoliv v probíhající konverzaci. Zmínili jste se třeba o tetování u palce - vrah měl tetování u palce, připomněla si - a on okamžitě začal o dvou dívkách, které se bavily o nějakém chlápkovi s tetovaným penisem, přičemž jedna tvrdila, že tam má napsáno Swan, zatímco druhá trvala na tom, že tam má Saskatchewan, a nakonec se ukázalo, že pravdu měly obě. Eileen trvalo chvíli, než to pochopila. Nebo se zmínila o náhlé změně počasí a on si okamžitě vzpomněl na vtip o žebrákovi, který se klepe venku zimou. Přijde k němu druhý žebrák a povídá: ‚Nemoh bys mi pučit desetník na kafe?´ a ten první mu na to říká: ‚Jsi blázen? Já tu stojím s holou prdelí, klepu se zimou a chcípám hlady a ty po mně chceš desetník?´ a ten druhý chlápek povídá: ‚Tak dobrý, puč mi pětník´, což nebylo moc veselé, ale vyprávěl to s takovou dramatickou bravurou, že Eileen ty dva žebráky na větrném rohu městské ulice úplně viděla před sebou.
Město venku jí dávalo znamení.
Noc jí dávala znamení.
Nůž dával znamení.
Tady uvnitř v baru s puštěnou televizí a lidskými hlasy kolem nich vypadal svět bezpečně a příjemně a přátelsky a ona se přistihla, jak pozorně naslouchá všemu, co jí říká. Nejen vtipům. Vtipy byly skutečnost. Když jste se o něm chtěli něco dovědět, museli jste naslouchat jeho vtipům. Všimla si, že jsou součástí jeho obranného systému, způsobem, jímž si udržuje odstup od kohokoliv. Ale z nepřetržitého toku vtipů se občas vynořila plachá a jaksi zranitelná osobnost, která toužila po kontaktu - dokud nebyl nastartován další vtip.
Před pěti minutami vypršela dvacetidolarová lhůta. Eileen už pracovala za dalších dvacet, které, jak řekl, vydrží do nula čtyřiceti.
"Pak uvidíme," prohlásil. "Třeba si ještě popovídáme, třeba půjdeme ven, jak se nám bude chtít, ne? Tahle hra se hraje ušima, Lindo, a mně se líbí. Co tobě?"
"Ano," řekla a myslela to vážně.
Ale je to vrah, připomněla si.
Nebo taky ne.
Doufala, že ne.
"Když si spočítáš svůj výdělek," řekl, "dolar za minutu, dostaneš třetinu toho, co bere můj otec v L. A. Říká si sto padesát dolarů za padesátiminutové sezení, to nezní špatně, co? Zvlášť lidem, kteří ti říkají, že po nich všude lezou štěnice. Hlavně je na mně nezametej, jo? Ale ten už asi znáš, myslím, že už jsem ti ho říkal."

Neříkal. Když se omlouval za domněle opakovaný vtip, byl jí podivně blízký. Jako manžel, který vypravuje své ženě čas od času stejné vtipy, a ona se baví, jako když je slyšela poprvé. Znala ten vtip se štěnicemi, ale přesto si přála, aby ho vyprávěl.
Přemýšlela, jestli se přetvařuje.
Přemýšlela, jestli jen neodkládá tu chvíli, kdy na ni vytáhne z kapsy nůž.
"Můj otec byl hrozné přísný," řekl.
Její otec. Policajt. V rajonu mu říkali Pops Burke. Zastřelili ho, když byla ještě malá.
Vzápětí mu skoro řekla, že to byl její strýc, a ne její otec, kdo měl nejpronikavější vliv na její život. Strýc Matt. Také policajt. Měl oblíbený přípitek ‚Na zlaté dny a purpurové noci´. Byl to výraz, který slýchal v jednom rozhlasovém zábavném pořadu. Nedávno Eileen slyšela týž přípitek z úst nové přítelkyně Hala Willise. Jsou to jen slova. Jen nicotná slova, která pronáší její oblíbený strýc po službě ve svém oblíbeném baru, když vejde muž, v ruce pušku s krátkou hlavní. Strýc Matt vytahuje služební pistoli a muž ho zastřelí.
Málem řekla Bobbymu, že se dala k policii kvůli strýci Mattovi. Málem zapomněla, že tu pracuje na dopadení vraha. Říká se tomu taky polapení, blesklo jí hlavou. Ale co když to není vrah? Já ho odstřelím a pak se ukáže...
Znovu si uvědomila své nebezpečné rozpoložení.
"Vyrostl jsem ve světě zákazů a příkazů," řekl Bobby. "Člověk by si myslel, že psychiatr zvládne výchovu líp, ale myslím, že to bylo stejné, jako třeba u ševce. Dalo by se mluvit o krocení. Nakonec mi k útěku dopomohla matka. Zní to, jako bych byl ve vězení, co? Ale já tam byl. Znáš to, jak se ta dáma prochází po pláži Miami?"
Zavrtěla hlavou.
Uvědomila si, že se stále usmívá.
"No a vidí tam chlápka, jak leží na písku, tak jde k němu a povídá: ‚Promiňte, nechci být dotěrná, ale jste nějaký bílý´. Ten chlápek se jen podívá a řekne: ‚No a?´ A ta dáma povídá: ‚Víte, spousta lidí sem přijede, poleží si na slunci a dostane pěknou barvu. Ale vy jste velice bílý´. ‚No a?´ zas ten chlápek. ‚Jak to, že jste tak bílý?´ povídá ta dáma, a on na to: To je vězeňská barva, včera jsem vylezl z lochu´. Dáma pokývá hlavou a povídá, ‚Jak dlouho jste tam byl?´ ‚Třicet roků´, říká ten chlápek, a ona se vyptává dál.: ‚Můjtybože, co jste udělal, že vás zavřeli na třicet let?´ ‚Zabil jsem manželku sekerou a rozsekal jsem ji na kousky´, on na to. Ta dáma se na něj podívá a řekne: ‚Hmmm, takže jste svobodný?´"
Eileen se rozesmála.
Pak si uvědomila, že v tom vtipu šlo o vraždu.
Pak se zamyslela, jestli by vrah vyprávěl vtip o vraždě.
"Prostě byla to matka, která mě vysvobodila z vězení," řekl Bobby, "ale nejdřív musela umřít."
"Jak to myslíš?"
"Nechala mi spoustu peněz. Víš, co napsala v poslední vůli? Napsala tam: ‚Ty peníze mají Robertovi pomoci svobodně žít a riskantně si užívat.´ To jsou přesně její slova. Vždycky mi říkala Robert. ‚Svobodně žít a riskantně si užívat´. Přesně to jsem dělal minulý rok. Dal jsem otci sbohem, řekl jsem mu, že mizím a že budu nejšťastnější, když už ho neuvidím, a vyrazil jsem do L. A."
Přemýšlela, jestli na něj v L. A. vydali zatykač. Ale proč by tu měl být nějaký zatykač?
"Pak jsem odjel do Kansas City, poměl se tam... taky jsem se tam nechal tetovat, sakra, vždycky jsem toužil po tetování. Pak do Chicaga, taky si užít, riskantní užíváni stojí spoustu peněz, Lindo. Za to vděčím matce." Zadumaně pokýval hlavou. "To on ji zabil, víš?"
Podívala se na něj.
"Nemyslím doslova. Ne že by ji zrovna probodl nebo tak. Ale udržoval poměr s hospodyní a ona se o tom dověděla, a to jí zlomilo srdce, změnilo ji to. Říkali, že zemřela na rakovinu, ale stres může způsobit takovou chorobu, víš, já vím naprosto jistě, že to byla ta pravá příčina, to jeho miliskování s Helgou. Ty peníze, které mi matka nakonec odkázala, pocházely z rozvodového vyrovnání. Poetická spravedlnost, ne? Vychovával mě tvrdě a při tom se tahal s tou nacistickou čubkou, matka mi dala jeho peníze, abych mohl vést bohatší život, abych si mohl riskantně užívat. Myslím, že to bylo to klíčové slovo v poslední vůli. Riskantně. Chtěla, abych si to riziko s těmi penězi mohl dovolit. A já si dovoloval."
"Jak?" zeptala si Eileen.
"Rozhodně jsem neinvestoval do chovu prasat nebo něčeho podobného," usmál se. "Prostě jsem si žil. Žití je nejlepší odplata, ne? Kdo to řekl? Vím, že někdo to řekl."
"Já ne!" odtáhla se Eileen v předstíraném odmítání.
"Hlavně je na mně nezametej, jo?" řekl a oba se zasmáli.
Podíval se na hodiny.
"Zbývá ještě pět minut," řekl. "pak možná půjdem ven. Chceš už jít ven? Až uplyne těch pět minut?"
"Jak budeš chtít ty," řekla.
"Třeba půjdem. Trochu si užit. Dělat nové a vzrušující věci, ne? Riskantní," usmál se znovu.
Měl velmi příjemný úsměv.
Promítal se mu do celého obličeje. Dělal z něj plachého chlapečka. Něžné modré, jakoby zamžené oči za skly brýlí. Nesmělý chlapec z poslední lavice, který se bojí přihlásit a na něco se zeptat.
"Svým způsobem to byla jakási odplata," řekl. "To, co jsem udělal s těmi penězi. Cestoval jsem, bavil se, riskantně užíval. Svým způsobem jsem si to s ním vyřizoval, za Helgu. To byla naše hospodyně, víš? Ženská, s kterou podváděl matku. Celá ta léta ji klamal. Psychiatr, dovedeš si to představit? Nejsvětější ze všech, a on si to rozdává s pitomou hospodyní. To matka mu pomohla vystudovat medicínu. Byla učitelka, víš a celou dobu studií ho podporovala. Máš

představu, jak dlouho musí psychiatr chodit do školy? Těžko uvěřit, že některé ženy dokážou být tak necitelné k jiným ženám. Já tomu sotva může uvěřit, Lindo. Ta Helga se chovala jako obyčejná kurva... promiň, nechtěl jsem se tě dotknout. Promiň, vážně," pohladil jí ruku. "Víš, když slyšíš všechny ty kecy o sesterství, myslela by sis, že s matkou musela mít nějaký soucit, vždyť byla za otce vdaná čtyřicet let!" Náhle se ušklíbl. "Znáš to, jak ten chlápek přijde k manželce po čtyřiceti letech manželství a povídá jí: ‚Ido, chci to dělat jako psi´. A ona se otřese: ‚Ale to je nechutně, Same, dělat to jako psi.´ A on povídá: ‚Ido, jestli se ti nelíbí dělat to po psím způsobu, tak se s tebou rozvedu.´ ‚Tak dobře, Same,´ ona na to: ‚budeme to dělat jako psi. Ale ne před naším domem.´"
Eileen přikývla.
"Tobě se nelíbil, co?"
"Tak napůl," ukázala mu rukou.
"Slibuju, že to nebudem dělat jako psi, ano?" usmál se. "Jak bys to chtěla dělat, Lindo?"
"Ty jsi tu šéf," řekla.
"Vidělas někdy nějaký odporně zvrácený film?"
"Nikdy," řekla.
Už je to tady, pomyslila si.
"Vyděsilo tě to?" řekl. "Že se ptám na zvrácené filmy?"
"Ano," přiznala se.
"Mě taky," usmál se. "Já jsem taky žádný neviděl."
Drž téma, pomyslela si.
Ale bála se toho.
"Myslíš, že by se ti to líbilo?" zeptala se.
Srdce se jí znovu rozbušilo.
"Třeba někoho zabít, když s ním spíš?"
Upřené se ji zahleděl do očí, jako by tam něco hledal.
"Nesměla by vědět, že se to stane," řekl.
A ona náhle věděla, že je to jejich člověk a že už se nedá odkládat, co se mělo téhle noci stát.
Podíval se na hodiny.
"Čas vypršel," řekl. "Pojďme ven."

(12)
Telefon ve služební místnosti zazvonil za pět minut tři čtvrtě na jednu. Volal Monoghan, který byl v budce poblíž řeky Dix. Chtěl mluvit s Brownem nebo s Generem. Willis mu řekl, že jsou oba venku.
"A kdo je u telefonu?" zeptal se Monoghan.
"Willis."
"Mám tu hlavu a dvě ruce," řekl Monoghan. "Chlapi, co bagrovali řeku, to našli v hliníkový krabici, akorát tak velký, aby se tam vešla lidská hlava. A ruce. Tak tohle tu mám. Hlavu odříznutou od krku a ruce uříznutý v zápěstí."
"Aha," řekl Willis.
"Večer jsem byl s Brownem a Generem za tou Burgundskou restaurací a byla tam horní část těla v popelnici. A teď tu mám hlavu a ruce, a tak mě napadá, jestli to nepatří k sobě."
"Hmmm," zahučel Willis.
"A tak bych rád věděl jestli Brown s Generem mají pozitivní identifikaci mrtvoly. Protože kdyby ji neměli, je tu ke skouknutí hlava, a pak taky ruce kvůli otiskům."
"Mrknu se k Brownovi na stůl," řekl Willis. "Myslím, že tam něco nechal."
"To se teda mrkni," řekl Monoghan.
"Vydrž."
"No jo."
"Nezavěšuj, odstavuju tě."
Willis stiskl paměťové tlačítko a došel k Brownovu stolu. Pohrabal se v papírech, pak došel k telefonu, stiskl návratné tlačítko a zdvihl sluchátko.
"Monoghane?"
"Jo."
"Pokud můžu soudit, tělo bylo identifikováno jako nějaký Frank Sebastiani, běloch, čtyřiatřicet let."
"To bych tu měl taky, běloch přibližně toho věku,"
"Mám tu taky fotku," řekl Willis.
"Proč s ní nenaklušeš?" řekl Monoghan. "Mohli bysme se podívat, jestli máme tu samou mrtvolu."
"Kde jsi?"
"Na nábřeží. Umrznou mi koule."
"Na kterým nábřeží?"
"Dixie."
"Přesně?"
"Hampton."
"Jsem tam za deset minut," řekl Willis.
"Nezapomeň tu fotku," upomněl ho Monoghan.

Byt nad garáží byl nějaké čtyři metry široký a sedm metrů dlouhý. Byla tu pečlivě ustlaná dvojpostel, šatník se zrcadlem, čalouněná židle a za ní lampa. Na zdech visely obrázky nahých žen, vytržené z pánských magazínů, které byly v seriozních obchodech zakázané. Všechny ženy byly blondýnky. Jako Marie Sebastianiová. Ve spodní přihrádce šatníku, pod komínkem Braynových košil našli detektivové černý podvazkový pás. Velikost pět.
"Myslíš, že je jeho?" řekl Hawes suše.
"Jaké má asi číslo ta dáma?" zeptal se Brown.
"Mohla by mít pětku," pokrčil rameny Hawes.
"Myslel jsem, že jsi odborník."
"Na podprsenky jsem odborník."
V dalších přihrádkách byly pánské ponožky, slipy, svetry, kapesníky. Na ramínkách dvě sportovní saka, několikery kalhoty, oblek, kabát. Ve zvláštní přihrádce tři páry bot. Byl tam také kufr. Prázdný. Nikde žádná známka toho, že by se byl Brayne sbalil a ve spěchu uprchl. Na poličce v malé koupelně byly i jeho holicí potřeby.
V koupelnové skříňce našli rtěnku.
Brown sundal víčko.
"Jestli je to její, tak je to od ní neopatrnost, nechat v šatníku PP a tady..."
"Cože?"
"PP - podvazkový pás."
"Aha."
"Myslíš, že byla tak blbá a dávala si s ním přímo tady?"
"Uvidíme, co ještě najdem," řekl Hawes.
Našli svazeček dopisů přetažený gumou. Byl v krabici od bot. Dopisy byly v levandulově zbarvených obálkách, z nichž žádná nebyla oznámkována či orazítkována poštou. Na všech bylo napsáno "Jimmy".
"Doručeno osobně," řekl Hawes.
"Hmmm," přesvědčil Brown a společně se pustili do čtení dopisů.
Byly psány červeným inkoustem.
V prvním stálo:

Jimmy,
stačí říct kdy.
Marie
Datum 18. července.

"Kdy pro ně začal pracovat?" zeptal se Brown.
"Čtvrtého července."
"To je rychlík, tahle dáma," řekl Brown.
Druhý dopis byl datován 21. července a popisoval do nejmenších podrobností všechno, co Marie s Jimmym vyváděli den před tím.
"To jsou čuňárny," řekl Brown a obrátil oči v sloup.
"To jo," přisvědčil Hawes, který mu četl přes rameno.
Dohromady to bylo sedmadvacet dopisů. Zachycovaly poměrně čilý sexuální život paní domu a čarodějova učně. Marie měla zřejmě nějaké nutkání zaznamenávat všechno, co činila s Jimmym v nedávné minulosti, a pak vypočítávat všechno, co s ním ještě nedělala, ale co s ním hodlá dělat v dohledné budoucnosti. Pokud se dalo věřit časové posloupnosti dopisů, skutečně svá předsevzetí plnila.
Dělala s ním psí kusy.
Poslední dopis byl datován 27. října, čtyři dny před vraždou a rozřezáním Mariina manžela. V tomto dopisu slibovala Jimmymu, že ho o halloweenové noci přiváže k posteli jen v jeho černých hedvábných slipech, pak si nad něj klekne, oděná pouze v černý podvazkový pás a pak...
"Viděl jsi v jeho šatníku nějaké černé hedvábné slipy?" zeptal se Brown.
"Ne," řekl Hawes. "Čtu."
"Myslíš, že mu tohle všechno chtěla dělat o Halloweenu na oslavu?" zeptal se Brown.
"Možná."
"Odkráglovat manžílka, naporcovat ho a pak si sem přijít udělat čarodějnickej sabat."
"Kdo tomu tak říká?"
"Jak?"
"Čarodějnickej sabat."
"Tak tornu říkám já," prohlásil Brown. "Černé hedvábné slipy, černý PP..."
‚Tak kde je Brayne?" zeptal se Hawes. "Jestli plánovali oslavu..."
"Díval ses pod postel?" řekl Brown a náhle se otočil k oknu.
Hawes se otočil současně s ním.
Po příjezdové cestě se sunul automobil.

Za deset minut jedna - deset minut poté, co Bobby navrhl jít ven - se Eileen omluvila a odešla na dámskou toaletu. Annie ji pozorovala od stolu, jak jde přes bar a u telefonních automatů zahýbá doleva. Annie seděla s italským námořníkem, který jen ztěžka vyjadřoval svá přání.

"Promiňte," omluvila se námořníkovi.
Když přišla na toaletu, Eileen už byla v jedné kabině. Annie rychle zkontrolovala situaci. Ostatní kabiny byly prázdné.
"Ano či ne?" zeptala se.
"Ano," řekla Eileen.
Její hlas zpoza zavřených dveří zněl dutě.
"Jseš si jistá?"
"Myslím že jo."
"Je ti dobře?"
"Fajn. Prověřuju výzbroj."
Dveře se otevřely. Eileen byla bledá. Došla k umyvadlu a přejela si rty rtěnkou.
"Jdeš ven?" zeptala se Annie.
"Ano."
Stále ten dutý hlas.
"Dej mi tři minuty náskok," řekla Annie.
"Dobře."
Annie zamířila ke dveřím.
"Budu tam," řekla prostě.
"Dobře," přikývla Eileen.
Annie se na ni naposled podívala. Pak vyšla ze dveří.

"Mluvím o slušnosti a ctnosti," řekla Peaches.
Bylo velmi chladno a oni spěchali ulicí.
"Mluvím o zodpovědnosti vůči partnerovi," pokračovala Peaches, zaklesnutá účelově do Parkera pouze kvůli teplu.
Parker se začínal cítit jako ženatý.
"Tys na ten večírek přišel se mnou," prohlásila Peaches, "a ne s nějakou trpasličí děvkou."
"Když už člověk nemůže s nikým prohodit slovo..."
"Tady nešlo o prohazování slov," řekla Peaches. "Tady si člověk s půlčlověkem prohazoval významné pohledy a hluboké vzdechy."
"Myslím, že to od tebe není hezké, dělat si legraci z liliputánů," pokáral ji Parker.
"Jo to byla liliputánka?" podivila se Peaches. "A já myslela, že se takhle srazila při praní."
"Tohle přesně jsem měl na mysli s tou legrací," řekl Parker.
"Myslela jsem, že je to E. T. v šláfroku," řekla.
"Mrzí mě, jestli tě to rozčílilo."
"To teda rozčílilo."
"Promiň," řekl.
Opravdu ho to mrzelo. Byl toho názoru, že za tak chladné noci po tak horkém dni bude lepši přežít tu mornu v teplé a patrně i štědré posteli u Peaches tady ve městě, než se trmácet do své odporně úzké postele ve svém nechutně malém bytě někde v daleké Majestě. Byl rovněž toho názoru, že zítra bohatě stihne Alici zavolat.
"Nejvíc mě na tom štve, že jsem si myslela, jak nám to spolu báječně klape," řekla Peaches.
"Taky klapalo. A pořád klape. Noc je ještě mladá," řekl.
"Myslela jsem, že se ti líbím."
"Taky že se mi líbíš. Moc se mi líbíš."
"Ty se mi taky líbíš," řekla Peaches.
"Tak v čem je problém? Neexistuje žádný problém. Nevidím žádný problém. A teď půjdeme zpátky k tobě," řekl Parker, "dáme si něco k piti, třeba se kouknem na televizi..."
"To zni pěkně," přimkla se k němu.
"Že jo, nebo snad ne?" řekl.
"To fakt zní pěkně."
"A úplně zapomeneme na tu zakrslou svůdkyni."
"Na koho?"
"Na tvou malou přítelkyni," řekla Peaches.
"Na tu už jsem zapomněl," ujistil ji Parker.
Míjeli novinový stánek na rohu u stanice metra. Slepý prodavač klečel nad svázaným balíkem novin a přeřezával šňůru. Parker čekal, pyšnil se tím, že se v životě nedostal do rozepře se slepcem. Prodavač konečně zdvihl noviny, položil je zvenčí na pult, obešel stánek, vešel dvířky dovnitř a postavil se za pult.
"Prosím," řekl.
Parker se podíval na titulek.
"Chcete noviny?" zeptal se slepec.
Titulek oznamoval:
2 POLICISTÉ POSTŘELENI
HLEDAJÍ SE 4 LILIPUTÁNI

Vůz na příjezdové cestě domu Sebastianiových byl stříbrný Cadillac Seville s černou střechou, model 1979, ale zjevně výborně udržovaný. Žena, která z vozu vystoupila, byla také výborně udržovaná. Vysoká, nohatá, v černém kabátě

barvy jejích vlasů. Hawes s Brownem ji pozorovali z okna nad garáží. Šla přímo k hlavnímu vchodu a zazvonila.
Hawes se podíval na hodinky.
Pár minut před jednou.
"Kdo to ksakru je?" řekl.

Z Larryho baru vyšli přesně v jednu, dvacet minut po tom, co Bobby poprvé navrhl, aby odešli. Foukal silný vítr. Trval na tom, aby si nechala jeho sako, které měla stále přehozené přes ramena. Doufala, že jí nebude překážet při vytahování zbraně. Ruku držela v blízkostí otevřeného víka kabelky, na první pohled poblíž ramenního pásku. Ale také poblíž rukojeti revolveru.
Bobby měl pravou ruku v kapse kalhot.
Drží nůž, pomyslela si.
První oběť dostal v domovním vchodu dva bloky od baru. Druhou v průchodu na Východní deváté.
Třetí přímo na Canalside, kde se to jen hemžilo prostitutkami.
"Je tu strašná zima," řekl. "Takhle jsem si to zrovna nepředstavoval."
První ze tří detektivů je uviděla vycházet Annie.
Byla na ulici od chvíle, kdy se rozloučila s Eileen na dámské toaletě. Vybrala si stanoviště v ztemnělých vratech čínské továrny na nudle. Na ulici byla strašná zima a ona na ni nebyla vybavená. Proklatě krátkou sukýnku, příliš tenkou halenku.
Eileen vypadala jako pochodeň, rudé vlasy planoucí ve větru, zavinutá do pánského saka. Dali se doleva. Šla po jeho pravici, vlastní pravou ruku na kabelce. On měl pravou ruku v kapse.
O dvě lampy na Fairview se postarali vandalové, takže mezi rohovou a třetí lampou byl dlouhý temný úsek. Na vzdálené křižovatce naskočilo světlo barvy Eileeniných vlasů. Ta barva usnadňovala sledování. Annie jim nechala dvacetimetrový náskok a pak se na ně pověsila. Držela se při domech po své levici, tedy na jeho slepé straně, protože jak při chůzi mluvil, byl natočen doprava. Proklínala své vysoké podpatky, protože výrazně klapaly po chodníku, ale vypadalo to, že dění za ním ho nezajímá. Když se nořili do tmy mezi dvěma lampami, stále něco vykládal Eileen.
Její vlasy zářily jako signální oheň.
Kling, který si zřídil pozorovatelnu na výhodném místě šikmo přes ulici, je uviděl jako druhý.
Ulice v těch místech byla temná a on sám se ještě ukrýval v opuštěné továrně. Lampa byla rozbitá, ale ta žena byla nepochybně Eileen. Poznal by ji, i kdyby měla světlou paruku. Znal dopodrobna její chůzi, dlouhý krok, pohyb ramen, pohupování v bocích. Už se chtěl pohnout, přejít ulici a pověsit se na ně, když uviděl Annie.
Dobrý, pomyslel si, je na místě.
Zůstal na své straně ulice a šel pár kroků za Annie, která se usilovně snažila, aby se neprozradila. Eileen s tím chlapem šli velice svižně směrem k semaforu na další křižovatce. Zrovna naskočila zelená. Byli by se mohli zformovat do klasického nepravidelného trojúhelníku - jeden policajt za kořistí, druhý za ním na téže straně ulice, třetí na protějším chodníku - až na to, že byli jen dva.
Aspoň Kling si to myslel.
Tím třetím policajtem byl Shanahan.
Sledoval Klinga od okamžiku, kdy ho uviděl nahlížet výlohou do baru. Netrpělivě přecházel po ulici. Vracel se k baru, aby zkontroloval vchod přes ulici, vzápětí odcházel a znovu přicházel, jako by čekal na někoho, kdo odsud má vyjít.
Když konečně vyšla Eileen s tím druhým blonďákem, Shanahanův blonďák se pustil za nimi. Annie byla před ním a držela se na dohled od Eileen a jejího blonďáka. Ten druhý blonďák projevoval až přílišný zájem. Shanahan mu nechal náskok a pak se vydal za ním.
Eileen se svým blonďákem vepředu zahnuli na křižovatce doleva a zmizeli za rohem.
Shanahanův blonďák zaváhal jen na okamžik. Vypadalo to, že se rozhoduje.
Pak vytáhl revolver a rozběhl se přes ulici.
Annie ihned poznala Klinga.
Držel v ruce pistoli.
Nevěděla, jestli je víc překvapená jeho přítomností na tomto místě nebo pistolí v jeho ruce. Ve třech vteřinách jí proběhlo hlavou příliš mnoho myšlenek. Říkala si, že to Kling zkazí, vždyť ten chlap se ještě neprojevil. Byla by ráda věděla, jestli Eileen ví o Klingovi. Přemýšlela.
Ale Eileen se svým mužem už byli za rohem a z dohledu.
"Berte," zakřičela.
V tom okamžiku zařval i Shanahan.
"Stůj! Policie!"

Kling se otočil a uviděl muže, který na něj mířil sádrou. Podíval se na druhou stranu a uviděl Annie, jak běží přes ulici.
"Miku!" Zakřičela Annie.
Shanahan strnul v běhu. Annie na něj mávala rukama jako dopravní policajt.
"On je ve službě!" křičela.
Shanahan řekl toho večera Eileen, že mají s Alvarezem v zásobě spoustu triků. Nepočítal však s tím, že Alvarez vyšle na Zone ještě jednoho muže, aniž ho o tom uvědomí. Byl by si nemyslel, že Alvarez použije takového triku. Shanahanův osobní trik spočíval v zasádrované dvaatřicítce. Připadal si teď jako kretén, se sádrou namířenou na chlapa, kterého Annie označila za policajta.
Rozsvítilo se jim všem třem najednou.

Na křižovatce naskočilo červené světlo, jako by indikovalo ten rozbřesk ve třech hlavách.
Beze slova se podívali do ulice.
Byla prázdná!
Eileen a její muž byli pryč.
Ještě před chvílí měla tři stíny.
Teď neměla žádný.

Dolores Eisenbergová byla starší sestra Franka Sebastianiho. Sto sedmdesát pět centimetrů výšky, černé vlasy a modré oči, osmatřicet, devětatřicet let. Přivinula k sobě Marii, když Brown s Hawesem přišli z bytu nad garáží. V očích obou žen se objevily slzy.
Marie ji představila.
Dolores byla překvapená, že tu vidí policajty.
"Těší mě," řekla a podívala se na Marii.
"Cítíme s vámi," řekl Brown.
Tohle se přece říká v lrsku, pomyslel si Hawes. Kdo to jen pochytil?
"Děkuji," řekla Dolores a znovu se obrátila k Marii. "Promiň, že mi to tak dlouho trvalo, než jsem přijela," řekla. "Max je v Cincinnati a já jsem musela zajistit hlídání. Bože, až se to dozví. Měl Franka hrozně rád."
"Já vím," řekla Marie.
"Musím mu znovu zavolat," řekla Dolores. "Když mi matka řekla, co se stalo, zkusila jsem ho volat do hotelu, ale byl zrovna pryč. V kolik jsi volala matce?"
"Muselo být kolem půl dvanácté," řekla Marie.
"Jo, to mi volala hned na to. Bylo rni, jako když mě porazí lokomotiva. Zkoušela jsem se spojit s Maxem, nechala jsem mu vzkaz, aby mě volal, ale pak jsem kolem půlnoci odjela z domu, hned jak přišla paní k dětem. Budu mu muset znovu zavolat."
Stále na sobě měla kabát. Teď si ho svlékla a popaměti pověsila na věšák. Byla oblečená do elegantní černé sukně a hezké bílé blůzky. Stále postávali v chodbě. Dům byl v této noční době mimořádné tichý. Náhle zasyčelo topení.
"Dá si někdo kávu?" zeptala se Dolores.
Organizátorka, pomyslel si Hawes. Tragédie v rodině, ona se okamžitě dostaví v jednu ráno, připravená vařit kávu.
"Na plotně ještě nějaká zbyla," řekla Marie.
"Pánové?" zjišťovala Dolores.
"Děkuji, ne," řekl Brown.
"Ne, děkuji," řekl Hawes.
"Marie? Miláčku, můžu ti přinést šálek?"
"Je mi dobře, Dolores, díky."
"Chudinko," řekla Dolores a znovu švagrovou přivinula k sobě.
Aniž uvolnila objetí, podívala se na Browna a řekla:
"Matka říkala, že to podle vás udělal Jimmy, je to pravda?"
"Je to velice pravděpodobné," řekl Brown a podíval se na Marii.
"Ještě jste ho nenašli?"
"Ne, ještě ne,"
"Nemůžu tomu uvěřit," vrtěla hlavou Dolores. "Matka říkala, že musíte dělat pitvu. Přála bych si, abyste ji nedělali, opravdu. Vždyť je to pro ni utrpení."
Brown pochopil, že neví, v jakém stavu bylo tělo jejího bratra nalezeno. Marie to rodině snad neřekla? Přemýšlel, že jí tu novinku sdělí, ale nakonec to zavrhl.
"Víte, madam," řekl, "pitva je nařízená při každém náhlém úmrtí."
"Přesto," řekla Dolores.
Brown stále pozoroval Marii. Uvědomoval si, že do telefonu před necelou hodinou své švagrové o pitvě říkala. Dolores se však tvářila, jako by tu informaci dostala od matky. Pokoušel se vzpomenout na přesné znění toho hovoru. Toho, co říkala Marie.
Nazdar Dolores. Ne, ještě ne, jsem dole v kuchyni.
To znamená, že se jí švagrová ptala, jestli je v posteli nebo se chystá do postele nebo tak nějak, a ona jí řekla: Ne, jsou tu se mnou dva detektivové. To by ovšem znamenalo, že Dolores o nich věděla, když sem přijela, tak proč vypadala tak překvapeně, že je tu vidí?
Chtějí se podívat nad garáž.
Takže Dolores se asi ptala, co tam dělají. A ona ji odpověděla. A pak jí řekla o té pitvě. A Dolores o tom teď mluví tak, jakoby to věděla od matky. Pokud sem však Dolores volala těsně před odjezdem z domu...
Počkat!
Marie do telefonu neřekla nic takového, jako že ji čeká, nebo ‚Tak se tedy uvidíme´ nebo ‚Tak si pospěš´ nebo ‚Jeď opatrně´. Jenom ‚Dám ti vědět, tedy o té pitvě´, a ‚Díky za zavolání´.
Brown se rozhodl pro přímý útok.
Upřel na Dolores oči a zeptal se:
"Volala jste sem asi před hodinou?"
Vtom zazvonil telefon.
Brown si pomyslel, že musí být Bůh.

Jestliže předchozí zazvoněni telefonu Marii vylekalo, tentokrát se jí v očích objevil náhlý záblesk paniky. Otočila se ke kuchyni, jako by tam zničehonic vypukl požár, a učinila pochybený pokus odstartovat z chodby. Pak se zarazila a řekla, "Myslím..." a bezradně se podívala na detektivy.
"To už asi nebude Dolores, co?" řekl Brown.
"Cože?" podivila se zmatená Dolores.
"Měla byste to jít zvednout," řekl Brown.
"Ano."
"Půjdu s vámi."
Telefon v kuchyni vyzváněl.
Marie váhala.
"Mám to vzít?" zeptal se Brown.
"Ne, já... to bude asi tchyně," řekla a zamířila do kuchyně.
Brown jí byl v patách. Telefon zvonil.
Myslela si: ‚Ty zatracenej blbče, říkala jsem ti, že jsou tu poldové!´
Za usilovného přemýšlení uchopila sluchátko.
Brown stál ve dveřích kuchyně, ruce zkřížené na prsou.
"Halo?" řekla Marie.
A poslouchala.
Brown jí stále pozoroval.
"To je pro vás," řekla úlevně a podala mu sluchátko.

(13)
Parker se znovu cítil jako pravý policajt.
Pracující detektiv.
Byl to radostný pocit.
Novinový článek pod titulkem prozradil všechno, co potřeboval vědět o přepadeních obchodů lihovinami. Článek obsáhle citoval detektiva Meyera Meyera, který poskytl interview ve svém pokoji v nemocnici Buena Vista. Meyer řekl reportérovi, že loupeže a vraždy spáchali čtyři liliputáni, které vozila v modré dodávce velká blondýna. Jedna z obětí přepadení popsala lupiče jako liliputány. Dále řekla policii, že jedna liliputánka se jmenovala Alice.
Parker ani nemusel být detektiv, aby si uvědomil, že po městě se nepotuluje moc liliputánek jménem Alice. To rychlé prohlédnutí mu dalo pocit, že je znovu opravdový policajt.
Posadil Peaches do taxíku - ačkoliv byli pouhé čtyři bloky od jejího bytu - a řekl jí, že se pokusí ozvat později. Pak zastavil projíždějící hlídkový vůz. Dva uniformovaní poldové mu sdělili, že jsou z Třicátého prvního, což už Parker věděl, protože měli číslo revíru na dvířkách vozu. Poldové nevěděli, jestli jsou kompetentní k přepravě detektiva z Osmdesátého sedmého.
"Tady jde o vraždu," zařval Parker, "otevřete ty zasraný dveře !"
Dva uniformovaní poldové se na sebe podívali, jako by jeden u druhého hledali radu, a pak spolujezdec otevřel zadní dvířka. Parker se tam usadil jako zločinec, od dvou poldů vpředu ho oddělovala kovová mříž.
"Thompson Street čtyři sta tři," řekl řidiči.
"To je strašně daleko," stěžoval si policajt za volantem.
"Jsme tam za patnáct, dvacet minut."
"Spíš za půl hodiny," řekl spolujezdec a poté nahlásil vysílačkou seržantovi, že vezou chlapa z Osmdesátého sedmého.
"Dejte mi ho," řekl seržant.
"Je vzadu," oznámil policajt.
"Tak zastavte a dejte mi ho," řekl seržant.
Znělo to velmi komisně. Parker už se s podobnými seržanty setkal. Vždycky si na nich s chutí porajtoval.
Zastavili vůz a otevřeli zadní dveře. Spolujezdec podal Parkerovi vysílačku.
"Co je?" řekl do ní Parker.
"Kdo to je?" vyptával se seržant.
"Detektiv Andrew Lloyd Parker. Osmdesátý sedmý revír. S kým mluvím?"
"Na tom nezáleží. Jak to, že velíte jednomu z mých vozů?"
"Protože se vraždilo," řekl Parker. "Protože dva poldové jsou v nemocnici. Protože spěchám do centra, a byl bych moc nerad, kdyby se tisk dověděl, že nějaký seržant z Třicátého prvního mi bránil ve včasném zatčení. Proto. Mám dojem, že jste to pochopil?"
Nastalo dlouhé ticho.
"Kdo je váš velitel?" zeptal se seržant ve snaze zachránit si důstojnost.
"Poručík Peter Byrnes," řekl Parker. "Tak už jsme skončili ?"
"Můžete si vzít vůz, ale promluvím si s vaším velitelem," řekl seržant.
"Jen si promluvte," řekl Parker a podal vysílačku dopředu. "Tak jedem."
Zavřeli za ním zadní dvířka. Řidič uvedl vůz do pohybu.
"Zapni houkačku," přikázal mu Parker.
Policajti se na sebe podívali. Tohle nevypadalo na situaci, kdy se smí použít siréna.
"Zapni tu zasranou houkačku," zařval Parker.
Řidič stiskl tlačítko.

Seděli už v obývacím pokoji,, když Brown přišel od telefonu. Marie se svou švagrovou seděly vedle sebe na gauči, Hawes v křesle proti ním.
Brown se tvářil vážně.
"Hal Willis," řekl Hawesovi.
"Co se děje?" zeptal se Hawes.
Brown si bezmyšlenkovitě zamnul ušní lalůček, než začal mluvit.
Hawes signál zachytil.
Sehrají malé divadýlko.
"Našli zbytek těla," řekl Brown.
Marie se na něj podívala.
"Hlavu a ruce," pokračoval Brown. "V řece. Promiňte, madam," obrátil se k Dolores, „ale tělo vašeho bratra bylo rozřezáno. Nerad vám to říkám v téhle situaci."
"Bože," vydechla Dolores.
Marie se stále dívala na Browna.
„Chlapi, kteří bagrovali řeku, vytáhli hliníkovou schránku, která obsahovala hlavu a ruce," řekl.
Hawes se pokoušel pochytit, kam Brown směřuje.
Pozorně naslouchal.
"To jsi věděla?" zeptala se Dolores Marie.
Marie přikývla.
"Tys věděla, že byl...?"
"Ano," přiznala Marie. "Neřekla jsem to matce, protože jsem věděla, co by to s ní udělalo."
"Ozval se Monoghan," řekl Brown Hawesovi, "volal na služebnu. Willis sebral z mého stolu materiály a jel za ním."
Materiály na stole, přemýšlel Hawes. Zprávy o případu, pozitivní identifikace, plakát, který si vzal ze školní nástěnky.
"Nerad se k tomu zase vracím, paní Sebastianíová," řekl Brown, "ale byl bych rád, kdybyste mi znovu popsala svého manžela. Abychom to mohli uzavřít."
"Mám to u sebe," řekl Hawes.
Začínal chápat. Nikdo neuzavře případ, když vrah běhá po svobodě. Z náprsní kapsy saka vytáhl zápisník a prolistoval stránky.
"Běloch, čtyřiatřicet let," řekl.
"Odpovídá to?" zeptal se Brown Marie.
"Ano," přisvědčila.
"Sto osmdesát centimetrů," řekl Hawes, "Sedmdesát sedm..."
"Paní Sebastianiová?"
"Ano?"
V očích se jí chytře zablesklo. Hawes si říkal, že už asi taky začíná chápat. Nevěděla přesně, o co půjde, ale připravovala se na to. Hawes to taky nevěděl, jen tušil.
"Vlasy černé," řekl "oči..."
"Proč se v tom musíme znovu hrabat?" vzdychla. "Identifikovala jsem tělo, máte všechno, co..."
"Ano, můj bratr měl černé vlasy," špitla Dolores a pohladila Marii po ruce.
"Oči modré," řekl Hawes.
"Modré oči, ano," přitakala Dolores.
"Jako já."
"To budu zase muset do města?" zeptala se Marie. "Dívat se na... na to, co... co našli v...?"
"Paní Sebastianiová," řekl Brown, "hlava, kterou jsme objevili v řece, neodpovídá fotografii vašeho manžela."
Marie zamrkala.
Ticho.
A pak:
"No... to... to znamená... co to znamená?"
"To znamená, že ten mrtvý muž není váš manžel," řekl Brown.
"Někdo se spletl?" zeptala se Dolores. "Říkáte, že můj bratr není mrtvý?"
"Paní Sebastianiová," řekl Brown, "vadilo by vám moc, kdybych přečetl váš popis Jimmyho Brayna?"
"Nevím, proč bychom to měli posté probírat," řekla. "Kdybyste pořádně dělali svou práci, už byste Jimmyho našli."
Brown vytáhl svůj zápisník.
"Běloch," četl "dvaatřicet let. Výška sto osmdesát tři. Váha osmdesát dva..."
"Ano," řekla netrpělivě.
Její oči teď byly ve střehu. Takové oči už Hawes viděl. Zoufalé oči, polapené oči. Brown přitahoval otěže, a ona to věděla.
"Vlasy černé, oči hnědé."
"Ano," řekla znovu.
"Paní Sebastianiová, ty oči byly hnědé."
"Ano, vždyť jsem vám říkala..."
"Ta hlava z řeky měla hnědé očí."
Obrátil se k Dolores.

"Má váš bratr apendektomickou jizvu?"
"Cože?"
"Operovali mu někdy slepé střevo?"
"Ne. Nechápu, co tím..."
"Měl někdy úraz na lyžích? Pochroumal si někdy meniskus na..."
"V životě nelyžoval," řekla Dolores.
Vypadala velice zmateně. Pohlédla na Marii.
"Technici sejmou z obou rukou otisky," řekl Brown. "Okamžitě provedeme srovnání. Sloužil váš bratr někdy v armádě?"
"Ano."
"Nevíte, jestli byl na vojně Jimmy Brayne?"
"To nevím."
"Nebo jestli nevykonával náhradní službu? A vy, paní Sebastianiová? Vy toho zřejmě o Jimmym Braynovi víte spoustu, takže byste mohla vědět, jestli mu někdy snímali otisky prstů."
"Všechno, co o něm vím..."
"Že měl dole pihu krásy," sklapl Brown notes.
"Marie, o čem to mluví?" zeptala se Dolores.
"Myslím, že ví, o čem mluvím," řekl Brown.
Marie mlčela.
"Pokud nevyjdou ty otisky," řekl Brown, "mámu tu ještě hlavu. Někdo ji pozná. Dříve nebo později budeme mít pozitivní identifikaci."
Stále nic neříkala.
"Je to Jimmy Brayne, ne?" zeptal se Brown.
Ticho.
"Vy a váš manžel jste zabili Jimmyho Brayna, že?" řekl.
Seděla docela tiše, ruce složené v klíně.
"Paní Sebastianiová," řekl Brown, "neprozradila byste nám, kde je váš manžel?"

Parker si otevřel dveře šperhákem.
Na rozkládacím gauči v obývacím pokoji spali dva liliputáni, muž a žena. Vyskočili v okamžiku, kdy se dveře otevřely.
"Ahoj," řekl tiše Parker a ukázal jim revolver.
Muž byl Vilíček Mžoural. Měl pruhované pyžamo. Vypadal roztomile. Když uviděl revolver, zbledl. Jeho žena Corky měla kalhotky a košilku jako na panenku: Růžovou. Když se k nim Parker přiblížil, sáhla po polštáři a přitiskla si ho k hrudi. Místnost byla osvětlena pouze lampičkou z předsíně, jejíž světlo se odráželo v Parkerově revolveru. Corkyiny hnědé oči byly doširoka otevřené. Stále si tiskla polštář k hrudi. Parker si pomyslel, že vypadá tak trochu jako Debbie Reynoldsová.
"Ti ostatní spí?" zašeptal Parker.
Willie přikývl.
"Kde?"
Willie ukázal na dvoje zavřené dveře.
"Vstávat," zašeptal Parker.
Corky jen v košilce a kalhotkách vypadala zmateně. Stále si tiskla polštář k hrudi, ale záda měla nekrytá.
Parker ukázal revolverem.
"Jdeme je vzbudit,ů zašeptal. "Neječte, nebo vás odprásknu."
V jedné ložnici spal Oliver Twist s normálně velkou ženou. Byla velice tlustá a velice blonďatá. Parker si vzpomněl na starý vtip o trpaslíkovi, který se ožení s cirkusovou "Tlustou dámou", celou noc skáče kolem postele a křičí: "To je všechno moje, to je všechno moje!"
Parker šťouchl do liliputána, lilipután poskočil na posteli.
Zrzavé vlasy rozcuchané, modré oči vykulené.
"Pššt," řekl Parker, "policie."
Oliver zamrkal. Willie také. Tohle slyšel poprvé. Až do této chvíle si myslel, že mají co do činění s lupičem, a to už bylo dost špatné samo o sobě. Přítomností policajta se naplnila jeho noční můra. Pohlédl na Corky a v jeho očích byla výčitka. Tohle všechno jim nadrobilo její zatracené přátelství s Aničkou Oakleyovou, která měla takové střelecké štěstí.
"Vzbuď svou dámu," přikázal Parker Oliverovi.
Oliver šťouchl do tlusté blondýny.
Jen se převalila.
Šťouchl do ní znovu.
"Jdi do háje," řekla.
Parker z ní strhl přikrývku. Měla dlouhou babičkovskou noční košili. Snažila se získat přikrývku zpět, ale sáhla do prázdna, a tak se posadila, rozzlobená a napůl spící.
"Policie," usmál se Parker.
"Cože?" zamrkala.
"To vy jste řídila?"
"O jaký řízeni jde?"

"Ona neví," řekl stále se usmívající Parker Oliverovi.
"Řídil Quentin," řekl Oliver. "Tahle dáma s tím nemá nic společného."
"S čím?" chtěla vědět blondýna.
Quentin, vzpomněl si Parker. Ten chlápek z večírku.
"Kde je?" zeptal se.
"V té druhé ložnici," řekl Oliver.
"Jdu mu oznámit, že už je po večírku," řekl Parket. "Vstávejte z postele. Oba."
Oliver s blondýnou vylezli z postele.
"To je nějaký vtip?" zašeptala blondýna Oliverovi.

"Ani bych neřekl," pošeptal jí Oliver.
Parker před sebou hnal všechny čtyři do druhé ložnice. Radiátor syčel a v místnosti bylo k udušení. Parker rozsvítil. Quentin Forbes byl v posteli s Alicí. Nikdo z nich nezareagoval. Ve spánku odhodili přikrývky a leželi tu oba nazí. Alice vypadala krásně jako panenka, světlé vlasy rozhozené na polštáři.
"Policie," zařval Parker.
Oba současně vyskočili.
"Ahoj Alice," usmál se.
"Ahoj Andy," vrátila mu úsměv.
"Tak se hezky oblečeme," zažvatlal Parker.
"Tak jo," řekla a sáhla pod polštář.
"No no," řekl Parker, ještě než uviděl pistoli.
Zaváhala.
"Prosím, Alice," řekl, "nezkoušejte to."
Musela si všimnout něčeho v jeho očích. Musela poznat, že se divá do očí policajta, který všechno viděl a slyšel.
"Tak ne," řekla a položila pistoli.
"Tohle je násilí," postěžoval si Forbes.
"To máte pravdu," řekl Parker.
"Ukažte mi odznak," řekla blondýna.
Parker jí ho ukázal.
"Co to má všechno znamenat?" zeptala se.
"Tak se oblečte," vybídl je, došel k oknu a zavolal na dva uniformované policajty z Třicátého prvního, aby přišli nahoru. Měli jen troje náramky na šest lidí. Došlo k rozporu mezi nabídkou a poptávkou. Jeden z nich se odebral dolů zavolat vysílačkou pro posilu. Vysvětlil, že se nejedná o 10-13, prostě potřebují ještě nějaké náramky. Seržant z Dvanáctého chtěl vědět, co dělají dva poldové z Třicátého prvního a jeden z Osmdesátého sedmého v jeho revíru, ale poslal vůz s dalšími pouty. Než přijel, Parker osobně prohledal byt. Objevil kufřík napěchovaný penězi. Našel také zavazadlo s kostýmy, maskami a parukami. Dále tu byly dvaadvacítky Zephyr a automatický kolt ráže nula pětačtyřicet.
Pomyslel si, že má svůj případ.
Když nasadili Alici pouta, byla už oblečená do šedých kalhot, růžové halenky s dlouhými rukávy, dvouřadového blejzru s kovovými knoflíky, hnědých značkových kožených bot na vysokých podpatcích a modrého kabátku.
Když spolu vycházeli z bytu, řekla:
"Takhle jsme se neměli potkat, že ne?"
"To ne," řekl Parker.

Willis doufal, že ten uvnitř nemá pistoli. Doufal, že se to obejde bez střílení. S O´Brienem po boku...
"Policie," řekl O´Brien a znovu zabušil na dveře.
V místnosti bylo ticho.
Pak se ozval zvuk otevíraného okna.
"Hejbe se," řekl Willis.
Pomalu couval a zvedal pravou nohu, aby vykopl dveře. Rozpřaženýma rukama udržoval rovnováhu. Vypadal jako hráč amerického fotbalu, snažící se získat rozhodující bod. Noha se vymrštila, chodidlo i pata zasáhly dveře naplocho hned nad klikou. Západka odskočila, dveře se rozlétly dovnitř. O´Brien vnikl do místnosti s napřaženým revolverem.
Jen ať nemá zbraň, modlil se Willis.
Muž ve slipech už byl napůl z okna venku.
"Je to dost vysoko, pane," řekl O´Brien.
Muž zaváhal.
"Pan Sebastiani?" řekl Willis.
Muž měl stále jednu nohu na římse. Poblíž okna nebyl žádný požární žebřík a Willis se podíval, kam se to ten chlap vydal.
"Jmenuju se Theo Hardeen," řekl.
"To už víme od vaší manželky," sdělil mu Willis.
"Moje manželka? Nevím, ti čem mluvíte."
Nikdy nevěděli, o čem se mluví.
"Pane Sebastiani," řekl Willis, "v této chvíli je vaše manželka na cestě z Collinsworthu, doprovázená dvěma detektivy z Osmdesátého sedmého revíru, podle jejichž instrukci jsme..."

"Nemám žádnou manželku v..."
"Ve voze mají také motorovou pilu," řekl O´Brien.
"Našli ji ve vaší garáži," dodal Willis.
"Na pile je spousta krve," pokračoval O´Brien.
"Takže vás zatýkám pro zločin vraždy," uzavřel Willis a začal ho mechanicky seznamovat s jeho právy.
Sebastiani naslouchal té recitaci jak při hodině literatury. Stále měl jednu nohu na římse.
"Pane Sebastiani?" řekl Willis. "Nechcete jít dál?"
Sebastiani vlezl dovnitř.
"Ona to prosekla, co?"
"Tohle jste prosekli oba," řekl Willis.

Tentokrát je to na tuty, pomyslel si Carella. Teď je po ptákách.
Odcházím do věčných lovišť.
Roztančená tma, pomrkávající světla, severní polární záře, mumlání, pípání, všechno tak neskutečné a vzdálené, ale zároveň tak skutečné a blízké, bylo to legrační. Vznášel se někde nad sebou, obletoval se jako anděl smrti, ‚Nos na krku česnek,´ říkávala babička, ‚zažene to anděla smrti,´ ale kde mám teď vzít česnek, babí? Jemné bílé povlečení a měkké péřové polštáře, na kamnech v kuchyni se vaří domácí kečup, mží se ti brýle, strýc Jerry snědl krysí hovno, protože myslel, že jsou to olivy, všechno je to pryč, je Meyer taky mrtvý?
Proboha, Meyere, nebuď mrtvý. Prosím tě, nebuď mrtvý.
Vznášel se nad sebou, pozoroval se, velký hrdina, skutečný hrdina, vystavený světu, rukám i očím cizinců, otevřená kniha, nenechte Meyera umřít, já tě podržím, Meyere, dovol ani, abych tě podržel, příteli. Pojďte dál, neřekl to kdysi kdosi? Teď ho otevřete, otevřete hrdinu, na to se musí sejít celá vydavatelská konference, ale tentokrát žádná unáhlená rozhodnuti, ne ať tu někdo říká, že hrdinu nelze zabít, opravdového hrdinu, odpraveného trpaslíky, pif paf, už tě máme, zavři knihu.
Konec. Ale... Tohle si prosím nechte na pak, ano? Tu poslední oponu si ještě schovejte, jsem ženatý, nechte mě vydechnout. Skoro se rozesmál, ačkoliv tu nebylo nic k smíchu. Zkoušel se smát, ale místo toho se zřejmě jen usmíval, skrz mlhu vystupující z vody slyšel někoho něco říkat, řádila tam strašná bouře, nikdy jsem se nenaučil plachtit, pomyslel si, nikdy jsem neměl jachtu.
Spoustu věcí jsem se nenaučil. Spoustu věcí jsem neměl. Poslouchej, kdo je...? Všechny ty poklady.
V necelých osmatřiceti se nekupují poklady.
Bože, Teddy, nikdy jsem ti nekoupil poklady.
Promiň mi ty poklady, otče, odpusť mi moje hříchy, A jako ametyst, B jako beryl, C jako cibet, D jako diamant, F jako filigrán...
E chybí.
E jako exitus.
Ale...
Nepředbíhejte, prosím, nezrychlujte, nechte mi trochu času, abych mohl dokončit abecedu, prosím vás, prosím.
"Opatrně," řekl někdo.

Je tam jeden hodinový hotel, kam holky chodí, a padesát nebo šedesát nájemních pokojů po celé Zone.
To říkal Shanahan.
Před mnoha a mnoha hodinami.
Ztratila krytí a věděla to.
Nevěděla, co se tam venku stalo, ale byli pryč, to bylo jisté.
Tak jsme tu, pomyslela si.
Konečně sami.
Ty a já.
Tváří v tvář.
Ne v tom jediném hodinovém hotelu, kde je mohli ještě před úsvitem objevit, ale v jednom z oněch padesáti nebo šedesáti nájemních pokojů. Paní domácí si od něho v přízemí vzala peníze, prohlédla si je, jako by očekávala něco navíc, pak do druhého poschodí, na chodbách všudypřítomná vůně vaření, příšerné místo k trávení líbánek, klíč ve dveřích, pohled otevřenými dveřmi do místnosti s postelí, prádelníkem, dřevěnou židlí a lampou, potrhaná žaluzie a malá dvířka do umývárny, kde byla pouze toaletní mísa a špinavé umyvadlo.
"Je to tu malé, ale veselé," ušklíbl se, zamkl dveře a klíč si dal do kapsy, kde měl nůž.
To se stalo skoro před hodinou.
Od té doby stále mluvil.
Několikrát mu připomněla, že čas jsou peníze, aby ho přiměla k útoku, aby to měla za sebou, ale on vytahoval další dvacetidolarovky.
"Dolar za minutu, ano?" říkal a prázdné noční minuty odkapávaly, aniž se k ní jen přiblížil.
V každém případě přemýšlela o tom, jestli ho má odrovnat. Zákon vyžaduje získat několik prostitutek, které by ho popsaly, podstoupit riziko, že ze strachu vycouvají nebo budou mít špatnou paměť, podstoupit další riziko, že i přes pozitivní identifikaci se bude vykrucovat a dávat od toho ruce pryč. Dvě štětky, které prohlásí, že ho viděly mluvit s oběťmi, k usvědčení nestačí. Ne. Jestli to je jejich člověk, musí zaútočit sám, než ho odpraví. Musí na ni vytáhnout nůž.
Nebude s ním lehká práce, pomyslela si. Je tu jen on a já, sami v pokoji. A já můžu jen čekat. A poslouchat.

Dověděla se toho o něm hodně.
Ležel na posteli s rukama za hlavou a díval se do stropu, ona seděla na dřevěné židli na druhém konci místnosti poblíž prádelníku, kabelku položenou na podlaze v dosahu volně spuštěné ruky, a cítila se jako psychiatr naslouchající pacientovi. V místnosti bylo dost teplo od rozpáleného radiátoru, málem na ni padla, dřímota, to by tak ještě potřebovala. Jeho sako bylo teď přehozené přes opěradlo židle, jeho hlas monotónně šuměl pokojem. Obě nohy měla pevně opřené o zem, mírně od sebe, pistoli v pravé botě. Byla připravená na všechno. Ale nic se nedělo. Kromě toho, že mluvil.
"...a možná nesla částečnou vinu za to, co se stalo, víš?" řekl. "Matka. K smrti jsem ji miloval, nevykládej si to špatně, ona to byla, kdo mi umožnil svobodu, ať odpočívá v pokoji. Ale když se na to podíváš z druhé strany, byla to všechno otcova vina? Mám mu přičítat veškerou zodpovědnost? Za to, že spal s Helgou? Nenesla na tom, co se stalo, část viny i matka?"
Znovu Helga.
Téměř v každé jeho větě se vyskytovala zmínka o hospodyni.
"Byla učitelka, matka, už jsem ti to říkal?"
Jenom stokrát, pomyslela si Eileen.
"Podporovala ho při studiu medicíny, skoro celé dětství mě nechávala doma jen s Helgou, víš, ale za tohle jí vinu nedávám. Učila, aby udržela rodinu, to byla velká zodpovědnost, To znáš o té učitelce mateřské školy, jak měla ten obscénní hovor? Zvedla sluchátko a na druhém konci se ozvalo: ‚Tú-tú, ču-ču, ka-ka,´ no, ten už je hodně starý, ten už jsi asi slyšela. Matka ale neučila v mateřské školce, byla středoškolská profesorka, pracovala těžce a dlouho, někdy se nedostala domů před šestou, sedmou hodinou, a pak ještě do noci opravovala sešity. Nenáviděl jsem Helgu. Ale chci říct, že odpovědnost je jako obousměrná ulice. Jestli otec spal s Helgou, částečně za to mohla matka, chápeš, co myslím? Vždycky říkala, že nenávidí učení, ale proč to tedy brala tak vážně? Její smysl pro zodpovědnost, pochopitelně. Ale neměla cítit zodpovědnost také vůči mému otci? A svému synovi? Neměla taky brát ohled na naše potřeby? Myslím, sakra, že učení se jí nemělo stát posedlostí, ne?"
Já ti nechci dělat psychiatra, myslela si Eileen. Už o tobě nechci nic slyšet, tak už se sakra pohni!
On však mluvil dál.
"Děti to dokážou vycítit, nemyslíš?" řekl. "Já jsem musel vědět, že v domě se něco děje. Otec na mě pořád křičel, matka nikdy nebyla doma, ve vzduchu viselo napětí, že by se dalo krájet."
Ticho.
Pozorovala ho, jak leží na posteli.
Ruce za hlavou, pohled upřený do stropu.
"Popravdě řečeno, kolikrát jsem měl pocit, že ji zabiju."
Další ticho.
Už je to tu, pomyslela si Eileen.
"Když jsem byl dítě," řekl.
A ticho se prodlužovalo.
"Zasraná horlivá učitelka," řekl.
Pozorovala ho.
"Ignorovala ty, kdo ji milovali."
Nespouštěla z něho oči. Byla připravená. Vyčkávala.
"Snažil jsem si to ujasnit později, po její smrti. Nechala mi všechny ty peníze. ‚Mají pomoci Robertovi svobodně žít a riskantně si užívat. V tom bylo cítit vědomí viny, ne? Vědomí toho, že nás oba ignorovala."
Ticho.
"Víš, co jednou udělala? Helga?"
"Co udělala?"
"Bylo mi osm let." "Co udělala?"
"Sundala si bombarďáky." Bombarďáky. Dětský výraz. "A ukázala se mi."
Ticho.
"Utekl jsem od ní a zavřel se v koupelně."
Ticho.
"Matka mě tam našla, když se vrátila ze školy. Helga jí řekla, že jsem zlobil. Že jsem se zamknut v koupelně a nechtěl vylézt. Matka se mě ptala, proč jsem to udělal. Helga stála u toho. Řekl jsem, že jsem se bál blesků. Toho dne pršelo. Helga se usmívala. Když jsme příště byli sami, přinutila mě, abych... abych..."
Náhle se posadil.
"Znáš tu o tom chlápkovi, jak přijde do sex-shopu a chce umělý dámský přirození? A prodavač povídá: ‚Chcete to poslat na dobírku, nebo si to vezmete s sebou, pane?´ A ten chlapík říká: ‚Ne, líznu si hned tady´."
Hrubé a nesouvisle se zasmál.
"Jak by se ti líbilo, kdybych si taky líznul?"
"Jistě," řekla.
"Tak si sundej bombarďáky."
Spustil nohy přes okraj postele.
"Pojď sem a sundej si je."
"Ty pojď sem," řekla Eileen.
Postavil se.

Pravou ruku zastrčil do kapsy.
Tak vyndej ten nůž, ty parchante, říkala si. A pak si pomyslela, ne, nedělej to, Bobby. A náhle byla znovu zmatená.
"Bobby," řekla vyčerpaně, "já jsem policajtka."
"Jasně," řekl, "jsi policajtka."
"Nechci ti ublížit."
"Tak mi nekecej!" rozzuřil se. "Kecání už jsem si v životě užil dost!"
"Jsem policajtka," řekla, vyndala z kabelky revolver a namířila na něj. "Zkusíme pro tebe najít nějakou pomoc, ano?"
Pozorovala ho.
Na tváři se mu objevil úsměv.
"To je nějaká finta?" řekl.
"Žádná finta. Jsem policajtka. Půjdeme, ano?"
"Kam? Kam chceš jít, miláčku?"
Stále se usmíval. Ale ruku měl v kapse.
"Podíváme se po nějakých lidech, kteří si s tebou promluví," řekla.
"O čem? Nemám k tomu co..."
"Polož ten nůž na zem, Bobby."
Už stála, mírně rozkročená, stále ho držela na mušce.
"Jaký nůž?" řekl.
"V kapse máš nůž. Bobby. Polož ho na zem."
"Nemám žádný nůž," řekl.
"Máš nůž, Bobby. Polož ho na podlahu."
Vyndal nůž z kapsy.
"Dobrý, a teď ho polož na zem," řekla.
"Co když to neudělám?"
"Ale uděláš, Bobby."
"Co když se místo toho zavřu v koupelně?"
"Ne, to neuděláš, Bobby. Hezky položíš nůž na zem..."
"Jako hodnej chlapeček, co?"
"Bobby... Já nejsem tvá matka, já nejsem Helga, já ti nechci ublížit. Jen polož ten nůž na zem..."
"Poslechni si psychiatra," řekl. "Jsi jen zasraná kurva, nic jinýho, tak koho sakra chceš oblafnout?"
"Bobby, polož ten nůž."
"Hezky popros," řekl a čepel nože vyskočila.
S revolverem v ruce ho držela v šachu.
"Ani se nehni," řekla.
Postavila se rozvážněji a obezřeleji.
Vykročil k ní.
"Varuju tě, nehýbej se!"
"Znáš ten, jak vtrhne chlápek do banky, přiloží pokladníkovi pistoli..."
"Nech toho, Bobby."
Postoupil o další krok.
"Tak teda konec srandy," řekl a ťal nožem do prázdna.
"Šššš," zasyčel.
A skočil po ní.
První střela ho zasáhla do prsou a odmrštila ho zpět směrem k posteli. Téměř vzápětí vypálila znovu. Tentokrát ho zasáhla do ramene. Rána ho otočila. Třetí střela mu vnikla do zad a srazila ho na postel. Eileen nepříčetně pálila dál do mrtvého těla a pozorovala krvavě erupce, tryskající ze had. "Dávala jsem ti šanci," opakovala stále dokola, dokud nevyprázdnila zásobník. Pak odhodila revolver a začala křičet.

Někteří lidé jsou nepoučitelní.
Genero si snad ani neuvědomil, že ho nemůže slyšet, Přišel do nemocnice, aby vylíčil Carellovi, jak hrdinsky se zachoval, když odpráskl čtyři puberťáky, kteří chtěli zapálit barák.
Seděl na chodbě a hučel do Teddy, která se modlila za život svého manžela.
"... a najednou se vyřítili ven," řekl Genero. "Steve by na mě mohl být hrdý. Hodili po mně zápalnou bombou, ale to mě nevystrašilo, prostě jsem..."
Chodbou přicházel doktor v zeleném chirurgickém plášti.
Na plášti byly krvavé skvrny.
Zalapala po dechu.
"Paní Carellová?" řekl.
Odečítala mu ze rtů.
Nejdřív si myslela, že řekl: "Tak už to má za sebou."
Zatvářila se zmateně.
Opakoval to.
"Tak už to máme za sebou," řekl.
Vydechla.

"Bude v pořádku," řekl doktor.
"Bude v pořádku," opakoval Genero.
Přikývla.
A pak si zakryla rukama obličej a začala vzlykat.
Genero zůstal sedět.

Annie s ním mluvila na chodbě Sedmdesátého druhého.
"Domácí zavolala policejní pohotovost, protože nahoře někdo křičel," řekla. "Posluhuje prostitutkám, takže by nevolala, kdyby opravdu nešlo o něco vážného."
Kling přikývl.
"Utišila se teprve před chvílí. Je tamhle ve vyslýchací místnosti. Nejsem si jistá, jestli bys s ní měl mluvit."
"Proč ne?" řekl Kling.
"Prostě si nejsem jistá."
Kling šel na konec chodby.
Otevřel dveře.
Seděla u dlouhého stolu ve vyslýchací místnosti, za sebou obousměrné zrcadlo. Jen tam tak seděla. Prohlížela si ruce.
"Promiň, jestli jsem to zvoral," řekl.
"Nezvoral."
Posadil se naproti ní.
"Jsi v pořádku?" zeptal se.
"Ne," řekla.
Podíval se na ni.
"Já to balím," řekla.
"Co tím myslíš?"
"Odcházím od policie."
"Ne, to ne."
"Vážně balím, Berte. Nelíbí se mi, co to se mnou udělalo, nelíbí se mi, k čemu mě to nutí."
"Eileen, ty..."
"Odcházím taky z města."
"Eileen..."
"Tohle zasraný město," potřásla hlavou.
Chtěl ji vzít za ruku. Odtáhla se.
"Ne," řekla.
"Co já?" zeptal se.
"A co já?" řekla.

Telefon zazvonil chvilku po druhé hodině v noci. Zdvihla sluchátko.
"Peaches?" řekl ten hlas. "Tady je Phil Hendricks z Camera Works, mluvili jsme spolu večer."
Zase on!
"Něco bych po vás chtěl," řekl. "Sundejte si blůzičku a podívejte se na sebe do zrcadla. Pak bych chtěl, abyste..."
"Poslouchej, ty kriple," zaječela, "jestli mi ještě jednou zavoláš..."
"Tady je Andy Parker," řekl. "Jsem v telefonní budce na rohu. Není moc pozdě na návštěvu?"
"Ty pitomče," ulevila si.
Tímto posledním trikem Andyho Parkera přišla noc o své kouzlo.

199